

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Burgh, F. C. van der.; skitseret af F. C. van der Burgh.

Titel | Title:

"Et ubetydeligt Menneske"

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1885

Fysiske størrelse | Physical extent:

203 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

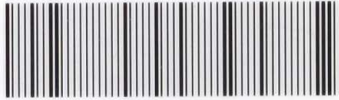
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

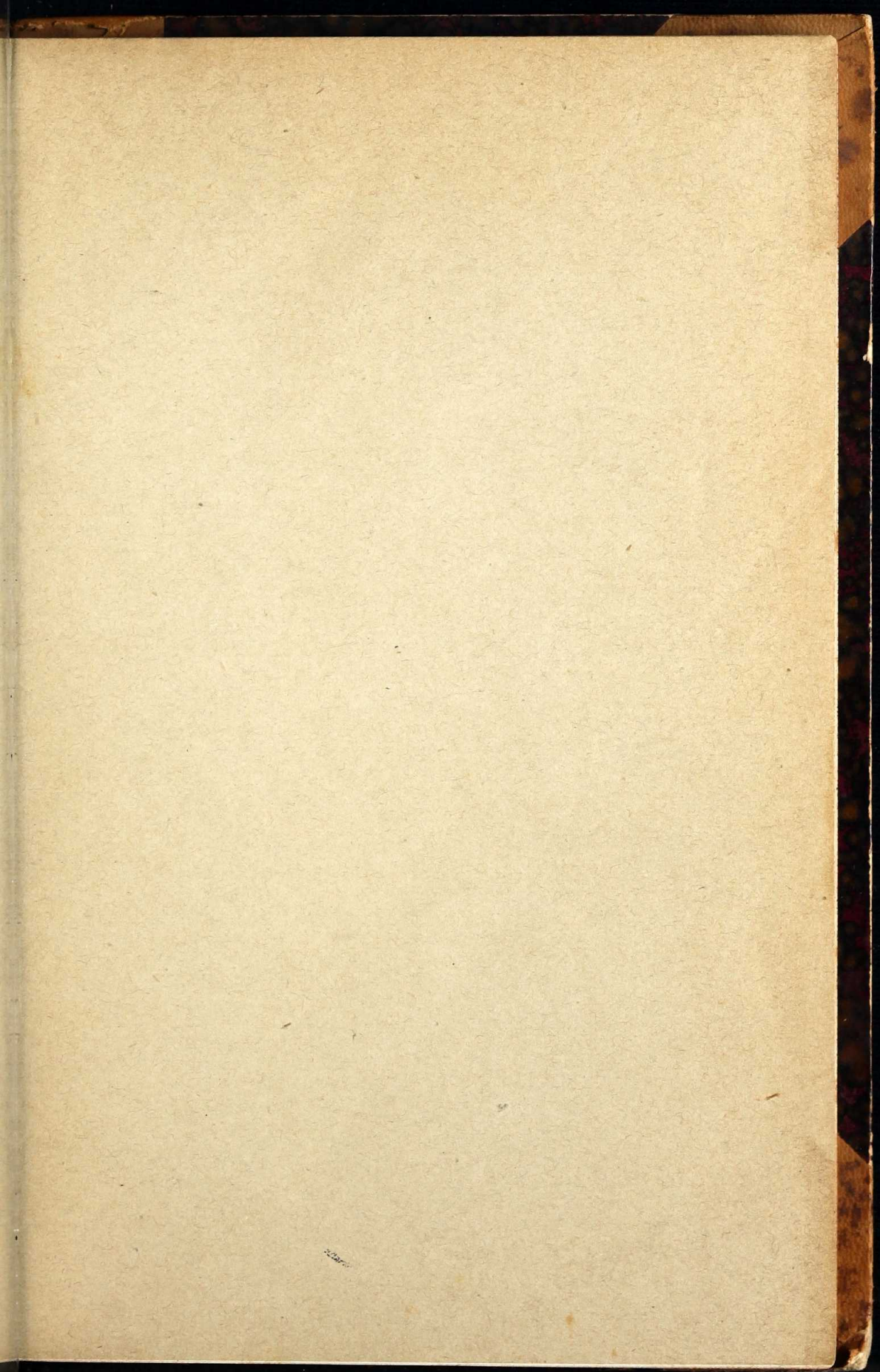
57. - 103.

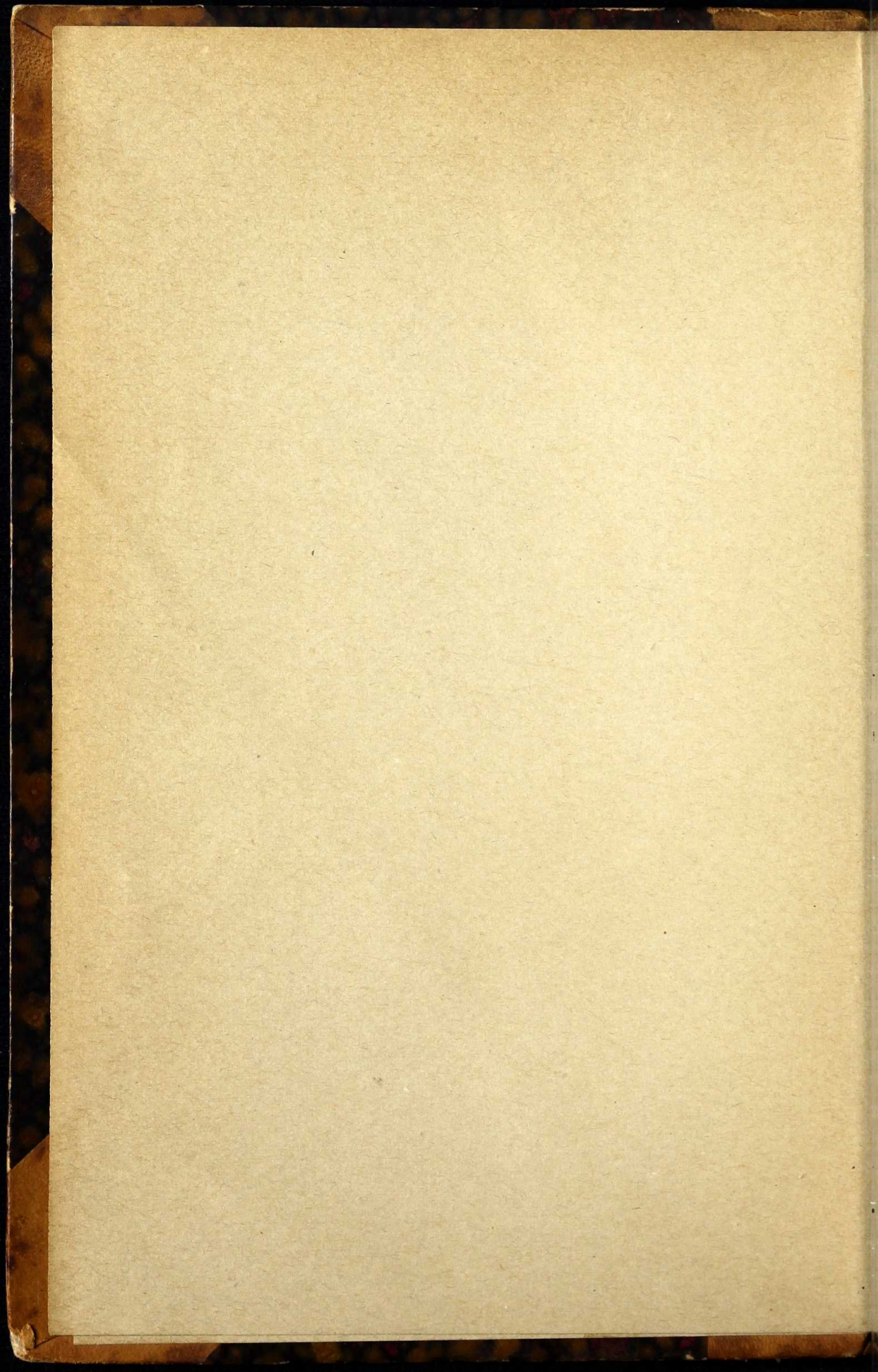
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

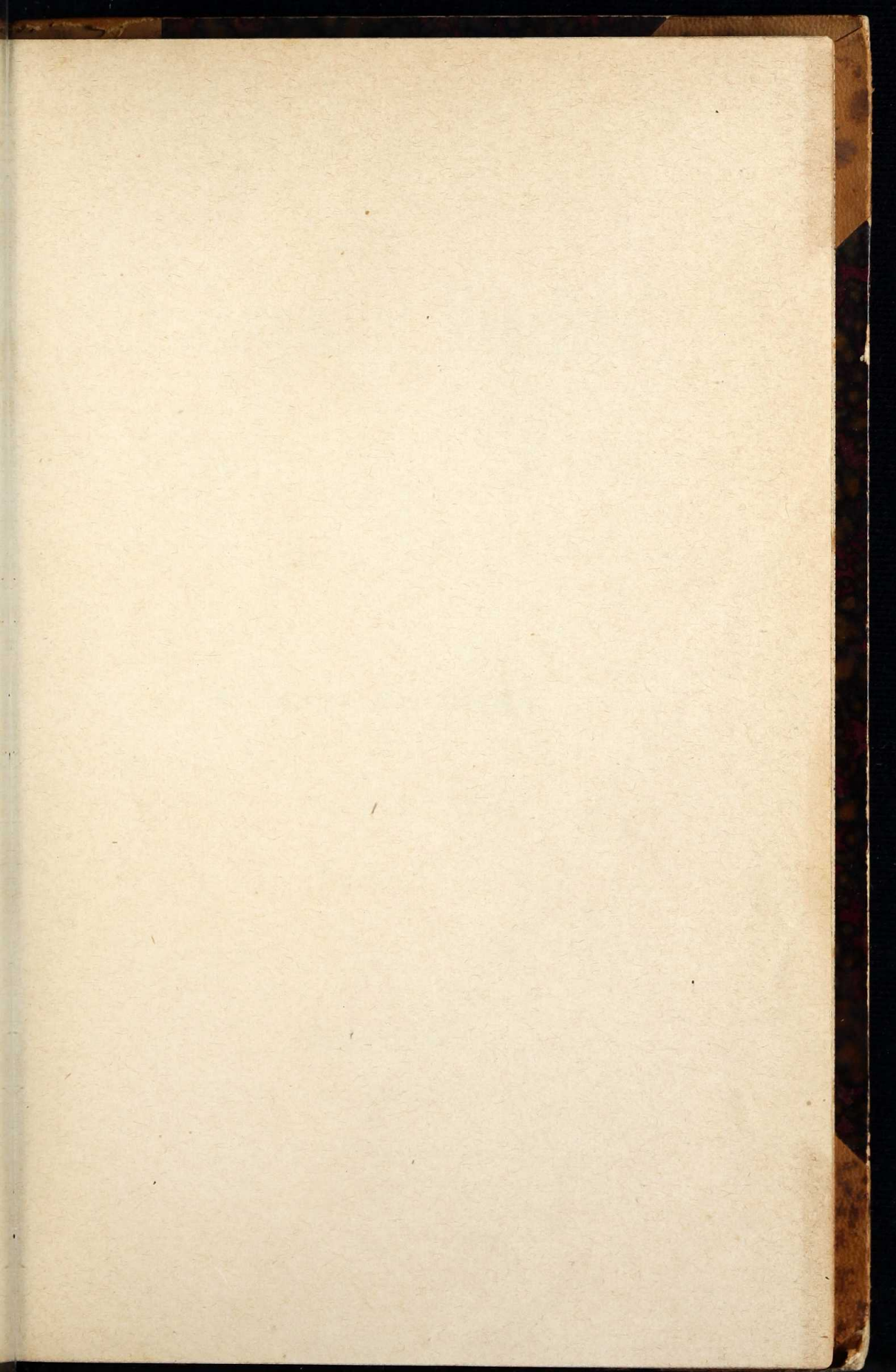

130021103080

"Et ubetydeligt Menneske",

skitseret

af

F. C. van der Burgh.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1885.

I.

Midt imellem Kjøbenhavns Grosserer-Kredse, Professor-Kredse, Kunstner-Kredse, Officers-Kredse og politiske Kredse existerer der Kredse, til Dels rekruterede fra de øvrige, og lige saa bestemt afgrænsede som de, men ikke i Besiddelse af noget som helst Skilt.

Det er slet ikke udtømmende at kalde deres Medlemmer Filistre; de er meget mere; — lige over for ens Rygte som god Kristen vilde det være vovet at kalde dem utaalelig kjedelige, efter som de er, hvad Folk kalder »gode Mennesker«, — og det var meningsløst at kalde dem »gammeldags«, da Ordet: »moderne« er af stor Vigtighed for dem.

En saadan Kreds er en meget selskabelig Kreds; d. v. s. i Regelen hæver man sig ikke over Formiddagsgilder eller Søndagften Sammenkomster; men der gaar dog sjælden en Dag, uden at Frøken Line »netop traf« Frøken Sine, Mine og Stine, og de »fortalte netop« o. s. v.

Og Herrerne kommer hjem fuldt ladede med Nyheder, som de hører i Sporvognen, hvor de altid træffer en Masse bekjendte. Som oftest bor nemlig disse Kredse ud ad Vesterbro, hvor Lejlighederne er billigere; dog kan man overraske fuldt udviklede Exemplarer midt inde i Byen, Exemplarer, som paa Gaden altid præsenterer sig »med Omgivelser« af andre af Kredsens Medlemmer.

I en saadan Kreds sværmer man paa provinsiel Maner for det middelmaadige i alt, hvad der hører ind under Kunst.

Ser man en sjælden Gang et godt Navn paa deres Bøger eller Noder, saa er det altid nogle underlige ubetydelige og ukjendte smaa Ting af Mesteren — kun det falder i deres Smag.

Gaar de en enkelt Gang i det kgl. Theater, er det for at se den eller den Skuespiller, som de bor i Hus med eller kjender lidt til fra Petersens eller Paulsens.

Foraarsudstillingen besøger de regelmæssig en Gang hvert Aar. De bliver der da i timevis, og giver ikke et Billede Pardon fra at søges op i Katalogen, hvor de pligtskyldigst læser et dem fuldstændig ukjendt Navn. Men de er selv overbeviste om, at de har stor Interesse og Forstand paa Kunst og imponerer hverandre gjensidig ved at afhaspe forskellige Avisdomme.

Man har ofte gaaet i gode Skoler i de Kredse. De unge Piger gaar paa Kursus, de unge Mænd bliver Studenter; men det hjælper altsammen ikke noget. Aandsarbejdet er dem som et Haandværk, man lægger bort, naar man skal more sig; de gode Interesser drukner i den nedarvede Ubetydelighed; — man tror det ikke, om nogen fortæller, at der gives dem, der sætter Livet ind for Ideen.

Man har til Maal at blive dygtige Husmødre, og det bliver man ogsaa. Man vælger sig et fornuftigt »Brødstudium« og kommer ogsaa hurtig i Vej, saa at man kan gifte sig. — Man stempler alle, der ikke gaar i Kirke, som »Atheister« og er lidt bange for dem. — Man er Højre-Folk i Politik og Ildtilbedere af »de kongelige«, — man løber gjerne om i Søle og Trængsel for at faa et Glimt at se af dem. — Man holder »rasende meget af hverandre«, og »hverandre« er som oftest Tanter og Onkler, Kusiner og Fætre, og det baade halv- og kvart-dittoer.

Men saa er man ikke ormstukken i Hjærtet, d. v. s. man er ikke Pessimist, men glad, — en Kunst, der er ved at glemmes! — —

I en saadan Kreds var det Skik at finde Marie Vinter »saa mageløs morsom«.

Mens hendes Fader havde gennemgaaet Toldfagets opadstigende Skala, der strakte sig over en hel Del Provinser, og nu var endt i

Kjøbenhavn, medbringende sin Etatsraadstittel og en Afsked i Naade og med Pension, var hun bleven »hen ad trediv« — men det gjorde ikke noget, for det var som sagt Skik at finde hende morsom.

»Det var nu ogsaa, fordi Du ikke var der, at der var kjedeligt«, — sagde smaa Kusiner med hjemmehæklede Halsstrimler og vevre Bevægelser til Fordel for de tilstedeværende unge Herrer, som altid var Fætre.

Saa lo Marie, slog lidt med sin smukke Nakke, kneb den lille i Øret og sagde:

»Ækle lille Unge, der gjør Nar af sin stakkels, gamle, provinsielle Kusine«.

Tanterne henne i Sofaen lo og sagde: »Nej! hvor Marie ogsaa er!«

»Ja ja! min Pige; skal vi bytte Hoved?« sagde Værtinden polisk; hun var en buttet og glad, lille Frue, der gik med Forklæde og foragtede Maskinsyning lige over for Linned. »Nej! jeg takker Gud for mine ti Fingre — maskinsyet Linned! — nej! det kan jeg virkelig ikke gaa med«.

I Aftenselskaberne, hvor man mødte Kl. 7^{1/2}, alle Damerne i det, der kaldes »gode, uldne Kjoler«, opvartede Marie altid med en eller anden Historie, som hun havde gjemt til at glimre med. I Juletiden havde hun Svovlstikker og Nødder med i Arbejdsposen for at sætte Sel-

skabets Vid paa Prøve med snedige Regnestykker, hvori Ulve, Lam og Kaalhoveder figurerede.

En Gang havde hun været lige paa Nippet til at blive Grundtvigianer. »Det er noget for Dem, Frøken Vinter«, sagde endnu Kandidat Brun — Kredsens Glans —, naar der var Tale om Højskoler og Vennemøder; — Marie saå da ned i Skjødets, sukkede let og sagde:

»Aa, De maa ikke tro, at jeg er, hvad De kalder »Grundtvigianer«, gid jeg var det! — men De?« og hun saa pludselig op i hans smukke Øjne med et Blik, som hun for en halv Snes Aar siden havde set unge Mennesker forvirres ved, — »De ønsker ikke en Gang saa meget, — stakkels Ven!« — og hun slap Blikket med en fløjelsblød Udgliden.

Hun kunde blive tavs efter saadant et Blik, man spurgte hende, hvad det var — »aa! — vi kom til at tale saa alvorlig, Brun og jeg« — og lidt efter hvislede det fra Tante Line til Tante Mine, fra Kusine Sine til Kusine Dine: — »Marie har talt alvorlig med Kandidat Brun«, — og man saa hen til hende, naar man havde lèt højt, lige som til den, der bærer Sorg, men saa gik Marie af sig selv hen til de andre, satte en Leg i Gang og var »den yngste af de unge«, som hendes Fætter Fabrikanten sagde, idet han tog hende om det slanke, noget vel snørte, Liv og svang hende rundt; — og naar man kom hjem

fra Selskabet, var det første, der blev spurgt om af dem, som der ikke havde været Plads til i de smaa, gjæstfri Værelser: »hvorledes var Marie?« — »mageløs naturligvis« — »sang hun?« — »ja! rigtig sødt«.

Med denne Sang forholdt det sig som følger: Marie havde i sine unge Dage haft en ret kjon, lille Stemme. Hendes Fader vilde, trods hendes Ønske, at den skulde uddannes saa godt, som det lod sig gjøre i den lille By, hvor de den Gang levede.

Han vilde, at hun med sit smukke Ydre og sin »store Stemme«, som han følte sig overbevist om, at hun vilde faa, skulde gaa til Theatret, og saaledes realisere hans egen Drøm om Triumfer paa Brædderne, hvilken Drøm han, som han sagde, havde ofret paa Ægteskabets Altar.

Hans blide, svagelige Hustru saà rørt paa ham ved disse Erklæringer, og bøjede sig i Taalmod for de mange bitre Ord og onde Luner, hun var Gjenstand for.

Til sidst døde hun med en Undskyldning paa Læberne, efter at hele hendes Tilværelse havde været en fortsat Række Undskyldninger.

Den daværende Toldforvalter Vinter sørgede, som det sig hør og bør. Han var en rank Mand, han holdt sig ogsaa rank i Sorgen og fordrede det samme af sit eneste Barn, hans

attenaarige »Datter Marie«, som han bestandig kaldte hende baade i Til- og Omtale.

Hun skulde flittig øve sin Stemme, sagde han, det var just godt for hende i denne Tid, og nødvendigt var det ogsaa nu, da hun snart skulde over at prøves for Theaterdirektionen.

Men den stakkels Pige kunde ikke.

Hver Dag, naar Toldforvalteren gik paa Kontoret efter at have givet Ordre for Middagsmaden, sagde han, idet han tog Hat og Frakke, som Marie rakte ham:

»Og nu, min kjære Datter Marie, haaber jeg, at Du vil øve Dig flittig«, — »per aspera ad astra!« tilføjede han, der stadig gik med en gnavende Sorg over, at han ikke var bleven Student.

Naar saa Marie gik ind til Klaveret, der stod i den store, som hun nu syntes, tomme Dagligstue, hvor der ikke blev lagt i Kakkelovnen siden Moderens Død, hvor Luften var indelukket, og hvert Møbel længtes efter den lille, svage Haand, som havde pudset og flyttet og smykket dem, — saa var det, som om hendes Hjærte brast, — synge var en Umulighed; — hun ilede ind i sit eget lille Kammer, søgte Hjælp i de »smukt indbundne Bøger, passende til Konfirmationsgaver«, som hun havde faaet forærende af Byfogden og Adjunkten, — skrev selv smaa Rimerier, der var en Mellemtung af Salmer

og Børnevers og rimede paa følge, dølge, Bølge eller Hjærte og Smerte, — og endte i Regelen med at lægge Hovedet i Vindueskarmen og græde, mens hun af og til hviskede: »Mor!«

Hun havde aldrig været bedrøvet før nu. Hun havde af Naturen et fornøjet Sind og havde faaet Lov til at glæde sig over hver en Ubedydelighed. — Hendes Moder havde forstaaet at skjærme hende for Trykket af Toldforvalterens onde Luner. »Man skal glæde sig ved Livet«, havde været hendes Valgsprog, og hun havde søgt ogsaa at gjøre det til sit Barns.

»Vis' bare Din Fader et glad Ansigt«, det var den stadige moderlige Formaning; — og det gjorde Marie, om Toldforvalteren var nok saa ubehagelig og nok saa uretfærdig. Denne Ydmyghed hos Marie og hendes Faders ligegyldige »min kjære Datter Marie« var hele Samlivet mellem de to.

Ganske anderledes havde det været mellem hende og Moderen. Som to Børn kunde de glæde sig sammen ved en lille Afvexling af den tarvelige, daglige Ensformighed, græde sammen over en Blomst, som Stormen havde knækket, more sig sammen over en Kattekillling eller over Vognene, der førte Gjæster til Amtmandens »Middage«. Al Husgjerning tog de to som en Anledning til Munterhed, og selv om Toldforvalteren gik skjældende og smældende gennem Huset, vred

over »den forbandede Vask og Strygning«, kunde de dog holde Modet oppe. Inde i sin Stue vrissede Toldforvalteren arrig noget om: de to tossede Fruentimmer, naar han hørte deres høj-røstede og grumme intetsigende Konversation; — men begyndte, hvad der godt kunde hænde, Marie at synge sin Arie af Jægerbruden, medens hun polerede Møblerne af med Petroleum, saa strøg han sig om Hagen -- aa! man skulde faa at se, selv om man var bleven gjemt hen i en Provins, skulde man dog kunne bringe sig i Erindring igjen, naar man bragte saadan en Stemme til Theatret.

Marie og hendes Moder havde begge elsket Hygge; uden at tænke der over havde den ene skabt den for den anden; — nu var Hyggen borte; Marie græd kun hjælpeløst, og det nyttede ikke, at der vankede mange Skjænd, fordi hun baade forsømte Husholdningen og sin Stemme.

En Dag, hun kom hjem fra Kirkegaarden, stod hendes Fader i Brændeskuret og lod Favnestykkerne tælle, han var vis paa, at han blev bestjaalen; da han saa hende, fortalte han hende paa en meget høj-røstet Maade, at han skyldte hende, dersom han snart kom til at tigge.

Tjenestepigen flæbede, Nabokonen skjældte ud; — Marie følte sig forfærdelig ene, der kom en kold Uvilje mod Faderen, hun gjorde sig det ikke klart, at hun led Uret, — »saadan var det

jo nu en Gang«; men der lagde sig noget tungt om hendes Hjærte.

»Naa! hvordan er det Du staar og muler?« sagde hendes Fader en Dag, »jeg maa have mig det Bededagsansigt frabedt, i Aften kommer Konsul Sas med sin Fætter Skuespilleren, saa er Du saa god at vise Dig saadan, som en ung, talentfuld Pige plejer at være, — dette Surmuleri skal ikke faa ham til at tale Din Sag, naar Du nu skal der over og prøves; — se nu til, at Du er lidt lystig og morsom!«

Det var første Gang, at stakkels Marie var »morsom«. Hendes Fader spurgte ofte i Aftenens Løb:

»Hvordan var nu den Historie, Marie?« — Og Marie fortalte og lo, og fik de fremmede til at le kun af Høflighed.

Da hun saa om Sider blev vejet og fundet altfor let, var det »naturligvis kun, fordi hun nu en Gang havde sat sig i Hovedet, at hun ikke vilde til Theatret«. Og fra den Stund var der ikke gaaet en Dag, uden at hendes Fader paa stedse varierede Maader havde stiklet paa denne hendes Trods, lige fra det theologiske Synspunkt, hvor den dovne Tjener nedgraver sit Talent, til det medicinske, hvor Sorg over Børnene graver Forældrene en tidlig Grav.

Og alle disse Taler blev altid holdte, naar der var andre til Stede, som skulde overtydes

om, at Toldforvalterens Datter havde betydelige Evner.

I de mange Aar, der var gaaet siden hint uheldige Forsøg, havde Marie lært, at hendes Fader ønskede, hun tog mod hans Bebrejdelser med et Smil og spøgende skjændte, mens hun tog ham under Armen og afsluttede det hele med et lystigt Indfald, og hun opførte nu altid den Komædie med sin Fader, som hun under fire Øjne frygtede og aldrig turde tiltale, kun svare.

Saa rystede Toldforvalteren mildt paa Hovedet og sagde:

»Ja, De ser, jeg er under Tøffelen«. Og mange begyndte at mene, Marie var vel stræng mod sin gamle Fader; »men morsom og livlig er hun« sagde man til ham, — det var ham en lille Triumf, og derfor jog han hende af Sted paa den en Gang givne Bane.

Marie havde været smuk, ja, var det endnu. Hun havde blussende rød taget mod den Kur, Smaabyernes Lapse ydede hende paa Frastand.

Hun havde altid gjerne villet giftes. Hun saa tidt i Drømme Stabler af propert Dækketøj, ombundne med røde Baand. Naar hun besøgte nygifte Veninder, hoppede Hjærtet i Livet paa hende af Glæde over at se alt det ny Kjøkkentøj hænge i det sirlige Kjøkken. Hun elskede Børn

og var undselig og lyksalig ved at bære saadan et lille Væsen i sine Arme.

Men hun havde aldrig været forelsket i nogen bestemt, dertil havde der manglet Lejlighed i hendes ensomme, visne Hjem; — og Marie maatte have Tid til at forelske sig, hun lignede saa lidt Shakspeares Julia, — elske kunde der ikke være Tale om, dertil manglede hun Karakter.

Hun havde ofte lidt under en taaget, ubestemt Længsel, som hun ikke vidste, hvor hun skulde føre hen, — saa førte hun den ganske traditionelt til Brudeskamlen.

Eftersom Aarene led, kredsede hendes hjemløse Længsel om at eje et lille Væsen, som var hendes, som hun kunde ofre sig for hele Livet igjennem, — men hun rødmede over sine egne upassende Tanker og indskrænkede sig til at længes efter Dækketøjsstablerne og Kjøkkentøjet; og saa hun dette hos Veninderne og sagde: »Gud Kamilla, Du maa da være rasende lykkelig« — saa anede ikke de, der hørte det og maaske fandt det vel pjanket sagt, at det var en ensom gammel Piges Suk efter Kvindens store, betroede Livsopgave.

Adskillige havde i sin Tid friet til Toldforvalterens smukke Datter; man kjendte rigtignok grumme lidt til hende, — men »den gamle maatte dog bestemt have noget paa Kistebunden«.

Dog — Toldforvalteren kunde ikke undvære sin Datter som Husbestyrerinde, og derfor var der ingen god nok til hende.

Men da han flyttede til Kjøbenhavn, og Marie var bleven »hen ad trediv«, gik det pludselig op for ham her, hvor han havde saa mange andre Hjælpekilder til at slaa Tiden ihjel end sin Datters Selskab, at det var galt, hun ikke var bleven gift. Svigerfader eller maaske Bedstefader i en velhavende, indflydelsesrig Familje var en Stilling, man ikke skulde foragte.

Han kastede sig og Marie i de Selskabelighedens Arme, som Familjekredsen strakte ud mod »Etatsraaden«, — det var jo dog bedst at forsøge.

Og imens blev Marie daglig forsynet med fine og grove Hentydninger til, at hun burde have »gjort Parti«; men hun kunde vel nok forstaa, at ingen Mand vilde have en Pige, der sad og maabede, eller havde en saa kluntet Figur og saadan en Rottéhale af en Fletning, eller saa ormstukne Fortænder, eller som var saa kjedsommelig og frastødende.

Som sædvanlig forstod Marie strax, at Faderen havde Ret; det var hendes egen Skyld, at hun ikke var bleven gift; — hun vilde være imødekommende! —

I en Fart iførte hun sig fransk Korset, falsk Haarknude, lappede Fortænder, en »let moderne

Konversationstone« og en aldrig svækket Ungdommelighed. Og saadan gik det til, at den stive, gammeldags, ubehagelige Etatsraad Vinter, havde faaet en saa fejende, moderne og »rask paa det« Datter, som Marie.

Saadan passede hun til Kredsen og gjorde Lykke i den; enkelte Gange kom der en underlig forsagt Vemod over hende, naar hun tænkte paa gamle Dage; men saa stivede hun sig selv op ved at huske, at den Gang var hun endnu »provinciel«; — en Kjøbenhavnerinde maatte være, som hun var, — det sagde ogsaa Kredsen.

Og efterhaanden tog Kredsen hendes tarvellige, nøjsomme, naive, somme Tider endog søgende Tanker fra hende og fyldte hende med kjøbenhavnsk Pjat; — og man har jo baade Selskabs-Pjat, religiøst Pjat, politisk Pjat, og literairt Pjat. Den tildelte hende et farefuldt Patent paa at »være morsom« og bibragte hende dens egen Overbevisning om, at den største Lykke, de kjærligste Familjeforhold, den gladeste Ungdom, det fineste Selskab og de fineste Selskaber, — og saa frem for alt de moderneste Dragter, som fandtes i Kjøbenhavn, ogsaa fandtes i den; — og Kjøbenhavn er Verdens Midtpunkt! —

Det var et Aars Tid efter, at hun var kommen til Byen, at hun havde været paa

Nippet til at blive Grundtvigianer. Den Gang var den unge Pastor Fredriksen daglig Gjæst i hendes Hjem.

Han sad stille ved hendes Sybord; de talte om »søgende Sjæle«, om »at forstaa hinanden fuldt ud«, og sagde »nej og atter nej« til, at theologiske Studenter skulde lade være at gaa paa Bal.

Hun fik Pandekrøllerne afskaffet og Grundtvigs Portrait i Syæskelaaget.

Saa forlovede Pastor Fredriksen sig med en sextenaarig Pige, der gik med Pincenez. —

Den følgende Sommer laa de paa Landet. En meget Sport elskende Familje var deres Naboer. Marie sejlede ofte ud med Husets Søn, der trængte til Adspredelse og derfor gjorde Kur til hende, der var tre Aar ældre end han.

Hver Gang man ytrede, at nu var det jo Mode, at Bruden var ti Aar ældre end Brudgommen, rødmede Marie. — Hun gik den Sommer uden Handsker og Slør, talte Sømands-Jargon, parerede ved Væddeløbene, og skød med Salonbøsse.

Saa rejste den unge Sportsmand til London, og der kom aldrig Brev, skjønt hun ventede det tre Gange hver Dag. —

Da hun havde lært Kandidat Brun at kjende, var hun begyndt at ryge Cigaretter, gaa til Foredrag og tale om Religionen, som en aandelig

Forsørgelsesanstalt for umyndige og ulykkelige; — men saa havde der dog rejst sig noget inde i hendes jævne, ærlige Sjæl; hun standsede med Cigaretterne og Foredragene, og nøjedes med et Forsøg paa at fængsle Brun ved at sukke over hans Vantro.

Men uden Skrupler læste hun af »Oversættelses-Litteraturen«, naar den faldt hende i Hænderne, forstod den, som et Barn forstaar en Billedbog, men syntes ikke om den; — thi hun var »ren af Hjærte«, trods det, at hun saa inderlig gjerne vilde giftes.

En Dag kom der Brev til hendes Fader fra en Halvbroder ovre i Amerika. Han skrev:

»Min Søn vil til Evropa, han har nylig haft en ulykkelig Kjærlighedshistorie; er i det hele forknyttet. Tjen mig i at arbejde paa at opmuntre ham, han fortjener det.«

Dette Brev satte Maries Fantasi i stærk Bevægelse. Han havde for hende som en Glorie over sig af den ulykkelige Kjærlighed.

Harry Vinter bode hos Etatsraad Vinter. Marie var meget tilbageholden mod ham. For

det første fandt hun, at en Rekonvalescent efter en ulykkelig Kjærlighedshistorie nødvendigvis maatte være umulig som Ægteskabsæmne, og Etatsraadens Bemærkning: — »Nu vil jeg ingen Fedteri have mellem den Fyr og Dig, det skal ikke hedde sig, at vi har snappet et Par Millioner; lad min ærede Halvbroder beholde dem, til han selv vælger sig en Svigerdatter,« — var derfor aldeles overflødig. For det andet var Harry endnu ikke det danske Sprog rigtig mægtig, og Marie aldeles ikke det engelske; og endelig var han tavs og indesluttet.

Ovre i Chicago havde man en Gang for et Par Aar siden talt om Harry Vinter. Den ene kjendte ham ikke og spurgte derfor den anden:

»Er han mørk?

»Nej det er han egentlig ikke.«

»Lys da?«

»Aa! — nej —.«

»Er han smuk?«

»Nej!«

»Saa! er han grim?«

»Nej! grim er han paa ingen Maade.«

»Hm! — dum?«

»Nej, langt fra!«

»Naa! saa han har arvet sin Faders gode Hoved?«

»Ja! — det ved jeg dog ikke, om man tør sige.«

»Har han en bestemt Karakter?«

»Aa — han er jo saa ung endnu.«

»Uh! disse Flødeskjæg paa nogle og tyve.«

»De maa s'gu ikke kalde ham Flødeskjæg, det er han ikke.«

»Men Du gode Gud Mand! hvad er han da? De beskriver ham jo kun negativt.«

»Endnu er han, som Folk er flest, men han har et udmærket Blik.«

Det var allerede flere Uger efter, at Harry var kommen til at bo hos dem, at Marie første Gang saa dette Blik.

Etatsraaden var gnaven og skjændte, fordi Æget var for haardkogt. »Det gjør mig meget ondt,« sagde Marie og saa i det samme forlegen over til Harry; hun fandt det flovt, at han hørte hende faa Skjænd; saa traf hun et opmærksomt, klogt Blik fra et Par smukke, graa Øjne, der laa under de buskede Bryn.

Lidt efter laa atter den slappe, ligegyldige Taage over hans Øjne saa vel som over alle hans Ansigtstræk.

Samme Aften var Familjen samlet hos Etatsraadens. Marie snakkede og lo, — talte om sin Alder for at blive modsagt og smækkede Kandidat Brun over Fingrene med sit Hækleskaft. Atter strejfede hendes Blik den ny Fætters, atter saa han opmærksomt paa hende; hun blev tavs, men kun for en lille Stund; den Overbevisning var

saa fastgrot høs hende, at hun »med hendes Liv«, saaledes som der altid blev forsikret, viste sig som mest tiltalende ved at snakke op og være morsom. Og hun vilde altid gjerne være tiltalende.)

Tale med hende gjorde Harry aldrig; han lod til at gaa ind paa samme Opfattelse af hende, som hendes Fader havde, den nemlig, at hun kun var til for at styre Huset, rette an, lave Toddy, pille Rejer, skrælle Frugt, eller staa i Række efter Theaterbilletter, alt efter Aarstidernes Krav.

Med Etatsraaden, der havde Respekt for Harrys Millioner, kom han derimod udmærket godt ud af det. Etatsraaden satte en Ære i at faa ham opmuntret og endte virkelig med at faa ham til at tale ret livlig med sig.

Efterhaanden som Harry blev mere indlevet med dem, generede Etatsraaden sig mindre for i hans Nærværelse at skjænde paa Marie eller skose hendes Mangler.

Marie slog det hen med Latter eller tav taalmodig, efter som hun fandt det gavnligest.

En Formiddag var Etatsraaden gnaven, fordi Marie til hans Forlangende om, at Pigen skulde sendes til Byen, havde spurgt, om hun ikke maatte tage et Bybud, da der var Storvask. Etatsraaden gik ud af Døren med den Bemærkning, at han snart ikke maatte sige et Ord i sit eget Hus; — men saadan var det, naar ens Datter blev en

herskesyg og stivsindet, gammel Jomfru, — saa smældede han Døren i.

Marie sad et Øjeblik lidt betuttet, saa gav hun sig til at vimse frem og tilbage i Stuen med sine komiske ungdommelige Svingninger, som fik de mange Sløjfer, Strimler og Armbaad, hun var behængt med, til at dingle og flagre. Pludselig sagde Harry paa sin langsomme Maade:

»De skulde sætte Dem mere i Respekt hos ham.«

Hun saa forbavset hen paa ham og vilde lige til at give et muntert Svar, men saa traf hun det rolige, sikre Blik fra hans graa Øjne, og hendes bevægelige, lille magre Ansigt blev ganske alvorligt:

»Aa — —« sagde hun kun, men det var et meget resigneret og fromt »aa«, syntes Harry.

Da han kom hjem til Middag, bragte han hende en blomstrende Kamelia. Hun modtog den med sin sædvanlige støjende, jublende Tak.

Den næste Dag, da hun allerede stod tjenstivrig og vaskede de grønne Blade af, — de skulde være fine, fordi der kom »Chokoladefremmede«, — sagde Harry temmelig bister:

»De maa love mig, Frøken Marie, ikke at vise Blomsten frem til Tante Fine og Tante Line; det er en ganske naturlig Ting, at jeg køber en Blomst til Dem, naar De holder af Blomster, men det er ikke naturligt at gjøre Væsen der af, saadan

som den velsignede Familje gjør af hver en Myg;« — saa gik han.

Marie var ærgerlig, hun havde glædet sig til at vise Blomsten frem; — og saa tale paa den Maade om Familjen; — Tante Fine, der var en saa udmærket dannet Dame, — og Tante Line, hvis Mand var Justitsraad! — Marie havde aldrig tænkt sig sligt, -- hun kunde ikke lide det af Harry, — det var ogsaa, fordi han var, uf! saadan en Amerikaner, — nej! Blomsten skulde saamænd blive staaende! — Men da saa Chokoladebordet var dækket med saa mange smaa, malede Tallerkener og Kopper, som det kunde rumme, mens Kager og Flødeskum stod i den anden Stue; da hun havde drysset Lavendelvand paa Gulvet, fordi de første Gjæster ringede, da hun hørte Tanternes og Kusinernes glade Pjadren ude i Entrèen, — da hun tænkte paa alle de Spørgsmaal og al den Fnisen, Kameliaen vilde vække, saa gjorde hun det første selvstændige Skridt ud af Familjevanerne og flyttede med en rask Beslutning Blomsten ind i hendes eget private, lille Værelse. —

De fremmede var gaaede. Med hede Kinder, matte Øjne, og hæs af at snakke og le, gik Marie og bar Ruinerne af Chokoladegildet ud af Dagligstuen.

Hun gik og tænkte paa, hvorledes han vilde spørge, og hun rødmende svare: »ja! jeg satte

Blomsten bort, fordi De ønskede det,« — det kunde være en ganske romantisk Situation, syntes hun; — saa hørte hun ham komme, og — trods alle hendes Fantasier — flyttede hun den i en Fart ind paa sin gamle Plads i Dagligstuen, hvor der nu var frisk Luft, Orden og Stilhed igjen.

De talte ikke om Blomsten, men han morede sig ved, ude fra at have set den staa inde i Maries Værelse, og nu, da han kom ind i Dagligstuen, stod den dør. — Derfor lød maaske hans Stemme saa venlig, da han sagde:

»Hvor her er hyggeligt; slet ikke, som om der havde været fyrretyve Fruentimmer, der alle snakker paa en Gang.«

Marie syntes igjen, at det var umaadelig respektstridig sagt. Alligevel maatte hun le lidt til ham — ganske stille, — fordi hun egentlig syntes, det var Uret at le, — men det var saa fristende.

Det klædte hende at le saadan, syntes Harry; og han tænkte paa den Latter, efter at han om Aftenen var gaaet i sin Seng. De to Kjøen har nu en Gang en fortvivlet Lyst til at slaa Funker, saa snart et af dem mødes med det af det andets jeg, som man ikke ser til Hverdag. Det er de Funker, som man skylder, at der saa ofte signaliseres falsk Brandalarm. — Den Aften havde Harry ofte set efter Marie, naar hun gik over

Gulvet; — det var, som om en Trækvind havde ført en Svampespore ind i Værelset, der dansede den rundt et Øjeblik, og saa forsvandt den for Evigheder, uden at Harry eller Marie anede, at den havde existeret.

I de Breve, Harry skrev over til Amerika, havde han endnu ikke omtalt Marie, men Dagen efter, at hun, der havde faaet mere Mod over for ham, havde anbefalet ham »en dejlig Bog«, som hun udtrykte sig, skrevet af en eller anden »Mis«, og efter hendes Mening passende for Harrys Hjærtes Tilstand, skrev han:

»Min Kusine Marie er en snurrig gammel en. Grumme ubetydelig, meget forkludret, men ydmyg i Bunden.«

Harrys Kjærlighedshistorie havde været ganske almindelig. Tiltalende, som han var med sit smukke forjættende Blik, havde hans Handelchefs Hustru, der var Spanierinde af Fødsel, forelsket sig i ham. Hendes sorte Øjne og lidenskabelige Ord gjorde det snart af med hans Smule Dyd. Hun rejste bort fra sin Mand og bode hos Harry i hele to Aar.

Men da Rivhingerne stadig steg med hendes Fordringer; da hun tilsidst kaldte ham: »en dum Dreng«, rejste han igjen bort fra hende, overladende Omsorgen for hende og hans nyfødte

lille Søn til sin Fader, der var lykkelig ved at vide ham reddet ud af den »Suppedas«.

»Hun er ikke mere værd,« sagde han til Harry; og Harry havde ikke Mod til at sige, hvad han tænkte: om han selv da ikke var mere værd end til at handle, lige som hun havde handlet, løbe, lige som hun havde løbet. — Men Harry var »et almindeligt Menneske«. Ædelmodighed er ualmindelig. Og saa rejste han.

Saaledes var den udvortes Side af Historien, den indvortes var den, som hver Sjæl maa lære at kjende, om ikke af egen Erfaring, saa gennem andres.

Det begynder med Tro paa sin egen Følelse som skjøn og ædel, og Tro paa den andens som ubrødelig. Det er en berusende, salig Lykke, hvor man gjerne køber en Omfavnelser med »et Livs Jammer«. Saa kommer der en stille Glæde ved Besiddelsen, hvor da lidt efter lidt »Livets Jammer« begynder at stikke Hovedet frem, — ikke med de store, sønderknusende Sorger, som man saa dristig havde set i Møde, men med de smaa Stik, de, der minder os om, at et ordnet Samfunds tusendaarige Love staar der, ikke fordi en enevældig Tyran har indstiftet dem, men fordi selve Existensen fordrer det, saa uundgaaeligt, at de, der vil trodse, selv til sidst fortvivler, viger, falder, — ikke fordi »Folk er bornerte«, eller »Verden smaalig«, men fordi

vi selv er smaa, er svage Sjæle, der maa spændes i Spand med hele Samfundet, tvinges til at følge den Vej, vi ikke bag efter skal komme til at fortryde at have valgt.

Saa kommer der Fortvivlelse, forgjæves Forsøg paa at faa Kjærligheden til at blusse op igjen; Væmmelse, Opgiven og under de heldigste Omstændigheder, som nu her, en fejg Flugt, hvor Mismod og Mistro til sig selv og andre følger med.

De første Maaneder i Danmark var gaaede som en Drøm for Harry. Om Dagen sad han paa Kontoret hos den Grosserer, hvor hans Fader havde skaffet ham en Ansættelse. Om Natten laa han vaagen, skjældte sig selv for en Skurk, kaldte hendes Billede frem, som hun var, da hun kom til ham, — længtes fortvivlet, lidenskabeligt, — huskede saa, hvordan hun var i Virkeligheden, og skar Tænder over Kvindernes Falskhed og hans egen Tossegodhed, — glædede sig over, at han var rejst fra hende.

Efterhaanden dyskede det ensformige Liv, han førte, alle de urolige Tanker i Søvn. Han glemte at rase over Fortiden eller se mistrøstig paa Fremtiden, han tog Livet i smaa Doser fra Time til Time.

Han blev det, Grossereren kaldte: »et behageligt, ungt Menneske«, d. v. s. ordknap, alvorlig, flittig og interesseret i Handelen. Han

blev ogsaa det, Etatsraaden kaldte: »et behageligt, ungt Menneske«, d. v. s. han holdt sig hjemme, læste »Berlingske« for Etatsraaden og talte om »de smaa Ting« med Marie. — Det var en Hvile, der lignede Døden, og den gav ham et melankolsk Træk ved de klare, graa Øjne; men den gav ham ogsaa en beroligende Fornemmelse af, at der gives Livsbaner, som ganske fredsommeligt sno sig uden om Skjær og Afgrunde.

Og mens han sad stille og hvilede i at se paa Maries jævne Tilværelse, studerede han hende, forsøgte, dels for hendes egen Skyld, men mest fordi han selv vilde vederkvæges ved at se noget harmonisk, at faa Kanterne slebet af hende i det ydre, og Troen paa sig selv vakt i det indre.

En Aften den følgende Vinter, et halvt Aars Tid efter at han var kommen til Danmark, traf han Marie ene i Dagligstuen og, som han syntes, forgrædt. — Han forudsatte en Scene med Etatsraaden og søgte at opmuntre hende, og at vække hendes Selvfølelse; men lidt ind i Samtalen fik han at vide, at hun ikke havde talt med sin Fader siden ved Middagsbordet.

Hun havde været henne i Frederiksberg Kirke for at se et Bryllup. Om Formiddagen

havde hun været saa stolt og glad over, at »Graver Petersen«, som hun havde personlig Bekjendtskab til, havde skaffet hende en Billet; og nu sad hun og udbredte sig med Velbehag om Brudens Toilet og Brudgommens Ordner, om Følget, om Præsten, om Publikum; — men! hvorfra var da de røde Øjne?

»Ja! nu gaar hun i Aften ind i sit smukke, ny Hjem,« sluttede hun med et Suk, »de skal have det saa mageløst elegant, med tyrkiske Tæpper fra Wessel og Citrontræ i Spisestuen, — Møbler naturligvis,« føjede hun til sin Talestrøm, da Harry saa forbavset paa hende.

Harry havde ellers faaet hende til at tale lidt langsommere og lidt mere artikuleret, da det uden det havde været ham aldeles umuligt at forstaa hende, men i Aften kjørte Tungen med Kurertog.

»Og saa Brudepigerne, alle ni i hvidt og med Sennep — elegant — aa! Gud! saadan nogen tænker nu bare paa, at det bliver dem næste Gang, — det bliver det jo ogsaa nok.«

Hun sukkede atter og pudsede sin spidse, lidt røde Næse som en energisk Afslutning paa Graaden; saa tog hun et Hækletøj i sine magre, urolige Hænder og udførte den sjældne Bedrift: at tie stille.

Nu havde han Aarsagen til Graaden, — hun vilde gjerne giftes!

Han sad tavs og saa paa hende, der bøjede sig over Arbejdet, — hun havde vist været smuk, hun havde smukke Øjenbryn, et udtryksfuldt lille Ansigt, en let og bøjelig Figur, gracieus var hun langt fra at være, tvært imod baade aandelig og legemlig kejtet; — hm! hun havde elsket; ulykkeligt? — naturligvis — Stakkel! — han saa paa de travle Hænder, der fik saa mange Skjænd af Etatsraaden, naar de tabte, hvad de skulde have holdt paa, eller naar de forfjamskede greb efter, hvad de skulde have ladet ligge; — han saa paa de smukke, brune Haar, der bøjede sig om Panden, — den Pande, som lukkede for saa mange konfuse Tanker, og som altid var rede til at være glat og uden Skyer, naar det forlangtes af den. Han blev nysgjerrig. Paa sin forkjælede, hensynsløse Maade sagde han pludselig:

»Fortæl mig lidt om Deres Ungdom, Marie!« — han mente, hun vilde nok i sin Enfoldighed røbe, hvor hendes Livs Poesi havde ligget.

Det var ikke alene hendes Øjenbryn, der var smukke, Øjnene var det ogsaa, det saa han nu, da hun med et halvt forskrækket, halvt vemodigt Blik saa op paa ham. Det Ord — »fra Deres Ungdom« — havde passet saa underlig godt til hendes egne Tanker i Aften.

Hun havde saa ofte sagt: »Gud! det kan en Pige i min Alder virkelig ikke gjøre,« — og

saa var hun bleven lét af; »Du med Dit Liv«! — hun havde saa tit klædt sig i mørke Farver, naar der var Bal hos Tante Line, og var dog bleven hentet ind i Balsalen; — men i Aften, mens hun mellem Veninder og Familje havde siddet oppe paa Pulpituret, havde hun for første Gang virkelig følt, at hun var gammel.

Der var ikke foregaaet noget usædvanligt; det var gaaet til som ved de hundrede andre Bryllupper, hun havde set paa; men da Ceremonien var forbi, og alle rejste sig befriede, mens Koret paa Orgelet meget reserveret forsikrede at: »det var saa yndigt at følges ad«, NB. »for dem, som gjerne vil sammen være«, gled en Naal, der bar en lille Myrtekvist, ud af Brudens Slør, Brudgommen greb den paa hendes Skulder og vilde med sin kejtede, store Haand hæfte den fast, Bruden lo og fæstede den selv, mens hun stak den anden Arm ind under hans, hun var bleven lidt rød i de runde, barnlige Kinder, og han saa lykkelig ned paa hende, — det var det hele; — men det traf et stakkels ensomt Hjærte oppe paa Pulpituret som et Dolkestød.

»Fra min Ungdom!« svarede hun paa Harrys Spørgsmaal; »aa! jeg har saamænd haft det rigtig godt altid, vi har jo bot rundt omkring i mange Byer, i Nykjøbing havde vi en mageløs dejlig Have med de mest mageløse Blomster og Frugter; i Randers var der en Masse dannede

Familjer, vi blev naturligvis altid regnede blandt Honoratiores, men i — —«

»Aa! nej!« Harry maatte standse Talestrømmen. »Jeg mener en enkelt Begivenhed fra Deres Ungdom, helst med lidt romantisk Sving, Herre Gud, De med Deres Udseende og Deres Stemme maa jo have knust mange Hjærter« — han kom Olje paa Maskinen.

Hun rødmede ogsaa og lagde Hovedet paa Siden, mens hun strammede Øjenbrynene til Vejrs, som hun plejede, naar hun var i Ilden. Harry sad allerede og gottede sig over hende: nu kom det! — men saa kom der pludselig lige som en underlig Kulde over hende, der gjorde hende træt i Hænderne, og saa svarede hun ganske rolig:

»Aa ja, somme Tider var der nok nogen, der gjorde lidt af mig, men det ved man jo nok, hvordan det er, jeg tror ogsaa nok,« her blev hun blussende rød, »at der et Par Gange var nogen, der friede hos Fader, — men se, han kunde jo ikke godt undvære mig efter Moders Død, — og der er jo Piger nok at faa.«

Da Harry havde sagt Marie: god Nat, tog han en god Bog og læste i.

»Vel var han bleven dorsk og døv og dum,« tænkte han, »men konversere Frøken Marie en hel Aften igjennem, det er min Salighed for

smal en aandelig Kost« — og han havde maaske ikke Uret.

I et Par Dage gik Harry og ærgrede sig over at være sat til at leve sammen med disse to Mennesker, denne tyranniske, kortsynede, gamle Etatsraad, og saa den uendelig ubetydelige Marie, der ikke en Gang havde kunnet gjøre det almindelige Kunststykke at forelske sig; — men hvad hjalp det at klage; »naar man er død, skal man forholde sig stille og rolig, det er ikke mer end Pligt og Skyldighed« — vilde han have sagt, dersom han havde kjendt Heiberg. — Og han faldt hen i sin gamle Melankoli.

Dog snart vandt Marie atter hans Sympathi, fordi hun var saa skikkelig, saa hjælpsom, saa rørende, naar Etatsraaden skjændte, saa beklagelsesværdig, naar Familien stimulerede hende, og hun blev en hel anden end den hyggelige, beskedne Marie, som hun var i Hjemmet.

Og han tog sig atter af hende — til Tidsfordriv.

Han kavde virkelig hjulpet paa hende i flere Retninger. Først var det nu Armbaadene og Sløjferne, som han fik pillet af, og Farverne, som han fik dæmpet, samtidig med at han lagde Hemske paa hendes Talestrøm og Latter. — Hun tilstod selv, hun morede sig ikke saa godt i disse Selskaber, som det lod til, og da

han først havde faaet hende saa vidt, at hun indrømmede det, følte hun en moralsk Støtte i at vide, han ogsaa kjedede sig.

Hun begyndte i al Beskedenhed at kritisere de andre. Somme Tider blev hun grumme bange for, at hun skulde mene, hun var bedre end de, som hun hidindtil havde beundret. Hun gjorde sig Umage for rigtig tydelig at se Tanernes og Kusinernes store Fortrin, ja ogsaa Fætrenes og Kandidat Bruns, og hun fandt dem strax, men uden at hun vidste det, lo og snakkede hun ikke længer saa meget i Selskaberne, fordi hun, ogsaa uden at vide det, var begyndt at forstaa, der gaves større Triumfer end at blive anset for morsom i Kredsen, den f. Ex. at Harry sagde: Herre Gud, skal De nu piske ud igjen i Aften.

Hun spurgte Harry til Raads om alt, om sine ny Hatte, om sin Lecture, om Middagsmaden og Stavemaaden af fremmede Ord.

Han hjalp hende, naar Faderen vilde til at fare over hende, ja gav ham mere Respekt for hende ved ofte at sige: »ja, der giver jeg nu Marie Ret.«

Marie havde naturligvis ikke kunnet undgaa Kusinernes Drillerier om »Fætter Harry«.

Kusinerne vidste ikke noget om Kjærlighedshistorien i Amerika. Marie taalte Drillerierne for at bevare hans Hemmelighed, sukkede maaske,

fordi de var saa langt fra at ramme, som Drillerier efter hendes ærlige Mening maatte være over for en Mand, der havde haft en ulykkelig Kjærlighed; og søgte, — maaske derfor, — maaske fordi hendes Smag var ved at forandre sig, — ikke saa meget Kusiners og Veninders Selskab som tidligere.

Saa kom der en Dag, hvor Harry lukkede sig inde paa sit Værelse med et Brev, han havde faaet. — Marie gik æggesyg omkring for at faa ham til at komme ud til Maaltiderne eller aabne Døren for en Servering i hans egen Stue. Men Pigen, som hun havde sendt hen for at banke paa hans Dør, havde stadig faaet det samme Svar: »Jeg vil ikke have andet end Ro.«

Snese Gange havde Marie staaet raadvild uden for hans Dør. Nu var Etatsraaden gaaet i Seng med en god Forkjølelse. Ved Aftensbordet havde Marie pludselig, mens hun skar Rullepølse af, ladet sit ængstelige Hjærte strømme over og buset ud med:

»Bare han ikke gjør en Ulykke paa sig selv, Fader!« Hvortil Etatsraaden, der aldrig vilde tro, at den daglige Orden kunde brydes af noget usædvanligt, kun svarede: »Fruentimmersludder«.

Nu stod hun atter i den kolde Gang uden for Harrys Dør; Tænderne klappede hende i Munden, dels af Kulde, dels af Sindsbevægelse. Saa tog hun omsider Mod til sig, bankede paa Døren og sagde ganske sagte:

»Harry! det er ikke andre end mig, — Fader er gaaet i Seng, — jeg har saadan en udmærket Te i Aften.«

Der var en Klang i hendes Stemme saa øm, saa kjærlig, saa forlegen, at det gjorde ham godt at høre den, han havde rent glemt, at Marie existerede. — Hun hørte Nøglen blive drejet om; »vær saa god,« — sagde han lidt efter.

»Sidder De i Mørke! — naa ja! — ja! det er naturligvis ogsaa godt, naar man har Hovedpine.«

»Ja!« sagde han, der mærkede, at hun vilde hjælpe ham. I Lyset fra Gangdøren, som hun havde ladet staa aaben, saa hun ham ligge paa Sofaen.

»Naa! der ligger De, — hør! jeg skal give Dem noget eau de Cologne, til at hælde i Hovedet, det er ægte Esprit de Valdemar,« hun løb bort, og Harry rejste sig. — Herre Gud hvor hun dog vrølede, men hun var saa skikkelig, — saa lovede han hende at komme ind og drikke Te.

Der var varmt og hyggeligt der inde; en tæt og stor Skjærm paa Lampen, »for Hovedets Skyld«, sagde Marie, og alle hans Yndlingsspiser

stod paa Bordet. Hun sad og bøjede Hovedet, mens hun strikkede ivrig. Han forstod det hele, han forstod ogsaa, at hun ikke nødte ham til at spise, det vidste hun, at han hadede; men han lagde Mærke til, hvorledes hendes Stemmeklang steg, for hvert Stykke, han tog paa sin Tallerken, — for tale gjorde hun uafbrudt: saa var der ikke noget underligt i, at han tav, mente hun.

Til sidst blev han utaalmodig over den evige Snak, der, for ikke at standse, idelig gjentog sig selv.

»De taler saa meget Marie«, sagde han lidt nervøst og tog sig med Haanden over Panden.

»Aa! om Forladelse,« — hendes Stemme lød saa blød, og med det samme saa hun for første Gang op paa ham. Der stod Taarer i hendes Øjne, mens hun smilede undskyldende. Han sad tavs med Haanden under Kinden og saa alvorlig paa hende.

»De er god, Marie,« sagde han saa ganske stille. Hun tabte en Maske, eller hvad det var, og bøjede sig dybt over Arbejdet. Han saa hendes Mund vibrere, men i en Fart bed hun sig i Underlæben og rystede hurtig paa Hovedet, saa at de lange Ørenringe dinglede.

»Nu er det bedst, vi tager ud. — Smæk ikke med Døren,« sagde hun til Pigen; »Fuld-mægtigens Hovedpine er temmelig slem endnu.«

Harry gjorde i al Stilhed nogle bedrøvelige Raisonnements over Kvindernes Evne til at lyve, selv dette stakkels, kejtede, ubetydelige Væsen var adræt og rutineret, saasnart det drejede sig om at opdigte noget.

Saa sad de da ene og ganske stille i den lille Dagligstue med de gammeldags Møbler og den buldrende Kakkelovn; han saa paa de gruelig slette Oljemalerier paa Væggene, paa det store, taffelformede Klaver med den beskedne lille Bunke gjennempløjede Noder oven paa, paa Maries gammeldags Sybord, paa alle Broderierne og de »hvide Stykker«, der laa spredt om paa Borde og Stolerygge, og som havde været Maries »Søndagsarbejder«, han saa paa Maries store Fotografi fra de unge Dage, hvor hun stod med nedringet Kjole og opvalket Haar, med Nodeblad i Haanden og et verdensbesejrende Smil; — hvor han vidste, at Etatsraaden havde arrangeret den Stilling.

Saa så han over paa Marie, som hun nu var. Og saa syntes hun ham, trods alt, saa misundelsesværdig lykkelig: »salige ere de fredssommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn;« tænkte han og hvilede ud ved at sidde og se paa hende, der med de faa og smaa Evner, der var overladt hende, baade af Gud og Mennesker, kunde faa en hvilken som helst Stue til at se ud

som et Hjem, naar hun kun satte sig ned med et Arbejde i sine Hænder.

Men det varede ikke længe, saa begyndte han at gaa hurtig op og ned ad Gulvet. Pludselig standsede han foran Marie, hans graa Øjne skød Lyn:

»Om et Par Dage kommer hun her over, og Ungen med« — sagde han hurtig og vredt.

Marie var altfor forskræmmet til at spørge; hun saa kun forbavset op paa ham. Der gik et koldt Udtryk over Harrys Ansigt.

»Naa! jeg trode, De kjendte den Historie,« sagde han og vendte sig om.

»Ja! nu forstaar jeg det« — hun blev blussende rød, og hendes Hjærte bankede voldsomt, — »men hvorfor er De ikke glad der over?« Hendes Stemme lød lidt salvelsesfuld. Hendes gamle Sværmeri for det romantiske vaagnede, og skjønt hun havde en Følelse af, at noget var gaaet itu inden i hende, nød hun alligevel den Lykke at være »en fortrolig« og vilde ikke renoncere paa sine Replikker som saadan.

»Glad! aa! hvor De snakker« — han sparkede til en Skammel, som stod ham i Vejen. »Hun er Katolik, kan ikke blive skilt fra sin Mand, saa gifte mig med hende ved hun, at hun ikke kan pine mig til, nu har hun ingen Hjælpemidler: »for de sidste Penge har hun kjøbt Billetterne til Rejsen her over«, skriver hun rørende, —

jeg kjender Stella, det hele er Løgn, hun har Lyst til at rejse den Tur, — nu skal jeg have den Skandale, at hun opsøger mig her!»

Maries Hænder, der stadig førte Strikkepindene, var kolde og klamme. — Hun syntes, hun i de to Aar, Harry havde bõt hos dem, havde lært ham at kjende rigtig nøje, og nu havde det ene Ord »Stella« lige som lukket Skodderne op til en hel ny og fremmed Udsigt af hans indre. Hun følte sig næsten uhyggelig til Mode ved at være ene med den fremmede Mand, der havde saadan en græsselig Fortid. — Og hun, der havde trot, hans Kjærlighed var saa stor, saa ædel, saa usvigelig, — hun havde Lyst til at græde for mange Tings Skyld, men mest, fordi han var saadan nu i Aften, saa hidsig, saa lidet overbærende.

Harry gav sig til at le. »Men det kan være, hun gjør Regning uden Vært. Oppe i Kontoret var der i Gaar Tale om at sende en Agent til Birmingham; jeg tager nu Pladsen, saa kan hun jo se, om hun kan finde mig, — og Marie, De, der er saa god, jo! De maa ikke ryste paa Hovedet, De er god, De vil nok gjøre mig den Tjeneste at modtage dem, de kommer paa Fredag fra London, — »hvis jeg lever«, skriver hun, for hun har naturligvis ogsaa faaet anskaffet sig en Tæring til sin egen Forherligelse, — de kommer altsaa paa Fredag, og jeg rejser paa Onsdag. —

Hvad De skal sige? — ingen Verdens Ting uden det, at jeg ikke længer bør i Danmark — voilà tout!«

Det var meget vanskeligt for Marie at slippe bort om Fredagen for at modtage Fru Stella og lille Rogert. Etatsraadens Forkjølelse var bleven til en stærk Lungebetændelse, og Humøret stod paa Nulpunktet. Men hun stod dog i Ruskregn og Søle og saa Dampskibet komme brusende, og saa gik hun hjem med uforrettet Sag. Der var ingen Fru Stella eller lille Dreng: men paa Fredag kom der atter Skib! — paa Fredag! hun syntes, der var saa længe til, hvorledes mon Livet saa saa ud? — Livet, der ellers havde været for hende som noget uendeligt, uforanderligt, en fortsat Kjæde, Led ved Led, havde i de sidste Dage vist sig saa forunderlig lunefuldt. — Harry var rejst i for Gaars, — hun syntes, det kunde gjerne have været en Maaned siden. — Hendes Fader havde været syg snart en Uge, hun syntes hele Tiden, det var i Gaar, at han var gaaet tidlig i Seng, og hun havde haft den alvorlige Samtale med Harry. —

Stakkels, stakkels Harry!

Hun vinkede med den vaade Paraply ad Omnibuskonduktøren. Vognen standsede og ventede paa hende, der kom løbende midt i

Vesterbros Søle, med Slør og moderne Fjederhat i Uorden, med altfor store Galoscher og Straataske paa Armen.

Konduktøren tog hende fagmæssig i Armen, værfede hende inden for Døren og ringede til Gjenkjørsel, mens han hele Tiden havde haft travlt med at se paa to Fruentimmer, der stod og snakkede ved Frihedsstøtten.

Marie skumpledtes i den rumlende Vogn, traf naturligvis bekjendte der inde, besvarede venlige Forespørgsler til Etatsraadens Befindende, tabte Paraplyen, og satte den atter suffissant ned, lige paa en gammel Dames Ligtorn, væltede en Pakke Kaffebønner ud af sin Straataske, tog den op samtidig med, at andre velvillige Hænder strakte sig ud efter den, satte alle fem Fingre gjennem det vaade Papir og erklærede: »aa! det gjør slet ingen Ting!«, tittede med Fare for at knække Nakken ud af det Vindue, hun havde bag sig, for at forvise sig om, at det var Skuespiller B. ved »det kgl.«, der gik, undrede sig over de mange »notable Dødsfald«, som Fru Larsen meget rigtig bemærkede, at der i Gaar havde staaet i »Berlingske«, forsikrede »nej! det er kun en Hofdame, der er kun en rød Frakke paa Bukken,« og stirrede interesseret ud efter den hurtig kjørende, lave kgl. Vogn, tænkte med lidt Forskrækkelse, at Faderen ordenlig vilde skjænde,

naar hun kom hjem, og imens sukkede hendes trofaste Hjærte kun:

»Stakkels stakkels Harry!«

Et Fjerdingaar efter modtog Marie følgende Brev.

»Kjære Marie!

Hvorfor skal vi to lyve for hinanden? Hvorfor skal jeg sige, at jeg beklager, De har mistet Deres Fader. — Jeg beklager det ikke, De ved, jeg syntes, han tyranniserede Dem og gjorde Dem Livet tungt. De har sagtens haft en vanskelig Tid at komme over, inden De kom i Orden i Deres ny Bolig og Forhold, men der er en misundelsesværdig glad, kvidrende Spurvenatur i Dem; tro mig, Fremtiden har mange Glæder gjemt til Dem.

Det ligner Dem saa ganske, aldeles at glemme hvert bittert Ord, hver Uret, fordi Deres Fader paa sit Dødsleje sagde, at De maatte tro, han havde elsket Dem, selv om han ikke havde formaet at vise Dem det. Jeg saa Taarerne, der var faldne paa Papiret, mens De skrev om den Sum, han havde sparet op til Dem, — Marie! ved De, at den ikke er stor? — naa! det er det samme, jeg saa de Taarer og tænkte: Himlens Engle ler ved saadanne Taarer; over mig og

mine Taarer ler maaske nok Menneskene, aldrig Englene.

Først troede jeg det var ny Finter af Rogerts Moder, men det var altsaa virkelig sandt, hun døde paa Overfarten, — Fred være med hende. Der, hvor vore Sorger ligger, ligger som oftest ogsaa vore Synder, — jeg tænker helst ikke paa hende.

Og De, der selv vil have Drengen. Jeg synes egentlig, det er en kuriøs Idé, Men jeg skal ikke nægte, da jeg i Gaar Aftes for mine Synders Skyld var kommen hen at se en Folkekomedie, hvor der vises et Plejebarns Mishandling, takkede jeg Dem oprigtig i Tankerne, og saadan vil det vel ofte gaa.

De med Deres Trang til at passe og pleje og glæde vil maaske ogsaa faa Indhold i Deres Liv ved Knægten. Det vil i alt Fald være mit inderlige Ønske som noget af en Erstatning for, hvad De har gjort mod mig. Men forsnak Dem nu ikke ved en Gang at spørge Tante Mine, om hun ikke synes, han ligner sin Fader, eller sligt. — Det er mig en grumme ubehagelig Historie, som jeg nødig vil have ud.

Jeg tænker nu stærkt paa at etablere mig, enten her eller i Malmø, men først maa jeg hjem til Amerika; naar Illusionerne er gaaede i Hundene, er det altid en Satisfaction at have Guld i Hænderne. Saa føler man sig som Hersker og

kan adsprede sig ved at se, hvorledes de kjære Penge kan faa det bestialske til at kikke ud af hver en af »Skabningens Herrer«. — De maa undskylde, men jeg finder, at Menneskene er noget Kram! — Lev vel!

Deres Harry Vinter.«

Marie gjemte dette Aktstykke som en Helligdom. Hun saa ikke, hvorledes Egenkjærligheden lyste ud af hver en Linje. Hun lagde ikke Mærke til, at hendes Taarer gav ham Anledning til at komme med en sentimental Udgydelse om sig selv; at Barnets Skæbne kun laa ham paa Sinde, fordi han selv vilde have sin Samvittighed fri; at det ikke faldt ham ind, at det maaske ikke var saa let for Marie at sørge for, at »den ubehagelige Historie« ikke »kom ud«.

Hun sukkede kun over, at han sagde, Menneskene var noget Kram, — dog! det var jo ikke saa underligt, om han var bleven noget bitter — »stakkels, stakkels Harry!«

II.

Højt oppe og helt hen til Posilippo-Grotten løber den lange »Corso Vittorio Emanuele«, og da der her er den skønneste Udsigt i hele Neapel, har man naturligvis klistret en Masse Hoteller op her, det ene ved Siden af det andet.

Det var Aften. Paa den funklende Bue af Lys og Lygter, som kransede Bugten, saa man hvor Havet laa, for Vandet selv var sort som Himlen mellem de store, klare Stjærner.

Vesuv var i sit behagelige Lune og morede de rejsende med at kaste Boldt med glødende Stene helt højt op i den røde Dampsky, som det ellers nøjedes med at bære som en fix lille Fez.

Raab, Musik og Vognrullén steg brusende op fra Neapels Gader, og da Lystigheden gjærne vilde bringe Bud op i endnu højere Regioner, sendtes hvislende, knaldende Raketter til Vejrs rundt om i Byen, hilste med Glædeshyl baade nede i Toledo Gaden, og her oppe fra Vinduerne i Hotellernes Stueetager, hvor Opvarterne staar og kikker ud paa Færdselen.

Af og til skjændes de med en Vandbærer, af og til ler de af de hjemvendende Æselsdrivere, naar de rider forbi i susende Fart, af og til konverserer de en Droskekusk, der sidder paa sin Buk, af og til gjør de Kur til en Skjønhed, der, Arm i Arm med en hel Række unge Piger, tager sig en Promenade paa den daglyse »Corso«, mens de travle Fingre fletter Straabaand, -- af og til, men det er ogsaa kun af og til, kaster de et Blik ind i Spisesalen ved Siden af.

Man er ved Desserten, og nu er man ogsaa færdig med den. Man fordeler sig i de tilstødende Værelser, hvor alt er dæmpet: -- Lyset ved matte brogede Kupler, Lyden ved tykke Brysselertæpper, Varmen ved store aabnede Vinduer ud til den sorte Aften.

Pietro og Antonio, der for et Øjeblik siden i bogstavelig Forstand havde været »i Totterne« paa hinanden, gaar nu med Anstand og byder paa sin engelsk Te omkring, som om de ikke havde gjort andet hele deres Liv end at opvarte Englændere og selv agere engelske.

Harry Vinter sad ene i en af de smaa, halvdunkle Saloner og saa ud ad det store, aabne Vindue. -- -- --

Han havde ikke »etableret« sig, som han den Gang skrev til Marie. Men han havde alligevel ikke ligget paa den lade Side. Han havde været

i Amerika og Evropa, i Amerika og Evropa et Par Gange i det sidste Aar.

I Kjøbenhavn havde han ikke været. Lige før den sidste Dags Rejse dertil havde han, underlig nok, altid faaet Forhindringer. Naar han var i Stettin, havde han altid været nervøs og gnaven, men sad han i den hyggelige Røgkupé, der førte ham mod Syd eller Vest, var han atter i godt Humør og sagde til sig selv: næste Gang maa jeg absolut til Kjøbenhavn og se, hvordan hun har indrettet sig. Og saa skrev han gjerne til sin Agent i Kjøbenhavn: at han da endelig ikke glemte at aflevere den fastsatte Sum til den sædvanlige Adressat.

Han var bleven en ivrig Forretningsmand af den Slags, der mener, det er under deres Værdighed at tale med Damer.

Han kunde nok tage sin Pincenez frem og stirre uforskammet længe paa en smuk Pige, enten hun var Baronesse eller Grisette; men altid med et alvorligt og skarpt Blik, og altid endte han med ligegyldig at vende Hovedet bort eller i Kupéen at trække en Bog frem af Lommen — og mærkede han, at denne Uopmærksomhed generede den skjønne, saa morede det ham.

Af Naturen var han aldeles ikke ufølsom over for Kvindeynde, tværtimod var han snarere erotisk anlagt; men nu var han imidlertid forbitret paa hele Kjønnen:

En Kvinde havde faaet ham lært, at »Kjærlighed» kun er en Blanding af Drift og Venskab, — og Gud hjælpe os for Venskab, naar det i Tidens Løb blev ene tilbage! — En Kvinde havde faaet ham, der havde drømt om at drage Sværdet for det sande og skjøne, faaet ham til at — aa! han gad ikke tænke derpaa: Drengervøvl! — det gaar ikke i Livet efter Ungdommens Drømmerier. Men det er ubehageligt, naar de Poster formere sig, som »man ikke gider tænke paa«, især naar de staar under ens egen Adresse, — man bliver til sidst ikke saa lidt ufri; — og alt det var den Kvindes Skyld, — den Kvinde! — han kunde have skaaret Tænder, knyttet Hænder og jamret over denne Ødelæggelsens Vederstyggelighed; — men han nøjedes som sagt med at være forbitret paa hele Kjønnen og glædede sig ved paa alle Maader at vise det sin LigeGYldighed.

Og saa glemte han, naar LigeGYldighed først er bevidst for den, der nærer den, saa er den slet ikke LigeGYldighed mere, — men Angreb! — og overfor saadanne Mænd opgiver en Kvinde aldrig Haabet; det er kun et Tidsspørgsmaal, saa ryger Lyseslukkeren af med dobbelt Kraft, og deres ny Kjærlighed skinner som en Sol. —

Nu var Harry i Neapel. Han var kommen her til i Forretninger, og Forretninger var det eneste, et fornuftigt Menneske skulde interessere

sig for, i alt Fald det eneste, han interesserede sig for.

Men saa havde han en Dag siddet her i Hotellet, oppe i sin egen Salon, hvorfra man saa baade Golfen og Vesuv. — Han tænkte paa, at Signor Torre, Husets Agent her, havde sagt, da Harry tilfældig nævnede sin Alder: »saa ung! — saa har De jo endnu Tid til at gjøre mange Daarskaber«. —

Harry havde en Flaske god Vin foran sig og en god, ikke italiensk Cigar i Munden — »saa ung«, gjentog han i Tankerne, — det faldt ham ind, at det var kjedeligt at sidde saadan ene og drikke og ryge, — han kastede et Blik ud over alt det skønne; saa kom der en underlig Bevægelse i hans indre, og han kom i Tanker om, at han egentlig var meget ene, — at hans Liv egentlig var et ensomt Liv.

Han rejste sig, smed Cigaren og gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet.

Det Øjeblik, hvor Længsel, Erotik, Poesi og god Tro til Livet og sig selv ikke længer paa en unaturlig Maade vilde lade sig bagbinde, maatte være kommet, for nu, da der skete, hvad der hundrede Gange før var sket, at en frisk og fyldig Stemme sang en lille sværmerisk Elskovsang, mens Zitheren svirrede dertil, greb det ham paa en, for en amerikansk Forretningsmand med Whiskers og højst moderne Dragt aldeles upas-

sende Maade, i det han smed sig paa sin Sofa med Ansigtet ned i Puderne.

Saadan laa han længe, stadig med den smeltende, elskovsfulde Melodi i Øret. Han følte sig lykkeligere, end han kunde mindes at have følt sig i aarevis, og dog var han saa underlig beklemt, saa uudsigelig vemodig.

Han løftede atter Hovedet og saa ud i Solen. Ja! ja! han var »saa ung« og havde Tid til endnu at gjøre mange Daarskaber, — han lo, mens han laa med Hænderne under Nakken — »nej! — Daarskaber vilde han ikke mere gjøre; men nyde, hvile, ikke glemme, hvad han havde lært, men heller ikke trampe Blomsterne ned. — Han vilde kaste Aaget af sig for en Gangs Skyld.

Han skrev til Huset, at nu blev han her paa ubestemt Tid.

I Skrivemappen fandt han et Barneportrait fra Hansen og Weller i Kjøbenhavn, han rev det midt over og kastede det i Kaminen, saa ringede han, lod Brevet besørge paa Posthuset og bestilte en Vogn til at kjøre sig en Tur, »hvor langt?« — det vidste han ikke, ud i Landet, langt ud, hvor der var Farver og Skjønhed, og saa længe den straalende Sol var oppe.

Harry var vaagnet.

I sine yngste Dage havde han været sværmerisk med et let Anstrøg af Sentimentalitet. Han havde maattet høre meget af Kammeraterne i

den Anledning, men han brød sig ikke om det; han havde valgt den bedre Del, vidste han med sig selv og sagde det ogsaa undertiden til de »prosaiske« Kammerater.

Saa havde Historien med Fru Stella knækket ham lige ved Roden, og han kastede hele sin Ladning af »skjønne Følelser« over Bord.

Nu var der imidlertid, uden at han selv havde bemærket det, voxet ny Skud frem paa den knækkede Stamme, og de svajede hjælpeløse for Vinden, længselsfulde efter noget at klamre sig til.

Saa meget havde han lært i Aarenes Løb, at han ikke lod sig mærke med de høje Bølger, der gik i hans Sind. Hans Ansigt laa i de sædvanlige Anstandsfolder, hans Stemme hverken hævedes eller sænkedes, men hans indre var i disse Dage et let spilleligt Instrument, som gav fuld Tone hver Gang, en Luftning gik hen der over. —

En ældgammel, forglemt »Berlingske Tidende«, som han fandt i Hotellets Rygeværelse, viste ham som i et Tableau de rolige Aar, han havde tilbragt i det lille Danmark sammen med de gammel-dags Mennesker. Og skjønt han den Gang havde været meget trykket og ubehagelig stemt, slet ikke sig selv, var det dog tilstrækkeligt for hans vibrerende Tanker, at det var en gennemlevet Tid, der nu laa bag ham med alle sine døde

Muligheder, til at han så paa dette Tableau med et dybt Længselssuk, som han ikke selv kunde forklare sig Grunden til.

Han saa en blind gammel Mand sidde taalmodig i Solen; og mens han med et mut og ligegyldigt Ansigt rakte ham en Almisse, arbejdede hans Fantasi ivrigt og oprullede Billeder af den gamles Ungdomshistorie, det ene mere romantisk end det andet.

Han saa en ung Fyr stjæle et Kys fra en Frugtsælgerske, han ærgrede sig ganske umaadelig, men han følte, han blev rød i Hovedet. — Skulde han nu ogsaa gaa hen og blive bly og undselig som en sextenaars lille Pige, — han, der havde tumlet sig om mellem to Verdner, med Millioner i Baghaanden og sammen med lystige, vittige Kammerater, — Kammerater, som han sandelig havde moret sig glimrende med mangen god Gang. Han huskede endnu, hvor skraldende hans egen Latter havde lydt ved en stor Herre-Middag for kort Tid siden i Wien, — havde han da ikke moret sig? — havde det været Forstillelse alt? — havde han gaaet om med en smægtende Elskovs Længsel? — nej! gu' havde han ej! — han sparkede arrig til et Kaalhoved, der laa paa Gaden; — men nu! — nu? — og saa vendte han sig og så efter den unge Fyr og Frugtsælgersken; de talte og lo sammen, de stod ved Siden af hinanden, ganske tæt ved Siden af

hinanden, — han slog med sin Stok i Stenbroen, og vrissede af sig selv.

Saa kom der en Dag et nygift Par til Hotellet; han kunde næsten ikke udholde at se dem, skjønt de saa meget rolige og fattede ud; han vilde lade, som om de ikke existerede, og saa gik han dog om og passede paa, naar de kjørte ud, naar de spadserede, naar de lo og hviskede, naar deres Øjne mødtes.

Paa sin ensomme Spadsere-Tur købte han sig en stor Buket Roser og Orangeblomster, da han kom hjem kastede han sig paa Sofaen og gravede Ansigtet ned i Blomsterne, tilsidst lagde han Hovedet paa Buketten som paa en Hovedpude.

Han sov ikke, skjønt han laa stille i Timevis, saa mærkede han, at han var ved at faa Hovedpine. Han rejste sig, tog Bad, klædte sig meget soigneret, og gik let og oplivet ned ad Trappen, da table d'hôte Klokken ringede.

I den hvide Marmor Vestibule gik han forbi to Damer, der lige var komne. Da han havde vendt dem Ryggen, hørte han den ældre sige paa dansk:

»Han saa godt ud!«

»Hm! ja« — sagde den unge Pige.

Hurtig vendte han Hovedet om mod hende, — hun saa, at han havde forstaaet det.

Saadan blev det første Bekjendtskab gjort med Kammerherreinde Vest og hendes Datter

Maud. Han lærte snart at sætte denne Maud overordentligt højt; det havde mange gjort før ham, saa det var ikke saa underligt; men ved denne pludselige ny Forelskelse maa det ikke glemmes, — og det glemte Harry aldeles, — at den var præpareret.

Kammerherreinde Vest havde bot i Rom lige indtil nu, skjønt hun kunde have taget tilbage til Danmark allerede for et Par Aar siden, da hun blev Enke efter den opbrugte lungesvage Kammerherre.

Nu var hun med sit eneste Barn, Frøken Maud, paa Hjemrejsen til Kjøbenhavn. For Resten havde Kammerherreinden været paa »Hjemrejsen« nu snart i et helt Aar.

»Man maa dog se sig om, mens man er ude«, sagde hun saa ofte, at man fik en Følelse af, at hun ikke brød sig om at komme hjem nogensinde. —

Maud forstod og talte ogsaa engelsk, men Konversationen mellem hende og Harry maatte dog helst gaa paa dansk. Og den var gaaet livlig i det sidste Par Maaneder.

— — — — —

Harry sad altsaa ene i en af de smaa, halvdunkle Saloner og saa ud af det store aabne Vindue, ud paa Golfens Kontur og Vesuvs Røg Hætte, og imens tænkte han paa hende, hvis hvide, glatte, sammenfoldede Elfenbens Vifte han

holdt i sin ene Haand, mens han lod den give hans anden Haand nogle smaa, bløde, distrait Smæk.

Han hørte, at hun spillede inde i en af de indre Saloner, men han gad ikke gaa derind. — Han lukkede Øjnene, — han vidste, hvorledes hun nu saa ud. Slank med det superbe Hoved siddende kjækt paa den hvide kraftige Hals, Haaret blond og glat, lagt højt op paa Issen, Dragten lys, blød, jomfruelig og dog fristende forræderisk over for hendes fuldendt smukke Figur.

Harry tog sig hurtig med Haanden over Panden, som var bleven ganske rød. Saa rejste han sig, rettede sig, lagde Viften fra sig, lod et Øjeblik de alvorlige graa Øjne med det skarpe Blik hvile paa Kammetherreinde Vest, der i sin brogede, sammensatte Silke Dragt sad leende og gestikulerende i den nærmeste Stue, — saa drejede han sig rundt paa Hælen, og gik hurtig ud i Haven foran Hotellet.

Hun fristede ham denne Maud, og saa syntes hun selv saa kold, saa uberørt, saa verdensfaren og sikker.

Ja! — men hvordan var hun egentlig? — Han havde talt ofte og længe med hende, men aldrig var han trængt indenfor den, hun strax viste sig at være, og det lige over for alle. — Og der maatte være noget bagved, der maatte,

og han vilde finde det, hun skulde vise ham de store Vidder i hendes Sjæl; de var der, han havde set det paa hendes Blik, da de talte om den unge russiske Greve, der var bleven skudt som Nihilist, — og den Gang, han havde sagt, han ikke syntes om de norske dramatiske Arbejder, hverken om »Dukkehjem« eller »en Handske«. —

Hun var Socialist sagde hun selv og lo, — uh! denne Selskabs Latter, som er en Fernis, hvormed Personligheden overstryger sig for at kunne forblive maskeret trods de mange Ord; denne nivellerende Latter, der klæder det dybeste Alvor og det dummeste Pjank i det samme Skrud, der gjør Spørgsmaalene saa uholdbare og Svarene saa lette, at de uden videre hopper hen til ganske ny Tale Emner, uh! hvor han hadede den, — han vilde have givet saa uendelig meget for at vide, hvordan hun egentlig var; — hun vilde ikke aabenbare sig, det var Tingen, for det var jo ganske afgjort, at paa Rejser lærer man ikke Folks Stilling i Samfundet at kjende, men Karakteren aabenbarer sig tusende Gange klarere her under Paavirkning af smaa Held og smaa Uheld, af Fristelser til Forfængelighed, Gjerrighed, Vigtighed, og Letfærdighed, af det beroligende i Ubekjendtheden og Upaaagtetheden, tusende Gange klarere end hjemme, hvor Dommen ligger færdig, før vi ser Mennesket, takket

være Rygter, Sladder, og ens egen Bornethed; — men hun! hun passede paa, — blottede sig aldrig.

Ja! hvordan var hun egentlig? Kort efter at Maud var kommen til Neapel, havde Harry skrevet til en bekjendt i Rom for at faa Familien Vests sociale Signalement.

I Dag havde han faaet det: »Kammerherren havde været »en gammel Æsel«, der havde gjort Kammerherreindens Troskab som Ægtehustru til en ufortjent Ædelmodighed; Brevskriveren trode heller ikke, at hun havde taget sig det saa nøje i den ædelmodige Retning. Maud var nitten Aar, men havde en dobbelt saa gammel Kvindes Erfaringer. — »Stakkels Pige«, skrev han, »hun har ikke en Gang Skuffelserne tilbage i Livet, hun har set alt, ved alt«. — — —

»For Resten vil jeg betro Dig, at jeg ogsaa er blandt de hundreder, der har bestrøet hendes Vej med blødende Hjærter«. Saa kom der nogle Betragtninger over Kammerherreindens Formues Omstændigheder, — hvad brød Harry sig om, at de maaske var tvivlsomme, — tilsidst skrev han: »siden jeg har giftet mig, har jeg ikke længer set noget til Familien, — dør i Huset kom mest Herrer. Du vil da ikke gifte Dig med hende? — vel?« —

Harry syntes ikke om, at han havde skrevet det, det var noget underligt Vrøvl syntes han;

— han så op mod Hotellet, der i Salonen stod hun, naturligvis som sædvanlig omgivet af en kurtiserende Stab.

Han så hende smile og tale, nu vendte hun sig mod Vinduet og så et Øjeblik alvorlig ud over Haven og ham, der stod skjult i den; — hvor var hun dog en skøn Skikkelse — og hende vilde man kaste ligesom en Skygge paa, det var skjændigt! oprørende! — nu vendte hun sig atter til de andre og smilede, men ikke som en Kokette smiler, nej! som en Dronning, — (og om hende var det, man sagde, »hun vidste alt«, — — var det en Blame? — tværtimod, det var just en Tillokkelse for ham i dette Øjeblik at vide, at hendes Blik var så klart og roligt, fordi det var trængt gennem alt, fordi hun havde set og vraget og vejet og nu vidste, hvad hun selv valgte, — han havde altid hadet disse Ingenuer med deres blufærdige Viden og ublufærdige Nysgjerrighed — :) »hun vilde kunne forstaa ham, naar han sagde: »kom«, naar han rakte hende Haanden, for at de to med hinanden »kunde gaa gennem Livets Smuds og Jammer op til højere Sferer, lade det smaa og usle bag sig, og være nok i dem selv, de to ene!« og han fortabte sig i en Dunst af Uvirkeligheds Drømmerier.

Der lød et Raab nede fra Byen; — han fór sammen.

Hvad var det, — var han midt inde i en ny Kjærlighed; han vilde reducere det til en Virkning af Omgivelserne, — men saa fyldtes han pludselig af en jublende Glæde, — han havde en primitiv Lyst til at le højt, eller synge, eller omfavne nogen eller noget; han mærkede, hvorledes Blodet med et hæftigt Bølgeslag skjød gennem hele hans Legeme, han så ud i den skønne, milde, duftende, sydlandske Nat, — han syntes, alt var saa godt, og alt maatte styres af en algod Skaber! — Ja! han elskede hende, og hun? — hans Hjærte bankede, saa at det formelig plagede ham; — maaske ejede han hende allerede; hvo ved!

Han gik op til Hotellet; han hørte det svage Brus af Stemmer inden for Døren, — hvad skulde han gjøre! — han maatte se hende, han var nær ved at blive vanvittig af Længsel efter hende, — og hvordan skulde han saa udholde at mødes med hende her mellem de mange, her hvor han maatte bagbinde sin Higen, hvor han ikke kunde kaste sig ned for hende, — her hvor han ikke maatte dø! drømme! glemme! sove ind ved hendes Fod! Hans Tanker og Følelser brusede af Sted, med slappe Tøjler. — Han saa, der gik et Sæt igjennem hende, da hun fik Øje paa ham; — det maatte altsaa staa at læse i hans Ansigt, men kun for hende; — han følte sig som i en Rus!

»Nu falder De tilbage i Deres tavse Drømmes-
 rier Frøken«, sagde en Herre, »men det er ikke
 tilladt, vær saa god: frem med Deres Forsvar i
 Sagen«.

Maud sad og pillede ved sine Armbaand,
 hun hævede Øjnene, saå flygtig paa Harry, rød-
 mede dybt ned over Halsen og sagde langsomt:

»Filistre og kjedelige Mennesker, der aldrig
 har været unge og aldrig levet, skal ikke dømme
 hende«.

Harry bøjede sig spørgende mod sin Nabo.

»Der er Tale om den unge Fru Barre, der
 i Gaar rejste bort her inde fra »Hôtel Continent«
 med en forsulten italiensk Violinspiller«, svarede
 en vever lille tysk Grosserer.

»Maa vi takke Deres Naade for Prædiketet
 »Filistre«, sagde en anden Herre leende, og strax
 stemte hele Banden i med den flove, menings-
 løse og dækkende Latter, — man var jo ogsaa
 lige ved at komme for Skade at sige noget, man
 mente.

Til Harrys Forundring opgav Maud ikke
 Samtalen, saadan som hun ellers plejede; hun
 slog afværgende med Haanden og begyndte at
 tale hastigt og sagte; hendes store graa Øjne
 blev mørkere; Harry havde aldrig set hende saa
 alvorlig.

»Dersom De synes, at Verden er saa lys og
 glad, som De siger, De gjør, saa ønsker jeg Dem

til Lykke, — jeg synes, det er en Uret, der er begaaet imod mig, at jeg er kommen ind i den«.

Hun saa pludselig vist paa den Herre, hun svarede, og sagde skarpt:

»Vis mig en eneste Retning, hvor der er noget godt i Opvæxt!«

Da det varede noget, inden han kunde hitte paa et Svar, vedblev hun:

»Naa! naar der nu i en kort Tid af ens Liv bliver givet en den Trøst, som kaldes: Ungdom, skal man saa mure sig inde i Mørke og Kulde og stampe mod det, som Deres Vor Herre selv har givet os, og som er skjønt og godt, jeg mener Legemet! — der er virkelig Tid nok til Anger og Ruelse bagefter, og der er tusende andre Ting at angre, som der aldrig bliver rørt ved; men dette ene: at Rosen springer ud, naar Solen skinner paa den, at Fuglen synger, naar det er Sommer, og Kvinden elsker, mens hun er ung, uden at hun lægger Mærke til, om det er før eller efter, at hendes Papa har Medgiften færdig, eller at hendes Brudgom kjeder sig ved sit Garçon Liv, det skal fordømmes! — Men ve de lunkne! Naar jeg dør, maa man gjerne kunne sige: hun bad ikke om Livet, men da det blev hende givet, stødte hun det ikke fra sig, og naar jeg bliver gammel og vissen og runken« — her kunde Herrerne ikke nægte sig den Fornøjelse at smile fjollet og grynte en Protest — »vilde

jeg helst kunne mindes, at jeg ikke har ladet min korte Ungdom gro over med Skimmel — og saa!« —

hun standsede lidt, inden hun med et lidt spodsk Smil tilføjede:

»Tro ikke, at de »gamle Jomfruer« eller »yngre Piger« er saa overordentlig dydige i deres Tanker. I Sladder og Romaner sluger de, hvad de ikke har turdet gribe med deres Hænder for alles Øjne, — nej! det er bedre i en begejstret Rus at gjøre det farlige Spring, — sætte Livet i Vove, det er bedre, selv om man vaagner i Afgrunden, end at liste om paa Kanten og beregne Fordel eller Tab«.

Hun havde trukket sig helt ind i den dybe Lænestol; hun hvilede Hovedet og lukkede Øjnene, om hendes smukke Mund laa der et Træk som af Væmmelse.

»Mændene skulde ikke tale saadan i alt Fald«, sagde hun pludselig, mens alle Herrerne, hver for sig, tænkte paa, hvad de nu skulde sige.

Harry saa hurtig hen paa hende, hun laa stadig tilbagelænet, men hendes Øjne var ikke længere lukkede, de traf hans med et fast og alvorligt Blik.

Saa rejste hun sig, gik ind i den anden Stue, hvor Kammerherreinden sad ved Spillebordet, bankede hende paa Skulderen og sagde:

»Mor' — nu gaar jeg op!« Men »Mor« hverken hørte eller saa andet, end hvad der vedrørte Kortene.

Den næste Dag var der Oprør i Hotellet. Man havde faaet mer eller mindre forbedrede Referater af Mauds »upassende Tale« i Gaar Aftes: Man havde jo nok anet, hvorledes hun var, men dog ikke, »at det var i den Grad«.

Hele Selskabet tav, da Maud traadte ind ad Døren ved Frokosten. Hun lagde ikke Mærke dertil, — ikke før en Dame, hun tiltalte, svarede hende knibsk. Saa før hendes letbevægelige Blod hende til Hovedet, og hun kastede sig ind i en livlig Samtale med nogle Herrer. Hun slog om sig med Satire og Skjælmeri som altid, lod sig beundre og hylde, morede sig tilsyneladende udmærket, mens hun af og til kastede et hurtigt Blik over til Harrys urørte Kuvert.

Hvorfor var han her ikke? — hvorfor stod den tomme Stol der som en stum Uopmærksomhed mod hende. Han havde endnu aldrig ved et Maaltid svigtet sin Plads som hendes Gjenbo eller forsømt at byde Kammerherreinden Armen, naar de rejste dem, — han var maaske syg! — der fløj en blødgjørende angerfuld Forskrækkelse gennem hendes Hjærte, som fik hende til at spørge Opvarteren, om Harry ikke var vel. Opvarteren svarede irriterende højt —: at Monsieur Vinter var kjørt ud for lidt siden; — Maud tav

vred, og der kom en Del Smil frem paa Publikums Ansigter.

Da hun senere gik gjennem Læseværelset, stod der en lille Gruppe Herrer og Damer. Maud mærkede strax, at de tav, da hun kom ind. For at det ikke skulde være altfor paafaldende, henvendte den Herre, til hvem hun i Gaar havde adresseret sin Forsvarstale for Fru Barre, et Spørgsmaal til hendes Befindende efter den ivrige Disput i Gaar Aftes; hun saa en Anelse af et overlegent Smil i Ansigterne rundt om, hun overvandt det heftige Svar, hun havde paa Læberne, sagde smilende: at hun havde det godt efter at have sovet »de retfærdiges Søvn«, og gik rank og let ud gjennem Stuerne op ad Trappen.

Men da hun kom ind i sin egen Stue, brød det løs, — naa! det var derfor, — for hvad hun i Gaar havde forfægtet, — hun rev Vinduet op, løste sit Kjoleliv og Halslinning og gik i Ilmarsch op og ned ad Gulvet, stødende og puf-fende til de Møbler, der stod hende i Vejen.

Hun vidste, Harrys Værelse var lige under hendes, hun havde ofte moret sig med at lytte efter hans Dør, der gik op ved table d'hôte Klokkens første Slag, og saa stod han altid og ventede for at føre dem ind i Spisesalen.

Hun glædede sig ved for hvert Trin at stampe med Hælen i Gulvet, som var det ham, hun traadte paa.

»Naa det var derfor han blev borte! — en Pjalt som de andre!« — for hvert Ord stampede hun i Gulvet, saa at det snurrede i Fodsaalen; — ja han var ikke der nede, det vidste hun nok, — men det var dog en Udvej i hendes Hidsighed at trampe og stampe, — saa hørte hun paa en Gang hans Glasbalkondør klirre. —

»Gud! han var dog hjemme«; hun stod stille et Øjeblik, saa listede hun sig hen til Sofaen og puttede Ansigtet ned i Puderne, hun var lige ved at græde, men hun gjorde det ikke, nej! det var han ikke værd! — Det var den gamle Historie, — naturligvis, — hvor kunde hun ogsaa falde paa at mene, at han var anderledes end de andre, — hvor kunde hun være saa dum at føje sin Lyst i Gaar til at vise ham lidt af hendes rigtige jeg, — hvorfor havde hun syntes, hun vilde være lykkelig, naar han kjendte hver Tanke i hendes Sjæls dybeste Ensomhed, dem hun ellers havde vogtet som en Argus; — hvorfor! hvorfor dog! — fordi hun trode, han forstod hende; — fordi hun længtes efter sammen med ham at isolere sig fra hele det øvrige Slæng; — dum havde hun været, rigtig inderlig dum, hun vidste jo dog, hvordan Mændene var.

Man havde gjort dem opmærksom paa, at de tog sig for store Friheder sammenlignelsesvis med det andet Kjønn; for at udjævne Forskjellen gav de saa i Tale og paa Prent Kvinderne den

samme Frihed, — men i Virkeligheden! — aa, Gud bedre det! — naar de havde flagret om og ud-saaet Gift mellem »de Frigivne«, fordrede de at husvales af en overjordisk Kvinde, som var gaaet ren og uberørt gennem alt det Smuds, som de selv havde ført hende ud i. — Aa, hun kjendte dem! — de skulde anses som Hædersmænd, naar de var kjærlige og trofaste Ægtemænd, selv om de i sin Tid havde fristet og knust og tilintetgjort andre Kvinder; — men en Kvinde, bare hun gav et Kys bort — — Maud puttede Ansigtet ned i Puderne; saa vendte hun det atter om mod Lyset, og det havde et trodsigt Udtryk, mens hun tænkte videre: — saa er hun stemplet, og dersom hun tillader sig at have de samme Meninger, som Mændene idelig gjentager, — og at forsvare dem, — ja saa vender man hende Ryggen eller bliver borte fra sin Plads ved Bordet lige over for hende, — hun bed i sit Lømmetørklæde. — Og saa disse Damer der nede! hun sendte et haanligt Blik ud i Rummet, — det var til alle disse dydige Kvindeskygger, som gik omkring og løj! — hun vidste, de løj! — ja, hvor hun vidste det! — hun sprang op af Sofaen. Det laa ikke for Maud at lade sig kue ret længe ad Gangen.

Hun gav sig til at klæde sig om i sin Ride-drugt, hun havde jo bestilt Hesten til om en halv Timestid; — hun glædede sig over, at hun var saa smuk, hun søgte paa alle Maader at frem-

hæve denne Skjønhed og lo alle disse bornerte Mennesker ud.

Disse Mænd, som hun, naar hun vilde, kunde vikle om en Finger; disse Kvinder, som var saa misundelige paa hende, -- disse dumme Kvinder, der som Rugehøns gik og kaglede i Munden paa hinanden om deres egen Ydmyghed og Renhed og om deres Mænds Fortræffelighed: »for at det en Gang havde været saadan og saadan, det kunde man ikke regne, Mænd er nu en Gang Mænd, og de er anderledes end Kvinder«, — Maud mindedes at have hørt denne aandrige Argumentation af fornuftige Hustruer, der forstod at sætte Tæring efter Næring, — nu, hun pludselig kom til at tænke paa den, fandt hun den saa uimodstaaelig komisk, at hun brast i Latter — »de dumme Gjæs!«

Hun satte endnu en Naal i Sløret paa sin Ridehat — hvor den Dragt klædte hende bril-lant! saa ringede hun. —

»Jo Hestene og Jockeyen var parate«, — og trallende en lille fransk chansonnette gik hun ned ad Trappen. Hun trallede dygtig højt, da hun kom forbi Harrys Dør; — saa red hun bort i susende Fart med Jockeyen bag efter sig.

Dog snart standsede hun Farten, her var hun ganske ene og ubevogtet, det traf sig ikke saa ofte, — det var rart, syntes hun. Hun red i Skridt og holdt ofte stille.

Hun tænkte paa hans Øjne, — de var jo baade kloge og kjærlige, hvorfor kunde han saa ikke se ind i hende, se, at hun var mere end dette: at være en Skjønhed; — o, hvorfor kunde han dog ikke det! dersom hun nu fik Kopper, eller blev pukkelrygget, og han saa kun en Gang saa paa hende saaledes, som han nu gjorde hver Gang, deres Øjne mødtes, aa! hvor hun saa vilde elske ham, trofast og ydmygt og forsagende og alt, hvad de forlangte; — hvor hun vrøvlede! — hun fik jo ikke Kopper, og han — han var bleven borte fra Frokosten, — hun gav Hesten et Rap, og red hurtig hjem.

Harry havde ikke sovet den Nat. — Mauds Tale havde forfærdet ham. Hvorledes kunde saadanne Tanker rummes i »en dannet ung Piges« Hoved. Og hende var det, som han havde drømt sig som sin Hustru. Før havde det ikke staaet saa klart for ham, men nu, da det var umuligt, vidste han, det var hende, han havde drømt sig som sin Hustru, — han, der havde oplevet saa megen Sorg og nu nok kunde trænge til nogen Lykke — det var frygteligt; hvad var det ogsaa for en Vanskæbne, der forfulgte ham, at hans Kjærlighed just skulde falde paa disse letsindige Kvinder — var det kun Skjønheden, der forledte ham, ja maaske hos Stella; — men hos Maud var

der en anden dybere Tiltrækningskraft, — han følte en dunkel Sympathi med denne Friaand, som han i Grunden ikke kunde lide, — ja en Friaand havde da Stella ogsaa været; — hvorfor kunde han dog ikke elske den Slags Kvinder, som andre Kvinder betegner som »en rigtig sød og elskværdig Pige« — hvorfor kjedede han sig kun ved Tanken om disse søde og elskværdige Piger? —

Træt og forvaaget stod han op og kjørte ud, han turde ikke se Maud, vilde det heller ikke. Han var nok dybt bedrøvet, men han var ogsaa dybt fornærmet paa hendes »gale Ideer«. Hun kunde dog have haft det Hensyn at tie overfor alle disse Herrer, som omringede dem.

Da han kom hjem igjen, mødte han en af »disse Herrer« paa Trapperne.

»Det var en nydelig Scene den i Gaar«, hviskede han, »min Kone er aldeles rasende, hun har dannet et Komplot, der skal tie dem væk herfra; jeg tør s'gu heller ikke tale oftere med Pigebarnet, og det er Skade, for hun er brillant, og hendes højtidelige Talemaader er saa ubeskrivelig harmløse, hun mener bare de klæder hende, og deri har hun forbandet Ret, — men Gud bevares, man tør jo ikke forsvare hende«.

Det var en sand Balsam for Harry at høre de Ord; han havde saa inderlig ønsket en forklarende Undskyldning for hende, — her var den! — det havde været saa vanskeligt at slippe

hende, — men saadan var det naturligvis, — hun med sine stærke Følelser lod sig henrive til at sige meget mere end hun mente, — han var atter lykkelig; — fjærnt i Sjælen laa der nok en Tvivl, men det var behageligere at skubbe den bort, ikke tænke paa den; man benægter ikke altid den elskedes Fejl, fordi de er skjult for ens Øjne, man vil kun gjerne lukke de andres Øjne for dem, — saa kan man selv ogsaa være bekjendt at gjøre det; —: han havde Ret Manden, naturligvis, det var aldeles »harmløse« Udtalelser, lidt vel vovet Koketteri, det var det hele, — og det skulde hun nu bøde for; — de vilde tie hende ud af Selskabet, men han skulde ikke svigte hende, — han blev helt varm af Glæde over sin Beslutning, — han skulde for alles Øjne bringe hende, hans elskede Dronning, den ærbødige Hyldest. Han købte en Haandfuld Roser af de skjønneste, han kunde finde, dem skulde hun have.

Hvor var han ikke glad over at skulle vise alle disse Idioter, at han ikke var som de, at han saa dybere i Tingene, at han ikke havde en Kone, der commanderede ham, at han kunde gjøre, hvad han vilde, og at han vilde, hvad der var rigtigt.

Da Maud kom ned til Middagsbordet, laa Roserne ved hendes Kuvert, og Harry, der som

ellers fulgte Damerne, vedkjendte sig nu lydt at have lagt dem der.

Maud var stille, hun saå ofte over paa Harry. »Saa var det altsaa dog sandt: han var ikke som de andre; — nej! det Blik kunde heller ikke lyve, — han forstod, at en Kvinde kunde snuble, som en Mand kunde snuble, uden derfor at blive liggende i Pølen, — forstod, at en Kvinde kunde forfægte sin Mening, at hun i det hele kunde forfægte frisindede Anskuelser, uden at skulle anses for at forsvare sig selv dermed; — saa kuede havde Kvinderne været, at man stedse søgte efter personlige Grunde til deres Tale- og Handlemaade — men han vidste, at de nu ikke længer tier, naar Samfunds Overbevisningen skriver ny Love i Samvittighederne.

Maud var i en løftet og glad Stemning, da hun gik fra Bordet. — Harry og et Par andre trofaste sad og talte med de to Damer. —

Den snaksomme godmodige Kammerherrende lo, fortalte tvetydige Historier, tav paa de mest spændende Steder med en smilende Erklæring om, at det ikke var noget for Ungdommen, og fortsatte, efter at hun forgjæves havde ventet paa et nysgjerrigt Spørgsmaal.

Harry og Maud talte kun lidt sammen; men hver ligegyldig Bemærkning var velgjørende for den andens Øre. Og saa var der saa mange hyggelige smaa stilfærdige Latterkluk, saa mange

lyse glade Smil, saa megen Forstaaelse af halvkvædede gode milde Viser, at de følte dem meget lykkelige.

Lykken var jo nok grundet paa Misforstaaelse; for Harry bildte sig ind, at Maud var saaledes, som hun aldeles ikke var, og Maud trode, Harry forstod, hvad der var ham en komplet Umulighed at forstaa; men der var alligevel Fred; — og saa blev den pludselig brudt.

Megen Fred er saaledes bleven brudt, man har overmaade godt forstaaet det, mentiet stille, ladet det ligge som en Hemmelighed, det ikke var værd at røre ved, ikke tænkt paa, at det kunde være ret praktisk at sætte en Lygte ved den Slamkiste.

Det var varmt, Damerne havde taget de lange Handsker af. Maud tabte sin Vifte. Hun rakte sin Arm med det moderne, meget korte Ærme ned efter den. I det samme bøjede Harry sig paa Knæ for at tage den op, og derved kom hans Mund til at strejfe hendes Arm.

To unge og ganske uskyldige Mennesker var bleven en hel Del røde og flove og havde fjærnet sig saa meget fra hinanden, som Hus og Lejlighed tillod, skjønt de maaske nok havde tænkt paa hinanden; to ikke sandselige, to aandsudviklede Mennesker havde let der ad — talt videre — glemt det. Men Maud og Harry var hverken

det ene eller det andet, for dem var det som en Svovlstik i en Bunke Spaaner.

Freden var fløjet bort. Hænderne blev kolde og urolige, Aandedrættet kort. Han satte en Skammel til hendes Fødder, lagde et Sjal omkring hendes Skuldre, alt for atter at komme hende nær. Og hun saa dvælende paa ham og lænede sig roligt mod Stoleryggen, hvor hans Haand laa.

Havde de taget Sagen for, krænget den, og set, hvad det var, er det muligt, at de havde haft saa megen Skjønhedssands, at de havde vendt dem fra det, men de var to lidenskabelige Mennesker, der ikke var begavede med nogen stor ideal Stræben og aldeles ikke med Selvbeherskelse.

Endelig rejste Kammerherreinden sig og bød »god Nat«. Harry hjalp atter Maud med Sjalet. Dristig lod han et Øjeblik Hænderne hvile paa hendes Skuldre. Hun stod stille, som var hun hugget af Marmor, — saa fløj hun op ad Trappen efter Moderen uden at sige et Ord til ham, der stod som i en Bedøvelse.

Der var jo ikke Tale om at sove den Nat, han forsøgte ikke en Gang derpaa. Tilsidst gik han ud af sit Værelse op paa Gangen uden for hendes Dør. Der gav han sig til at gaa op og ned med sine mangehaande Tanker; — Tæpperne

skjulte Lyden af hans Trin, mente han; Lys og Lamper var slukkede; alt til Ro.

Pludselig hørte han en Dør knage — var det Mauds? — han standsede aandeløs, intet kunde han se i det dybe Mørke.

»Maud!«

»Ja!« — det var hendes Stemme! han gik efter Lyden. Saa følte han to bløde Arme om sin Hals og to varme Læber paa sine.

»God Nat« hviskede hun og knugede sig ind til ham i en lang hæftig Omfavelse; saa gik Døren igjen, og han stod fortumlet, — han ventede og ventede udenfor hendes Dør, skjønt det var dumt, han vidste jo, at hun ikke kom igjen, — og det gjorde hun heller ikke.

Den følgende Dag meldte Maud sig syg; det var Hovedpine sagde Kammerherreinden. Harry var næsten glad derover. Der er noget underlig nøgternt ved Solskin under visse Omstændigheder — hvorledes skulde de mødes. — Og han maatte jo dog tale med Maud, før han fremstillede sig som Frier for Kammerherreinden, — Frier! — det Ord afdæmpede ham lidt, — ja naturligvis, det var jo ikke andet, end hvad han hele Tiden havde villet, — men først maatte han tale med Maud.

Han tænkte paa hendes søde Blik, paa hvorledes det vilde møde hans første Gang, — bly, usikkert og fuld af Æmhed, han vidste det, han

kjendte, hvad Magt der ligger i det første Kys, den første Omfavnelse; det er Mandens Ret som med en Moses Stav at trylle en sprudlende Kilde af Kjærlighed, af Varme og Inderlighed, af ubevidst Lidenskab, frem af den kolde sluttede Jomfruelighed; — og naar hun da frygtsomt og tvivlende saå op til ham, som hun kun længtes efter at give sig hen til, saa vilde han kysse hendes Haand med Ærefrygt og spørge: naar maa jeg tale med Deres Moder? — ja! saadan skræmmede Ordet Frier ham ikke, — saa vilde hun trække sig lidt tilbage igjen, ganske lidt, mens hun rødmede ved at staa Ansigt til Ansigt med det Øjeblik, som Pigernes Fantasi ser i bengalsk Belysning, lige fra de kan læse Sammenskrift. Han vilde maaske faa et lille forræderisk Suk at høre, et skjælvende Længselssuk, og saa vilde han se ned paa det yndige blonde Hoved, det, der før sad saa stolt som en Dronnings, som nu var bøjet i Længsel efter ham, ham den lykkelige, — og hans Bryst vilde hæve sig frit og mandigt, han vilde smile ømt og trofast, — han vidste jo, hvad han gjemte til hende af Kjærligheds Lykke.

Han saa paa en lille Ring med en blaa Sten, som hang ved hans Ur. Den havde været hans Moders Forlovelsesring.

»Giv den til Din Brud«, havde hans Moder sagt paa sit Dødsleje; — det var fra hende, han havde sin Sentimentalitet. —

Hans kjære elskede Moder! aldrig havde nogen forstaaet ham, som hun havde det. — Den Ring havde skaaret ham i Øjnene, lige fra Fru Stella var løbet til ham; — nu skulde den bruges; — han kunde ikke faa den stramme Springring aabnet med Fingrene, Lommekniven maatte frem, — den kjære Moder, nu kunde hun se glad ned til ham, tilfreds med hans Brud, — han gled smilende over enhver Tvivl, fordi den Tanke: og tilfreds med ham selv, kom lige bag efter, — saa! dør knak Knivsbladet og gav ham en Rift, naa, det havde jo heller ingen Hast, men derimod havde det Hast med at blive omklædt, for Klokken var mange, og Mauds Hoved var saa godt, at hun vilde komme til table d'hôte, sagde hendes Moder.

Da han var færdig med sit Toilet, lo han; han syntes, han lignede en rigtig Brudgom med Blomst i Kjoleknaphullet. Før han gik ned, stod han et Øjeblik stille ved Vinduet og saa op til den blaa klare Himmel, han bad ikke, han formede ikke sine Tanker i Ord, — han var jo et gammelt, fornuftigt Menneske, — men hele hans Sjæl var fuld af Tak, af Fred og Sikkerhed, — at tænke sig, at han havde skyet en Forlovelse, og nu allerede mærkede han, hvilken Velsignelse det maatte være at turde træde frem for Verdens Øjne med sin Lykke, — han havde lidt saa meget under det modsatte. Da han gik ned ad

Trapperne, kunde han ikke bare sig for at hviske de Ord: min Kone — og saa lo han glad som et Barn.

Det slog ham, da han saa Maud, at hendes Dragt var mørk og tarvelig, han havde villet føre hende til Bords som til en Fest; — hun skulde ogsaa have været festligt klædt. Han fik akkurat hvisket:

»Hvor jeg har længtes, Maud« — hun slog Øjnene ned, han forstod hende saa godt, den kjære elskede Pige, — nu vilde han sige det, løfte hende ud over alle Tvivl og Ængstelser, —

»Naar maa jeg tale med deres Moder?« sagde han langsomt og højtideligt.

Det gav et nervøst Ryk i hendes Arm, som laa i hans; hun saa hurtigt paa ham med et fremmed Blik, men hun fik ikke Lejlighed til at tale.

Der var kommen ny rejsende. En ung Franskmand Mr. Victor med Frue og Svigerinde; de kjendte Kammerherreinden fra Saisonen forrige Aar ved Rivieraen, hvor de unge Ægtefolk var bleven forlovede.

De fremmede lagde fuldstændig Beslag paa Maud. Harry saa et misfornøjet Træk om hendes Mund; han, der mente at kunne tyde det, havde en hemmelig Glæde deraf. Han sad taalmodig og tavs; han vidste jo, hvad han ejede, selv om dette nu var ham en Skuffelse.

Middagen var forbi.

Man sad atter i de oplyste Saloner. Harry havde søgt Ensomhed i den yderste Stue; — dèr havde han opdaget et stort Spejl, som reflekterede Maud. Hun sad tæt ved Døren inde i det nærmeste Værelse, han kunde høre hendes bløde Organ, det lød monotont i den trevne Samtale med en gammel italiensk Oberst.

Harry sad hensunken i Beskuelse af hende, — »et Komplot, der skulde tie hende bort herfra« — han lo, det var komplet mislykket, — naturligvis — hvem kunde undre sig over det, naar man saa den Skikkelse dèr.

Obersten rejste sig for at gaa, — nu vilde Harry gaa derind, — saa! nu kom Mr. Victor, det var ogsaa ærgerligt, — det var da underligt, som han saa sig om, — du gode Gud! hvad var det! Harry sprang op, Mr. Victor gik sagte hen lige bag ved Mauds Stol, lagde begge sine Hænder paa hendes Skuldre og bøjede sig tæt ned over hende.

Harry stod som lamslaaet og saa til, — og hvad var det for et Slags Smil, hvormed han kun sagde disse tre Ord: »tak for sidst!« — Harry trode, han skulde styrte bagover, han greb for sig, — han saa Maud trække paa Skuldrene, saa rejste hun sig, vendte et blegt Ansigt med de fine Bryn trukne sammen i Vrede mod Mr. Victor, men hun sagde kun »Sottise«, gik over Gulvet

som en Dronning og ind i den næste Salon, hvor hun smilende gav sig til at konversere en Klynge Damer.

Mr. Victor så efter hende og gik smaafløjtende den anden Vej. Da han passerede Harry, så han opmærksomt paa ham. Harry tænkte ikke over, at det var, fordi han var unaturlig bleg eller så helt forstyrret ud, han tænkte kun paa, at han vilde have det at vide — han vilde! hun skulde sige ham det, og det saa snart som muligt, nu, strax i dette Øjeblik!

Han opnaaede at træffe hende ene.

Hun rødmede, da han fortalte, hvad han havde set. Hans Stemme skjælvede af Angst, Raseri og Lidenskab, da han fordrede en Forklaring.

Hun saa roligt og koldt paa ham, trak betænksomt sit Ur frem og saa paa det, og da Kammerherreinden kom hen imod dem, vendte hun sig fra ham, i det hun sagde:

»Lad Hestene sadle, det er en dejlig Aften, — saa kan vi jo tale i Ro«.

»Søde Barn«, sagde Kammerherreinden, der hørte noget om Heste, »Du vil vel ikke ride ud nu i Maaneskin, det skal være saa usundt«.

Maud svarede ikke, hun bladede i nogle Aviser.

»Det vil Du da vel ikke, hvad min Pige, — svar mig«.

»Jo! det vil jeg netop« sagde Maud og lagde Avisen fra sig.

»Har Du ladet Dig fange Maud?« Kammerherreinden smilte. Maud sendte sin Moder et hvast Blik og gik op for at klæde sig om.

Nervøs og exalteret, som Harry var, havde han funden Trøst i at jage paa Folkene, der skulde sadle Hestene. Hans eget Toilet var gaaet for sig i mindre end et Minut, nu gik han hastig op og ned i Marmor Vestibulen. Udenfor holdt Jockeyen begge Hestene.

De skrabede i Stenbroen utaalmodigt, men dannet, som veldresserte Heste, bøjede Halsene ganske krumme, men rev atter hurtigt Hovedet med de spidse, kloge Øren højt op, saa at Jockeyens lyse Trøjeærme strakte sig lige op i Vejret. Saa hørte man ham bande ganske pianissimo; Hestene slog med de korte Haler, pustede, saa Sadelstøjet knagede med et Suk, saa stod de stille et Minut, spilede Næseboerne op, lyttede, men da ingen Rytter viste sig, sænkede de atter Hoved og Hals, skrabede med Forbenet, og begyndte paa den gamle Runde af utaalmodige Bevægelser.

Og imens gik Harry stadig op og ned. Ud af det røde Gasskjær, ind i den grønhvide Fir-kant, som Maanelyset gennem den brede Indgangsdør kastede paa det hvide Marmorgulv, atter ind i det røde Gasskjær, saa langt han kunde komme, saa drejede han rundt paa de

høje knirkende Ridestøvlers Hæl, atter ud af rødt Lys ind i hvidt, — atter og atter.

Inde i Salonerne kunde Harry høre Folk le og snakke. Nu satte nogen sig til Klaveret og sang en *adagio Romance*, det pirrede ham i Fingerspidserne af Utaalmodighed, — at nogen gad synge saa langsomt!

For tyvende Gang saa han paa sit Ur, agtede hun maaske aldeles ikke at ride, men havde kun sagt det hen i Vejret for at slippe af med ham! —

En Opvarter kom roligt slentrende gennem Vestibulen, saa med udelt Forundring paa Harry og gav sig i hviskende Snak med Jockeyen. — Alt var roligt og uforstyrret, kun han gik her som en Nar, — tys! nu gik bestemt hendes Dør — den knagede jo; han vidste det, — han vidste det — han sukkede forpint, — nej! det var ikke hende, — han saa atter paa Uret, endnu fem Minutter vilde han vente, men saa ikke et Sekund længer; — han ventede ti Minutter, saa hørte han lette Trin komme langsomt ned ad Trappen, — nu standsede de vist — nej! — drejede de ikke ind paa første Sal — nej! — da han kikkede gennem Tralværket, saa han noget mørkt, det var Mauds Ridekjole.

Nu kom hun frem.

»Er Hestene dør« sagde hun ligegyldigt, hun holdt sin Ridepisk under Armen. Og saa

paa sine lange Hjortelæders Handsker, som hun trak højt op over det snævre Kjoleærme.

De vexlede ikke et Ord; da han følte hendes Fod i sin Haand, som hun brugte til Trin op til Hesten, fik han som et elektrisk Stød, han havde Lyst til at kysse denne lille bløde varme Fod.

Saa sprang han selv op, og de red hen ad den oplyste Vej, mens Mørket stod stille og tavst, hvorhen Øjet saa vendte sig.

Opvarteren og Jockeyen saa efter dem saa længe, de var at øjne, men de talte ikke om dem. Det er misforstaaet, naar man tror, at Tjenestefolk ikke har andet at tale om end deres Herskab, de har en uhyre Masse private Affairer at afhandle, og her var det nu den Mærkelighed med Ninetta, som Gud og hver Mand vidste var forlovet med Antonio, og saa havde hun dog i Gaar giftet sig med Kokken.

»Det Fæ!« sagde Jockeyen og spyttede langt.

»Mener Du ham eller hende?«

»Jeg mener naturligvis hende, Kokken er jaloux, skal jeg sige Dig«. Opvarteren lo og ilede hen for at aabne Døren ind til Salonen for en Gæst. —

De red først tavse, Harry skottede til hende. Hun sad og pillede ved sin Handske, som havde faaet en Rift af Sadelspændet. Hun saa alvorlig paa Handsken og trak i den, som vilde hun undersøge, om den kunde repareres. Hele hendes

Figur fik et udpræget barnligt Udtryk, som hun der sad slank og bøjelig, med et sødt fredssommeligt Udtryk i sit Ansigt, som hun mente var ubemærket. Ak! naar Harry talte til hende, vidste han, dette Udtryk vilde svinde for et af de Ansigter, hun satte op, naar hun vidste sig bemærket, hun vilde enten stille sig »en garde« eller se fornem ud eller blive koket, o! hvor han i dette Øjeblik hadede al denne Forskruethed, alt dette Koketteri, — han kunde have givet Aar af sit Liv, for at hun altid var som i dette Nu, hvor hun saå paa sin iturevne Handske, for at han kunde kalde hvert Ord, hver Gjærning tilbage, hvormed han i sit Liv havde udstrøet Verdensgiften, den hvormed hun ogsaa var bleven forgiftet, — hver Gang han havde funden Behag i det pikante i det halvttilslørt sandselige, i det dulgte Grisseri, — hver Gang han havde været med til at applaudere med Haandklap eller Ros, hvad Kunsten nu til Dags bød paa af Aabenbareelser af alle Slags, baade fristende og afskrækkende, men altid oplysende om Verdens Smuds, altid undskyldende for ens egne Laster, — hver Gang han havde fristet de andre til det, som han egentlig selv fandt daarligt; — ogsaa hende dør havde han fristet, — han saa atter paa hende.

Nu havde hun vendt sit alvorlige Blik ud over Havet, som de red langs med, — ogsaa

hende havde han fristet — hvor var hun dejlig — ung og stolt, slank og fyldig, — Blodet før ham til Hovedet, — han vilde eje hende, han vilde! — men hvad var det med ham, den anden, — hans Pande var hed, han tog et Øjeblik Hatten af, mens han sukkede, — om han nu kunde tage hende i sine Arme og glemme alt; — hans Fortid og hendes Fortid, Krav, Pligt, Nemesis, alt! — kun elske! elske! — — — —

naa! nu maatte han ikke fortabe sig i Drømme. Det maatte jo klares. Det var naturligvis ikke saa galt, som hans exalterede Hjærne forestillede sig. Hun var jo dog »en ung Pige af god Familje«, selv om hun kunde have nogle frisindede, desperate Anskuelse, selv om hun en enkelt Gang havde været lidt uforsigtig, — Herre Gud — man maatte være overbærende, — han tænkte paa sig selv.

»Vil De saa svare mig Frøken?«

»Aa! hvorfor skal jeg egentlig det?« hun saa paa ham.

Harry gjorde et Ryk i Tøjlen.

»Det var Dem selv, der foreslog denne Ridetur som Anledning til en Forklaring«.

»Ja vist — men nu har jeg betænkt mig!«

»I saa Fald har jeg ogsaa betænkt mig!«

»Hvad mener De med det?« Vreden blussede op i Maud.

»Min Hustru maa — —« Mauds Latter afbrød ham: »Hustru« sagde hun højt næsten skingrende, og vendte sig i Sadelen, saa at han saa hende lige ind i hendes kjække smukke Ansigt »tror De, jeg vil gifte mig, — er De virkelig saa indskrænket at mene, fordi De eller en anden i Deres Alder faar i Sinde at gifte sig og finder mig smuk og livlig nok dertil, at jeg saa vil lade mig tøjre ved en Pæl som en Ko paa et Vænge, tror De ikke, jeg kjender Hustruens Liv med skraalende Børn og Sygdom og Forsagelse og Underkastelse af enhver Slags, — jeg tror De, er gal!«

Hun gav sin Hest et Rap og red en Tid lang i Galop.

Han fulgte hende ikke i det hurtige Ridt. Da de omtrent var ved Hotellet, mærkede hun det og ventede paa ham.

»Er De træt«, spurgte hun lidt spidst.

Han svarede ikke et Ord.

Side om Side red de frem foran Hotellets Dør. Men Harry sprang af Hesten og gik strax op i Vestibulen uden at hjælpe Maud. Jockeyen, der stod og ventede dem, maatte gjøre det.

Hed af Bevægelse og Vrede løb hun op ad Trappen, ved en Afsats saa hun Harry staa og tale med en Herre. Hun ventede, til de skiltes.

Harry saa hende og vilde undgaa hende. Men hun stillede sig i Vejen for ham. Stille, men med lidt Dirren i Stemmen sagde hun:

»Den Herre, som De saà bøje sig saa fortrøligt over mig, traf til at vække det i mig, som findes i ethvert Menneske — desværre kan vi jo sige; — det var en Aften med Lys og Varme og mellem mange Mennesker, som det var en Aften mellem mange Mennesker, at De gjorde det; han tog mig i sine Arme, som De gjorde det, og som mange andre havde gjort i hans og Deres Sted, det er det hele«.

»Og som saa mange andre har gjort« sagde Harry smilende uden at se paa hende, mens han søgte at komme forbi.

»Det er muligt« sagde Maud kort, »men hvad der saadan bliver vakt i et Minut, ved De ogsaa nok, svinder i et Minut«. —

»De maa ikke for min Skyld gjøre Dem Ulejlighed med at undskylde Dem«.

Maud lo, skjønt hendes Haand skjælvede, saa at hun ikke kunde løse Sløret.

»Nej nej nej, De tager fejl; jeg mener, selv om min Natur havde været saadan, at den Slags Indtryk var mere langvarige, saa havde jeg alligevel ikke giftet mig, det skal gaa en Kvinde meget sørgeligt, naar Ægteskabet vilde være at foretrække«.

Hun var meget smuk, mens hun stod trodsig foran ham og talte hurtigt og hviskende.

»Jeg skal sige Dem en Ting, der var virkelig et Øjeblik, hvor jeg trode, jeg elskede Dem, hvor jeg trode, De var den Mand, for hvem jeg, om det forlangtes, kunde vove Springet, selv om det bar ned i en Afgrund; men da jeg saa Dem i Dag saa storborgeragtig rolig og glad, med Brudgomssmil og et nedladende Til-sagn om et velordnet Frieri — aa Gud! det var jo saa ligegyldigt, saa ligegyldigt, men det kunde De ikke fatte; da jeg senere saa, hvorledes Lidenskaben jog Blodet op og ned i Dem, og jeg hørte Deres ivrige jaloux Spørgsmaal, — saa blev De mig ækel, — ikke bedre end de andre, — det saarede mig, — det var mig næsten en Fornærmelse, — De kjender mig jo slet ikke, — De kom mig meget fjærn i det Øjeblik; — naar man selv er ædru, er det modbydeligt at se en andens Rus«. —

Han svarede ikke, han kneb Læberne sammen, og vilde skyde hende til Side med Skaftet af sin Ridepisk. Men hun havde ikke talt ud endnu, og stillede sig atter i Vejen for ham.

Saa hævede han Haanden, hvori han holdt Ridepiskan, og i det han sagde »af Vejen« til hende, der ikke rørte sig, slog han hen i Retningen efter hende.

Han saa hende hurtig føre sin Haand op til Munden og hørte hende skrige, saa gik han ind i sit Værelse og laasede Døren.

Og det vovede hun at byde ham! hun! — fordrede hun noget! — han havde aldrig hadet noget Menneske som Maud i dette Øjeblik. — —

Om Natten, da Harry laa søvnløs og urolig, kom han i Tanker om, at han havde en Flaske med Morfin. Han tog en god Slurk af den, og med en trodsig Følelse af, at det gjorde jo ikke det mindste, om han aldrig mere vaagnede, lagde han sig atter til Ro.

Men Morfinen var gammel, havde tabt sin Kraft, han faldt nok i Søvn, men vaagnede igjen om Morgenens. Han havde voldsom Hovedpine og var dødelig mat. Han var overbevist om, at han var syg, han følte en rolig Glæde ved den Tanke. Han ringede paa Opvarteren, sagde, han havde Hovedpine, de skulde lade ham ligge i Ro hele Dagen; — lidt efter faldt han i Søvn.

Da han vaagnede, var det Skumring, han huskede intet, syntes et Minut, at han havde det rigtig godt. Men han forstod ikke, hvad Tid paa Dagen det var, han hørte Stemmer le og tale ved Siden af, saa mærkede han, at han var sulten, — han saa paa Uret, 6¹/₂ viste det, — i samme Nu stod alt for hans Erindring; — som lammet af Fortvivlelse kastede han sig tilbage, — det var jo det, han havde villet, dø! eller

falde i en lang Sygdom, som kunde sluge Tiden for ham. — Men nu laa han her, sund og rask, Livet gik sin sædvanlige Gang og fordrede ham med ind i Kjæden.

— Men hvordan skulde han holde det ud, — hvordan — hvordan — det blev han ved at mumle, som et Barn, der klynker.

Det første Skridt ud i Verden igjen efter nogle Dages fingerede Ildebefindende var Spørgsmaalet til Tjeneren, om Kammerherreinden var rejst. Omsider fik han det frem, en Dag, han stod ved Vinduet og saa ud over Solskinspragten.

»Jo! allerede den første Dag, Monsieur var syg«.

Det var det Svar, Harry havde ønsket, og saa falmede dog Solskinspragten der ude, alt blev graat, og han tænkte for første Gang, hvor han nu skulde gjøre af sig selv; — her kunde han jo ikke blive hele Livet, — tilbage til Amerika? — han gjøs som en syg, der tænker paa Spektakelet hos en Kobbersmed — nej nej! — til Danmark, til Marie, ligesom sidst — han smilte spydigt af sig selv, — der var hun jo — umuligt, umuligt!

»De kjender mig jo ikke« havde Maud sagt til Harry. Og det var sandt, men den Sandhed kunde han ikke se. Han vedblev at tro, han

kjendte hende; — det gjør altid forelskede Mænd. Det er dem som en lille Oprejsning i den Ydmygelse, det er at finde den Elskede saa uimodstaaelig fortryllende, at kunne sige:

»Naa! den Person eller den Bog synes De ikke om! — det vidste jeg forud, — jeg kjender Dem!«

Der er en vis guddommelig Overlegenhed i en slig Replik, — man staar over sit Stof i det Øjeblik. Kun Skade, at saa mange kloge Piger sès at betragte deres Tilbedere med en Forundring, der nærmer sig Nargjøren, ved en saadan Erklæring; — Skade, at selv de klogeste Mænd i Forelskelses og Frierperioden forekommer Kvinderne saa skikkelige og dumme og kejtede og hjælpeløse, saa afhængige af Kvindernes lille, vevre, fixe Forstand, der boltrer sig i Koketteri, Skjælmeri og Lystighed; — Skade! for da det er Kvindernes svage Punkt dette: halvt moderligt overbærende, halvt gudindeagtigt tilgivende at kunne bøje sig ned over den knælende Mand, ruske ham i Haaret, forudsat at der er noget, som sidder fast, og kalde ham sin kjære, søde, elskede Bjørn, saa fanges hun let af en Madding, som Manden ganske uskyldigt har sat paa Krogen, han der ikke aner, at han har været kejtet og hjælpeløs, og naar han saa rejser sig fra den knælende Stilling og glad og kjæk og beskyttende rækker hende Haanden og siger:

»Kom min lille Ven« — saadan som det er smukt, fordi det er sandt, saadan som Adam uden Tvivl gjorde i Hvedebrødsdagene — saa — ja saa er det ikke saa let for den lille, vevre, fixe Kvindeforstand strax at rive sig ud af Koketteriet og Skjælmeriet og finde det rigtige Midtpunkt.

»De kjender mig ikke« havde hun sagt den Gang, han »endnu« elskede hende, nej! det havde hun Ret i; men nu havde hun givet sig til kjende for ham.

Han saa ud af Kupévinduet, saa det sidste Glimt af Golfen, af Vesuv og alt det skjønne og smed sig tilbage i sit Hjørne. Det var, som om Hjertet sank ned i en endeløs, haabløs Tomhed.

Toget fløj gennem Festsale, hvor Fodtæpperne var den bløde bølgende Majs, hvor Søjlerne var de bugnende Frugttræer og Drapperierne de slanke maleriske Vinranker, hvor Solen lyste, og smaa bitte hvide Skyer stod stille oppe paa den mørkeblaa Loftshvælving og lo over al den Herlighed; — han saa intet.

Selv den franske »Commis voyageur«, der sad lige over for ham og rullede Cigaretter, undrede sig over den gule Bleghed, der laa over det Ansigt dør i Hjørnet, over de sorte Ringe om Øjnene og det underlig glødende og fortvivlede Blik, der mødte hans, naar Øjenlaagene aabnede sig med Besvær.

»Stakkels, stakkels Harry«. Den sværmeriske sentimentale Harry, der havde haft saa mange Forretninger, at han ikke havde fulgt rigtig med, — han, der trode paa Christian Wintherske danske Sommerdage, paa Heinesk Kjærlighed, og Pariser Dramaernes Kvinder, der staar midt i Pølen og dog elsker ydmygt, taknemligt, og trofast til Døden, — han, der havde drømt om Hjem og Hygge, om at gaa i Kirke med sin Kones Arm i sin, og kjøre hjem fra Selskab, — tidligt — misundt, — svimlende lyksalig, — han havde set Maud, lært at elske hende, og saa lært hende at kjende, — nej! det var netop det, han ikke havde, skjønt han bildte sig det ind, — og egentlig havde aldrig nogen endnu lært hende at kjende, dette sydende, boblende, gjærende, usammenhængende Væsen, som kaldte sig Maud.

Mens Kammerherreinden endnu bode i Kjøbenhavn eller rettere Fredriksberg, — for Gaarden, eller som den efter Ombygningen kaldtes »Villaen«, laa saa langt ude i Fredriksberg Allé, at man ikke kunde sige, Kammerherrens Ejendom laa i Kjøbenhavn, — mens de altsaa endnu bode dèr, havde Maud haft sine gladeste Aar.

Det var den Gang, hun løb om med bare Knæ og enorme Echarps, og hendes Moder

sukkende erklærede overfor den Stab, der gjorde den liberale Kammerherres smukke Frue sin Kur:

»Nej Kjære! naar man snart har en halvvoxen Datter, er man ikke længer ung«, — og saa gled over i et velbehageligt Smil ved Modsigelserne, hun vidste, vilde komme.

Da Maud først var kommen saa langt som til de nøgne Knæ, behøvede hun ikke længer at følge med Moderen overalt, som da hun endnu var iført hvide Kniplinger og blaa Sløjfer paa Skuldrene, og hendes Moder brugte hende som det mest klædelige af sit Koketteri. Det indbragte hende endogsaa et Kys og et mildt Nik, naar hun bad sig fri for at komme ind til Selskabet.

Hendes Moder holdt inderlig af hende paa sin Maner, hun vilde paa ingen Maade forbyde Maud at komme ind i Stuen og agere en levende Døbeseddel for sin Moder, men: »Herre Gud, naar nu Barnet helst vil være fri!«

— »Ja! saa maa Du være fri, men Du ved nok, Din Moder vilde helst have Dig hos sig« — sagde hun fornøjet, og saa løb Maud ud til sine Duer og Høns, Træer og Blomster, eller Snehytter og Glidebaner, Æventyr og Farvelader.

Kammerherren lo spydig over dette »Herre Gud! naar Barnet helst vil være fri« —, og saa lagde han ikke Mærke til, at det samme Raisonnement brugtes over for franske Stile eller

tysk Gramatik og meget mere. Han glædede sig over, at Maud var smuk og sund, han morede sig med at lære hende at deklamere engelske Smaavers — engelsk var hans Kjæphest — og gav store Summer ud til hendes Pony og hendes Styrtebadsapparat.

Kammerherreinden havde søgt Skilsmisse, dersom han havde forlangt, at hun ogsaa skulde bruge Styrtebad. — Uh! hun hvinede, blot hun hørte det bruse inde i sin Mands Toiletværelse. Hver Morgen bragte Kammerjomfruen hende en lille Forfriskning paa Sengen — »man kan virkelig ikke staa op paa fastende Hjærte« — og mens Fruen saa blev paaklædt i det varme parfymerede Værelse, gik Samtalen livlig mellem hende og Kammerjomfruen, men altid hviskende; og hørtes Kammerherrens Trin udenfor Døren, standsede den helt, der imod lagde man ikke Mærke til, om Maud var derinde eller ej.

Naar Maud havde været rigtig ugudelig, arrig og uartig og despotisk mod Tjenestefolkene og saa gik tidlig i Seng af lutter Gnavenhed, og laa i sin lune lille Rede og var forbitret paa hele Verden, fordi Kokkepigen havde nægtet hende at lege »Søslag« i Vandtønden, eller Tjeneren, der havde travlt, fordi der var Middag, »mir nichts dir nichts« havde sat hende ind i Barnestuen og lukket af for hende, kunde Stemningen paa en Gang slaa om, Taarerne kom

heftige med Hulk og Kluk, og med dem fulgte en uendelig Varme i Sjælen, en Kjærlighed til alt og alle, en Længsel efter Gjenkjærlighed, saa mægtig, at det tog Magten fra den lille Stump. Hjærtet bankede, saa at hun følte det op i Ørene, — hun foldede Hænderne til Bøn, men det hjalp ikke; »Mo'r« var det, hun maatte tale med, bede hende om Tilgivelse, fordi hun havde bedrøvet hende med ikke at ville komme ind til Selskabet.

Saa kunde hun springe ud af Sengen og, frysende i den lille Natkjole, staa og banke ganske beskedent paa Døren og bede de hurtig passerende Folk kalde paa hendes Moder.

»Ja — men gaa Du nu bare i Seng igjen«, sagde de og kaldte ikke paa Kammerherreinden. Men Maud gik ikke i Seng igjen, før hun, overvældet af Søvn og stiv af Kulde, ikke længer formaaede at staa og lytte, — nej! — saa lagde hun sig til at sove med Bevidstheden om, at strax i Morgen kunde hun jo løbe ind til sin Moder, fortælle hende alt, hvad hendes lille Hjærte havde været saa fuldt af, kysse hende og slaa Armene om hendes Hals, — hun syntes, hun følte sin Moders bløde Arme slutte sig om hende, og i en begejstret Glæde over at elske og elskes, fik hun Ro og sov ind.

Naar saa Morgenens kom, lys og klar med sin Uro, fandt hun det dumt og flovt at fortælle

om sin Anger og Længsel, og spiste gnaven sin Frokost, mens Kammerjomfruen trak Gamascherne paa hende, der skulde skynde sig i Skole.

Da hun var ved den halve Snes Aar, — det var just da, at Kammerherren med Resten af sin Formue og sine Lunger rejste til Rom og hurtig etablerede et skandinavisk Hof omkring sig og sin Familje, allerede da skubbede Maud til sin Moder, naar de, rullende i deres lette Kurvevogn, passerede Kapitain C. og Fru D., som sagdes at holde Stævnmøder. Saa lo hendes Moder og sagde:

»Det er slet ikke noget for Dig«.

Da hun var i Konfirmationsalderen, rynkede hun paa Næsen af Palludan Møllers »Amor og Psyche«, — »Sentimentalitet« kaldte hun det, og mørede sig ved at møde de forundrede Blikke, som denne overmodne Bemærkning vakte; i Virkeligheden havde hun aldeles ikke forstaaet det, men fundet, at det var en »sød Musik«. —

Paa den Tid fik hun en underlig Maner. Naar hun gik i Seng, løste hun sine lange lyse Fletninger og lod dem falde ned over Halsen, som hun ikke dækkede til med Natdragten, hun trak i det røde Silkedamaskes Sengetæppe, saa at det dannede maleriske Folder, og kastede det fine hvide Lagen skjødesløst derover, eller hun skubbede sine decente lange Ærmer højt op, saa at Kniplingerne faldt kjælent ned over

den runde hvide Arm, — saadan kunde hun ligge vaagen i Timevis, — hun tænkte ikke, hun havde kun en halv ubevidst Nydelse ved sin Skjønhed; der kunde nok komme nogle Reminiscentser af Æventyr og Noveller i Form af Kongesønner eller forfulgte politiske Forbrydere, der trængte ind i hendes Jomfrubur og blændedes af hendes Dejlighed; men hørte hun virkelige Trin uden for sin Dør, var hun i samme Nu begravet under Tæppet.

Den Gang havde hun allerede længe modtaget den halvt protegerende, halvt spøgefulde Kur, som Fædres Kammerater plejer at yde en smuk Datter. Hun havde lært at svare fix og forstod, at det ærgrede dem, naar hun naivt spurgte, mens hun saa paa dem med sine aller smukkeste Øjne:

»brugte man ogsaa det i Deres Ungdom?«

— Da var det, hun så sin Fader kysse deres Stuepige. —

Efter at hendes Moder havde lèt hende ud over de Taarer, hun i den Anledning fældte, og forklaret hende et og andet om den Slags Ting, og at man virkelig ikke maatte tage sig Livet saa nær, var der heller ikke noget at mærke paa hende.

Hun talte og spøjte med sin Fader som ellers, maaske med lidt haardere Klang i Stemmen, det var det hele.

Men saa en Dag, hvor Kammerherrens Hoste var usædvanlig slem, fandt hun i et Skab hans gamle Uniformshue, som han havde brugt paa deres Rideture hjemme i Danmark, — hun stod med den i Haanden; den fremmanede hendes glade Barndom, hvor hun red paa sin Pony, og hendes Fader stolt, smuk og lystig paa sin Araber ved Siden af, — hvor hun huskede det Ansigt, som Kaskjetten den Gang havde skygget over, — hvor hun havde elsket det, — og den Gang havde han naturligvis allerede — hvor hun havde set op til ham som til noget overordentligt.

— Nu hørte hun hans Hosteanfald inde i Soveværelset, — det var ham, den selv samme, — og nu! — og maaske skulde han snart dø! — o! hvorfor havde de taget det bedste fra hende, hvorfor havde de fyldt hende med saa meget koldt og bittert og ligegyldigt, — og et langt, langt Liv laa foran hende! — o! hvorfor havde de taget den gode Tro fra hende, hvad gjorde det, at det var Løgn, hun havde jo ikke vidst det.

Hun kastede sig ned paa Gulvet, hvor hun stod, lagde Hovedet paa en Stol og hulkede, stadig med Kaskjetten i Haanden.

»Men Herre Gud! kjære Barn«, — det var Kammerherreinden, — »hvad græder Du for? — aa! Faders Kaskjet, Du tænker paa gamle Dage, —

aa! Fader kommer sig saamænd nok; han siger, han vil op i Aften, her kommer nogen.

Senere sad hun med sin Moder inde ved Kammerherrens Seng. Hun saa hendes Moder rejse sig og kysse sin Mand paa Panden. Han klappede hendes Haand, og de sagde noget om den bedste Lykke, som var Samliv i inderlig sand Kjærlighed. Maud sad med sit kolde Smil og tænkte, hvor det var underligt, at de gad spille den Komodie; men da hun blev ene, tog hun sig med begge Hænder om Hovedet, havde de maaske alligevel ment det, blev det forlangt, at man i den Grad skulde slaa af paa Fordringen, — blev dette kaldet: Sandhed, — var der ikke mere i det Ord; — hendes Moder havde grædt stille Taarer, og hendes Fader havde set tillidsfuldt op til sin Hustru, — de havde ment deres Tale om Lykken, — saa regnedes altsaa det andet for intet, — man forlangte ikke mer, end hvad man selv vilde give, og det kaldte man saa for Sandheden, — aa ja; de to var vel meget tilfredse, morede sig brillant med hinanden. — Gud ved hvorfor saa Maud vilde gaa og se alt sort i sort, det var dog vist sandt, hvad hendes Moder sagde: at hun mere lignede en Velærværdighed end en ung Pige, — hun lo, hvor det lignede hendes Moder at sige saadan.

Om Aftenen var der Selskab. Forældrene var lystige, hun var selv lystig. Hun gik til Ro

med et Smil over alle de Dumheder, man havde sagt hende og over, hvor fiffigt hun havde undgaaet Hr. K—s. Arm omkring sit Liv; — hun huskede pludselig sin Graad fra i Formiddags, — Dumhed! — men hun kunde ikke bare sig for at tænke paa, hvor smuk hun maatte have set ud, da hun laa dør og græd — sæt nu Hr. K. var kommen ind af Døren, naa! det kan nok være, han var bleven væk, — det Fæ! — saa sov hun.

Da hun var sexten Aar, var hun en Aften henne at høre et Foredrag i »Sala Dante«. Der sad tilfældig en ung dansk Søofficer lige foran hende. Han var af den blonde, fintbyggede, adelige Race, men med tilstrækkeligt Vat i den klædelige Uniform til at se mandig ud.

Hun hørte ikke efter den italienske »dottore«, hun så paa hans Profil, paa hans blanke Haar dør foran hende; hun tænkte paa, at han var dansk ligesom hun, at han var fremmed maaske ensom her, — — —

han vendte sig hurtig og så sig tilbage, — jo! saa smukke havde hun just tænkt sig, at hans Øjne maatte være. Han så ikke paa hende, det var egentlig rart, saa var hun fri for disse beundrende Blikke, saa havde hun ham mere helt, syntes hun, mere i Fred; nu bøjede

han Nakken og så paa Programmet, — den Nakke! hvor hun havde Lyst til at kysse den, der lige hvor Haaret begyndte med en fin Tegning, — — — — —

hun lukkede Øjnene og bøjede sig uvilkaarlig for over, — ikke for at naa ham, — men fordi det var saa svimlende, saa dejligt, — — — — —

hun var kommen ham saa nær, at en svag Duft af Parfyme og nystrogen Stivelse slog hende i Møde; hurtig trak hun sig tilbage, hendes Hjærte bankede voldsomt, og hun var meget bleg, mens hun sad og så paa den Nakke, der fristede hende saa meget.

Saa vendte han sig, hans Blik traf Mauds, det ligegyldige Udtryk i hans Ansigt forsvandt, — men hun er jo henrivende, tænkte han! —

De mødtes paa et Afskedsbal, som hans Onkel gjorde for ham. De dansede saa æventyrlig let, naar de dansede med hinanden. Saa kyssede han hende glødende varmt til Farvel. Hun græd den Nat, som om hendes Hjærte skulde briste; — en Maaned efter trak hun rigtignok paa Smilebaandet af sin Sorg, men der kunde ogsaa være de Øjeblikke, hvor hun med Velbehag tænkte paa de søde, vemodige, længselsfulde Taarer, hun den Nat havde grædt.

Det næste Aar tilbragte hun i Triest for at konfirmeres. Kort efter den hellige Handling, som for øvrigt ikke gjorde noget videre Indtryk paa hende, døde hendes Fader.

I Sørgeaaret lukkede Enken sig saa meget ude fra Verden, som det nogenlunde kunde lade sig gjøre.

Maud var just da bleven draget ind i den skandinaviske Kunstnerkreds. Hun hørte glødende Frihedstaler af fattige Kunstnere og begejstrede Bravoer af mæcenagtige Rigmænd, der ikke kunde finde det, ogsaa af Shakespeares Falstaf saa meget efterspurgte, Sted, hvor man kan gaa hen og købe sig et godt Navn og Rygte, — og derfor slog sig til Republikanerne med Begejstring og Pengepung.

Stadig ny Smaaforelskelser, megen medfødt Ilterhed, og megen optaget, sydlandsk Exaltation, — mange pikante Afskedsfester, alt kuert og sluttet inde af Kammerherreindens Grænser for »det passende« i det første Aar efter et Dødsfald, naar man da vil høre til »det gode Selskab«, — stille Timer i Sørgeaaret, som havde været brugt til at flyve hele den ny Literatur igjennem, baade fransk og norsk, baade daarlig og god, — Disputter, hvor man havde givet hendes Begejstring og Skjønhed Ret, — Beundring i alle Retninger, — saa Pengeopgjøret med en Bunke kvitterede Regninger og Villaen

hjemme i Fredriksberg Allé som den største Del af Restbeholdningen, — Kammerherreindens Fortvivlelse ved Tanken om en mulig oeconomisk Indskrænkning, og hendes »Leven bon« paa den langsommelige Hjemrejse, Træk, som ikke satte hende højt i hendes Datters Øjne, — alt det havde skabt den Maud, som Harry ikke kjendte, den Maud, der, lige som andre unge Piger, kunde blusse op i den Følelse: ham elsker jeg, jeg vil give ham mit hele Liv! —

men som ikke betænkte sig saadan som de andre, da hun blev budt at kaste sig i »den Elskedes Arme«. Og fordi der var noget eget, man vidste ikke hvad, ved Kammerherreinden, saa bød man hendes Datter en hel Del.

Mr. Victor havde i Fjor budt hende, hvad han vidste med sig selv, at han ikke vilde byde den, som han allerede da havde udset sig til Hustru.

Draget af en Magt, der var langt stærkere end hun selv, kastede Maud sig saa i hans Arme. Havde man spurgt hende, om hun troede, det var en Kjærlighed for Livet, havde hun sandsynligvis holdt for Ørene, — hun vidste godt, det var det ikke — men hun maatte! — hun maatte!

Saa vaagnede hun en Dag, ækel ved sig selv, ækel ved ham, — og saa længtes hun dog efter ham, naar hun ikke saa ham.

Hun udmalede sig, hvorledes han vilde fange hende, naar hun gik gennem den mørke Trappegang eller stod nede i Grotten i den lille Have, hun følte atter hans Arme omkring sig, saa vilde hun naturligvis skribe om Hjælp, slaa ham i Ansigtet, — løbe fra ham, jo! det vilde hun, — og saa kom det igjen saa daarende: — om han nu fangede mig! —

Men han fangede hende ikke oftere, hun havde skræmmet ham med noget aparte, noget, han ikke forstod i hendes Blik i det Nu, hvor baade han og hun selv var bleven hende ækel; —

og saa hun ham saa, — ja saa flygtede hun med Skræk, eller hun fandt det fornødent at pantsre sig med hvad den ny Literatur havde lært hende: —

»Tænk hvorledes den berømte Forfatter havde skildret Kvinden, og den — og den; — saadan var de altsaa, — og hvad havde hun gjort sammenlignelsesvis med alt det Uskud af Kvinder, som Forfatterne gjorde sig Ulejlighed med at undskylde og forsvare, — intet! saa følte hun, at hun i Sandhed var ren; de Kys og Omfavnelser havde ikke tilsmudset hende, — nej! hun vilde ikke slaa Øjnene ned ikke for nogen — heller ikke for Mr. Victor — han, en Mand! — aa! hun pressede Læberne haanlig sammen og saa ham kjækt ind i Øjnene; det havde faaet ham til at tro, hun var utaalelig

storagtig, derfor var det, at han, da han nu atter her i Neapel havde mødt hendes selvsikre Blik, havde moret sig med at hviske »Tak for sidst«; hun skulde dog føle, han kunde, naar han vilde, lægge en Jernhaand paa hende.

Men for hende var det ingen Jernhaand, kun »Sottise« — ikke noget at gjøre Væsen af« — »hun var et Menneske, det var det hele!« —

Det var som om de Ord rev noget med sig, som hun helst havde beholdt, — det gjøs i hende, — hun tænkte paa Harry, hun havde i lang Tid drømt om den Ro, der maatte komme over hende, naar hun fik Lov at holde hans store trofaste Haand i begge sine og saa lukke Øjnene for hele Verden — Snak! Sottise var nu en Gang Sottise, det blev ikke til mere, fordi man oplevede det samme en Gang til, — — —

det var jo den gamle Historie om igjen, dette i Gaar med Harrys Læber paa hendes Arm, — denne Uro, — denne fremmede Magt, der tvang Dørklinken til at dreje sig i hendes Haand, der drog hende ind til ham, — tæt ind til ham, — — —

det var ham, der havde taget fejl, — været saa naragtig at komme med sit pligtmæssige: »naar maa jeg tale med Deres Moder?« — — —

hvor det irriterede hende! trode han, at hun elskede ham for hele Livet, fordi hun havde Lyst til at kysse ham, — vilde han da paastaa, han

havde elsket alle dem, han havde kysset, — og hun lo ham og sig selv og hele Verden ud med en erfaren, overlegen Latter; — havde hun lyttet efter, maatte hun have hørt, der var det inde i hendes unge Sjæl, som hulkede, — men hun hørte intet, hun tænkte kun bittert og vredt paa Harry, — han kjendte hende jo ikke, han vilde kun købe sig Ret til at eje hendes Skjønhed ved at ofre sin dyrebare Frihed, — og det var ham en høj Betaling, det havde hun set paa hans tilfredse Smil, da han sagde de berømmelige Ord. — Hun vilde sige ham alt dette, og meget mere; hun vilde spørge, hvad det var, der gav ham Ret til at fordre en Forklaring paa Ordene: »Tak for sidst« — hun vilde spørge, om ingen Kvinde kunde sige de Ord til ham — hun vilde! aa! — hun vilde!

Hun knyttede Haanden, mens hun, iført Ridedragten gik febrilsk op og ned i sit Værelse uden at kunne bekvemme sig til at gaa ned, hvor hun vidste, han ventede hende i Uro.

Saa tog hun hele den forurettede Kvinde-slægts stolte Ro til Hjælp og gik ned til ham, denne jammerlige Repræsentant for det fjendtlige Kjøen. —

Men da hun saa ham, saa hans blege, spændte Ansigt, saa hans Skikkelse, som var saa fjærn fra at ligne de Drengene, der ellers havde tilbedt hende; da han ærbødig stod med Hatten i

Haanden og bøjede det mørkhaarede Hoved, hvor der allerede var et Par graa Stænk hist og her, — da hun satte Foden paa den trofaste Haand, som hun havde drømt om at holde, saaledes som hun nu vidste, hun aldrig kom til at holde den, — — — —

saa slog Stemningen om som saa ofte før i hendes Liv, og mens hun mekanisk sad og trak i sin iturevne Handske, tænkte hun kun paa, at for al Ting maatte hun nu tvinge Taarerne tilbage, — det var jo slet ikke sandt, at hun selv havde faaet en Rift ligesom Handsken her, — han behøvede jo i alt Fald ikke at faa det at vide — alligevel — gid hun ikke havde faaet den, — gid hun var, som han havde trot. — Selv om han havde været dum og indbildsk og naragtig, hun vilde ikke sige ham et haardt Ord, nu den sidste Time, de var sammen, — for i Morgen vilde hun bort herfra, — nej ikke et haardt Ord; hendes Tanker gjentog de samme Ord, — saa brød han ind

»vil De nu svare mig Frøken?«

Stormen kom, hvinende, rasende, ødelæggende, med Hidsighed og Hildethed og Uretfærdighed og Stædighed og lagde sig ikke, før de begge var knækkede og en høj Skanse kastet op mellem dem.

III.

Kammerherreinden var egentlig lykkelig, da hun omsider var naaet hjem i sin gamle Villa i Fredriksberg Allé. Den havde stadig været lejet ud, ja den lille Beboelseslejlighed i Staldbygningen var det endnu, og Portner Hansen havde røgtet sit Kald som Vicevært med stor Dygtighed, saa at Ejendommen saa hyggelig ud, saadan som en Ejendom gjør, der er vant til at omgaas Mennesker.

Det var med sand barnlig Glæde, at Kammerherreinden satte sig i Vognen for at vise Maud Byen. Ofte blev den gode Dame vims i sine Erindringer, fordi »Holmens Kanal« nu var brolagt, og »Jernporten« ikke til at mærke, hvorimod Byen modtog dem for Enden af Alléen og uden Hindringer af Vold eller Port lod dem passere frit lige ind til Kongensnytorv, hvor hun meget savnede det lille Blækhus, som kaldtes »Hovedvagten«, og ikke kunde forstaa, hvor »Gjethuset« havde ligget, for den Gang havde de ikke alene haft Plads til det, men ogsaa til Theatret, og nu var der kun Plads til dette sidste.

Saa besøgte hun de store Magasiner for at købe Møblement til Villaen, og hun udbredte sig for Maud om, hvilket ubegribeligt Opsving Butikkerne havde taget i de Aar, hun havde været borte.

Hvert Øjeblik greb hun Maud i Armen for at vise hende et eller andet Vidunder af de udstillede Gjenstande; naar Maud saa sagde:

»det saà vi jo Mage til i Wien!«

blev Kammerherreinden vranten, det var en Ytring af hendes Fædrelandskjærlighed, at hun trode Kjøbenhavn ene om Udviklingen i Steden for at se, at den kun forholdsvis var fulgt med den øvrige Verden; og glad istemte hun det bekjendte Omkvæd paa alle Betragtninger over Byen i de sidste Aar: ja! Kjøbenhavn er virkelig bleven »en stor By«!

Havde hun rigtig kjendt Sladderer og Bornetheden her mellem de Indfødte, havde hun maaske sèt, at Kjøbenhavn endnu ikke aldeles havde rystet det provinsielle af Ærmet; men det kjendte hun ikke.

Hun vidste ikke, at det var gaaet som en Løbeild gennem Byen, at hun var kommen tilbage, — hun anede ikke, at mange, mange Hoveder rystedes, da hun efter Raad af gamle Venner søgte Pension, og fik den, — anede ikke, at alle disse Hoveder præcis vidste, hvor meget hun nu burde have haft at leve af, dersom »de

ikke havde levet som gale Mennesker nede i Rom;« — hun tænkte sig end ikke Muligheden af, at man selv i de højere Kredse talte om Maud, om hendes Skjønhed, om hvorledes hun sad til Hest, om hvorledes hun klædte sig, om at man havde Lyst til at kapre hende for ens Saloner, — alt kun, fordi hun havde konverseret den italienske »Chargè d'affaires« i hans eget Sprog, og ellers var tavs med et Anstrøg af Arrogance.

Maud saa paa det hele, som en Turist fra Kupèvinduet ser ud paa Egnen, han farer igjennem. Hun gav »Datter i Huset«, naar de havde deres smaa Fredagsteer, — den unge Dame af god Familje, naar hun i Vognen eller Parkettet sad til venstre for sin Moder og afmaalte sin Hilsen til de forskjellige bekjendte; — hun var den fejrede, men altid trætte, Selskabs og Baldame, der tog tidlig hjem, — hun lyksaliggjorde ved et Smil og vakte vanvittige Forestillinger om at blive buden til Fredagsteerne, naar hun en enkelt Gang talte lidt mindre trevent med sin Kavaller.

To Ting undrede hende, saa at hun maatte tale til sin Moder derom, det var den uhyre Masse Jøder, hun saa paa Gaden, og saa at Folk applauderede Sangerne. — Kammerherreinden forklarede hende, at Danmark var et frit Land, men et Land med daarligt Klima for Stemmerne.

Tænkte Maud aldrig paa Harry?

jo! meget tit — hver Dag.

Somme Tider lo hun ad ham, som ad en overspændt Nar, somme Tider kogte Blodet i hendes Aarer efter at hevne sin Fornærmelse, somme Tider hadede hun ham som en Representant for alt det korrekte, det en Gang vedtagne, som var hende en Vederstyggelighed. — Hun kunde blive i godt Humør ved at mindes, hvor haanligt hun havde svaret ham, hun vilde slet ikke klare for sig selv den vage Følelse af, at det havde været hende et kostbart Svar. — Saa tænkte hun paa Slaget, han havde sendt efter hende uden at være saa meget omhyggelig for at beregne Afstanden, — hun kneb Læberne sammen, forbitret, men tavs.

Og vilde han saa tie? — vilde han ikke opvarte sine Venner med denne lille Scene.

Med sin livlige Fantasi saa hun, hvorledes Harry tilbagelænet, med korsede Ben, Cigar i Munden og med dette ejendommelige Smil, som Damerne saa godt kjender og forstaar at tolke, skjønt de aldrig træffer det i Tiltale, fortalte om »den lille Træfning« han havde haft med et pokkers rebelsk Pigebarn nede i Neapel.« — Maud kunde sidde med Haanden under Kinden og udmale sig denne Fortælling, og Vennernes Bemærkninger, se det samme Smil paa deres Ansigter, mens de tavs fulgte Cigarrøgen med Øjnene, høre den korte forstaaede og forstaaende Latter, som man ved slige Lejligheder ler mellem

erfarne Mænd, — indtil det susede og brusede om hende i den stille Stue, og Hjærtet slog Dommedags Slag helt op i Øret.

Men undertiden kunde der ud af dette Kaos møde hende et Blik, — Harrys rolige faste Blik fra de klare graa Øjne, — saa blev der stille i hende, hun lukkede sine Øjne, — hvor det gav Fred at kunne stole saadan paa et Menneske, hun vidste jo, han tav ubrødeligt.

Hun lyttede meget efter »Chroniques scandaleuses«, nøjeregnende for at undersøge, hvor meget værre de andre var end hun selv. Ofte fandt hun de Domme, der fældtes, umaadelig uretfærdige, men hun havde ikke længer Lyst til at forsvare nogen, — det var hende saa ligegyldigt. — En god Del var hende ligegyldigt.

Ved disse Domfældelser saa hun opmærksomt paa de dydig indignerte, — var de virkelig saa rene? — havde de aldrig haft andre Tanker? hun stemplede dem ikke længer glat væk som Løgnersker. — de talte maaske Sandhed, — i saa Fald maatte de være glade, — meget, meget glade, — deres Temperament havde friet dem for megen Kamp, — de kunde sagtens, — men de var naturligvis kjedelige — grund kjedelige! — — — — hun sukkede dybt; hun syntes dog, hun misundte dem.

Nu læste hun kun sjældent. Hun syntes ikke om de Bøger, der udkom. Hun havde

fordum været med til at docere, at »Werthers Leiden« selv og hele »Werther Literaturen« havde forført vore Oldeforældre til Affectation, til romantiske Latterligheder og til at begaa forskruede Stambogsvers. Nu syntes hun dog, at alt det var tusende Gange bedre end den moderne Roman, som hun før havde slugt med saa stor Interesse. — Denne Roman, hvor Heltinden anskaffer sig den ene Elsker efter den anden; hvor der tales mindre om Kjærlighed, end om: Naturnødvendighed; hvor Letfærdigheden viser sin Berettigelse ved Sundhedslæren, og hvor igjen Sundhedslæren skrider ind med sit Forbud dèr, hvor Ethiken i gamle Dage gjorde det; hvor der bruges et Par Linjer til at lade en skimte lidt Sandhed og Skjønhed, men hvor man maa vade gennem lange Kapitlers Uføre, mens ens Tanker, ja Mund og Næse oven i Kjøbet martres af Kjedsomhed, Raahed, og stinkende Dynd, uden at man forstaar, hvorfor denne møjsommelige Vandring er nødvendig.

Hun havde fordum været med til at le over Oldeforældrene, der vilde være »bare Aand« og saa undertiden højst uformodet snublede over Legemet, som paa ingen Maade vilde fordufte. Nu syntes hun næsten bedre om den Komædie, de havde spillet med dem selv, end om vor Tids Passion for kun at ville være Legeme, Nerver, Blodomløb o. s. v.; — hun vidste nu, at der kunde

komme Øjeblikke, hvor man standsede undrende og saà, at det dog havde været en »ægte Perle«, som man havde traadt ned i Skarnet, knust, saa at den nu saà ud som alt det andet, disse gammeldags »ægte Perler«, som altid fandtes omtalt i Oldeforældrenes Stambogsvers.

Hun blev tidt vemodig, naar hendes uroligt vexlende Tanker tilfældig kom ind paa det Gebet, ja hun kunde endog være saa højt oppe over sit vanlige Niveau, at hun kunde have en rolig og fredelig Glæde af at tænke:

Hun havde en Gang ejet noget, som havde været ægte og godt, men som hun selv havde trampet ned i Skarnet, — ja! hun selv!

Hun med sit stridbare, iltre Sind syntes, det var en Trøst, at hun kun selv bar Skylden.

Saaledes var Maud altid. En lille Uret, som andre havde gjort hende, irriterede hende, oppirrede hende til den største Exaltation.

Havde hun derimod selv ødelagt noget, var hun rolig, ikke fordi hun undskyldte sig, — langt fra, — men fordi hun tog det saa alvorligt, at det blev hende en Sorg, en Sorg, som hun maaske havde glemt en Time efter, — men den kunde komme igjen, naar Stemningen var til det, og altid løftede den hende, — hun blev ikke arrig og gnaven, hun kunde snarere ønske sig Døden i komisk overdreven Fortvivlen over sig selv.

Kort efter at Kammerherreinden var kommen til Danmark, havde hun en Tid lang været ildebefindende: Svimmelhed, Aandenød, Forkjølelsesfornemmelser, men hverken Snue eller Hoste, ikke saa lidt Feber med Søvnløshed.

Lægen forbød Kaffe, Te, Vin og Sindsbevægelse. (Ligesom den sidste Ting var noget, man kunde kjøbe i pundevis, eller lade være at kjøbe efter egen fri Vilje.)

»Det forbyder Lægerne en altid, naar de ikke sætter en paa Mælkekur«, lo Kammerherreinden godmodigt, »de kan kun de to Ting.«

Og snart var hun rask igjen og drak baade Vin og Kaffe.

Men hun var bleven saa mærkværdig oeconomic efter denne lille Daarlighed. Det rørte Maud, der forstod, det var, fordi hun var bange for, at hun med sin Pension skulde dø bort fra Maud, før hun havde lagt »en passende Sum« op til Mauds Udstyr. Denne passende Sum talte Kammerherreinden daglig om. Det havde lange Udsigter med den, endnu var der ikke lagt en Øre op, og Maud havde en Anelse om, at Kammerherreindens Vaner kostede mere end den Indtægt, Pensionen gav dem, ofte tabte hun Taalmodigheden, naar hun, hver Gang, hun kom ind til sin Moder, saa hende sidde og tælle Penge eller studere Regnskabsbogen, — saa kunde hun sige et haardt Ord, — men hun fortrød det altid

bagefter, for hendes Moder var bleven saa uvant kjærlig og øm mod hende.

Maud saa nu for første Gang, at hun var bleven en gammel Kone, altfor gammel til sine Aar, tænkte Maud, naar de to sad ene ved Lampen om Aftenen, — og hvor pludseligt var det ikke kommet.

Kammerherreinden var ofte meget distrait, sad tit og halvsov; men kom der en fremmed ind ad Døren, eller skulde hun selv ud i Selskab, var hun den gamle livlige, gestikulerende Kammerherreinde.

Dagen efter hin skjæbnesvangre Ridetur med Harry nede i Neapel var Maud kommen ind til sin Moder meget tidligt, medens denne endnu laa i Sengen. Maud havde sagt:

»Lad os rejse herfra i Dag — spørg mig ikke hvorfor, — dersom Du holder af mig, saa lad os rejse, — nej; spørg ikke, jeg siger Dig det ikke.«

Kammerherreinden havde senere talt om Harry. Maud vendte sig hurtig og gik. Saa vidste Kammerherreinden Besked. Senere var der aldrig bleven talt om ham, eller hvad der kunde minde om ham. Men Kammerherreinden havde søgt paa alle mulige Maader at vise Maud, at hun »holdt af hende«.

Maud følte det tavs, men blev dog blødere og mildere ved denne Kjærlighed: I det hele

havde hun det jo godt, sagde hun sig selv, førte nok et noget roligere Liv end før, men det var ganske rart, — man kunde da ikke sige andet, end at hun levede under lykkelige Forhold.

En Vinterdag var hun gaaet sig en Tur før deres sene Middag.

Hun havde været inde i Søndermarken og glædet sig over de rimfrosne Træer og Græsstraa, det var som en fantastisk Æventyrskov af hvide Koraller. Fuglenes smaa trekløvede Spor i Sneen, det brune Løv, der som en lun Kaabe sad trofast paa de spæde Bøgebuske, alt havde moret og frydet hende.

Nu blev Gassen tændt, mens hun langsomt gik ned ad Alléen til deres Bolig.

Folk gik hurtigt og livligt talende forbi hende. Der var unge Piger og rundkindede Studenter med Skøjter over Armen, de pustede og lo og halv løb, fordi de var bleven for længe paa Skøjtøløberbanen inde i Frederiksberg Have; — hun saå efter dem, og hørte deres glade Stemmer tabe sig. — Der var sorte Herreskikkelser med Papirer under Armen; de svingede ind ad deres Laager; — »der er Fa'r« hørte man en Barne-stemme raabe højt, og en lille sort Prik løb tværs over den hvide Græsplaine med de halmomvundne højstammede Rosentræer hen til den sorte Skikkelse, der løftede Prikken op til sig; —

Lysene flimrede indenfor Ruderne, — nu skulde der rettes an. — Der var lange forsinkede Skoledrenge med Bøgerne dinglende i en Rem, de gik baglænds og raabte til Kammeraten, der var sat af indenfor sit Havegjærde »hei Du!« — »ja! — saa for Satan!« — derefter en skrallende Latter, Sneboldten havde rammet saa henrivende lige paa den uldne Hue.

Det var dog rigtig fornøjeligt at gaa saadan ene og observere glade Mennesker, tænkte Maud, det var dog vist overdrevet, naar de skrev, at Livet udelukkende var en Jammer.

Nu aabnede hun Gitterlaagen ind til deres gamle kjære Have. Der laa Huset, lidt fornemt tilbagetrukket med rigelig Plads til alle Sider, udeltagende for de næsvise Nabohuse, der, benyttende hver Tomme af den indbringende Byggegrund, smøg sig lige op ad Skjællet. — Der var Lys tændt i Karnapstuen, men de røde Gardiner var trukne for; det stærkt røde Skjær midt i det buede Vindue viste hende, hvor Lampen hang — i dette Øjeblik saa hun Moderen, der nu sad der inde, og hele Hjemmet tydeligere, end om hun havde været indenfor Muren, — den Mur, som den store tykke Vedbend kravlede op ad, i det den bred og compact hængte sig som et mørkt Drapperi ned om Vinduesrammen, strakte sig op over Taggesimsen og blev borte i Sneen. — De gamle, bøjede Frugttræer støttede sig be-

tænksomt til deres Afstivere, som om de grundede paa, om de ogsaa skulde blive ved at slide i det, — om de ikke skulde gjøre Strike næste Foraar.

Hvor her var hyggeligt og godt, — hun hævede Øjnene, — hvor Himlen var ren og klar, og Stjærnerne glimtede saa vedholdende, saa kridhvidt, at det formelig undrede hende, — og hvor Jorden saa uberørt ud her, hvor ingen Fodtrin havde ødelagt dens hvide gnitrende Tæppe.

Hun stod endnu lænet til Laagen, med et halvt Smil paa Ansigtet ved at betragte hele Scenen, — men saa hørte det paa en Gang op at være en Scene, hun kunde staa uden for og betragte gennem sin Kritiks Lorgnetter og glæde sig over, som over noget udmærket gjort; hun blev selv reven med ind i Alskabningen, blev en Del af Helet, født til dette Liv, udrustet med Evner til at kunne staa til Ansvar for Fordringen. — Hun syntes sig selv saa unyttig her mellem alle de arbejdsomme Træer og Buske, der stod og samlede Kræfter til, hvad de taalmodigt skulde begynde paa igjen, skjönt det evig var det samme, — hun syntes sig selv saa tilsølet, saa langt fra det oprindelige her, hvor denne Hvidhed, denne Klarhed, denne Fred omgav hende; — — — Fred! — det var dog det største Ord, — — — hun lukkede Øjnene — : »Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder, jeg giver ikke som

Verden giver« — — — — Gud ved, hvorfor de Ord faldt hende ind — »jeg giver ikke som Verden giver«, — det var smukt, — hun bøjede Hovedet, og skjulte Ansigtet med sin Muffe; —

»Ih! er det Frøken'n? skal jeg ta' ved Frøken'n, for det er svært, som her er skrej« — Portner Hansen var fra Jylland.

»Nej tak Hansen«, sagde Maud rolig.

Da hun kom ind i Entrèen, hvor der var varmt og oplyst og lugtede svagt af Mad, var Stemningen ovre.

»Hvem er inde hos Kammerherreinden,« spurgte hun Tjeneren med et Blik paa en fremmed Hat og Stok.

»Det er Højesteretsassessoren.« Højesterets-assessor Vest var Mauds Farbroder og Gudfader, og Kammerherreindens tro Raadgiver.

Maud klædte sig hurtig om og gik saa ind i Salonen, Døren stod aaben til Karnapstuen.

»Aa! Du kjender hende ikke,« hørte hun Kammerherreinden sige, »hun var som Fuglen i Luften, før hun traf den Fyr nede i Neapel, — det er meget trist for mig, kan Du tro.« Maud standsede, saa gik hun atter ud for at komme ind igjen med mere Spektakel. — — — — Naa! saa det antog hendes Moder; — saadant noget utaaaleligt Snak, -- »hun var som Fuglen i Luften,« — naar mon det havde været?

»Naar mon det havde været?« — gjentog hun, da hun laa i sin Seng — »hun kunde saamænd ikke mindes det.« — Hun var vred og ærgerlig over Moderens tossede Ideer, som hun og Onkel Vest sad og afhandlede som en »fait accompli« — — hun knyttede sin Haand, gid hun kunde skyde Harry — man hørte jo saa ofte saadan noget i vor Tid — saa sukkede hun, den knyttede Haand laa slap, — han havde jo ikke begaaet en Dødssynd mod hende, — — det var jo hende selv, — aa! hvor hun var led ved Livet!

Den næste Dag var Kammerherreinden ene inde i Butikkerne, nu tog hun altid helst ene. — Om Aftenen, da Lampen var bleven tændt, saa Kammerherreinden paa Maud med et underligt Smil, halv listigt, halv forlegent.

»Nu skal Du se, hvad jeg har til Dig,« sagde hun.

Maud saa alvorlig op fra sin Bog.

Det var et Kniplings Lommetørklæde. Maud takkede forundret. Senere paa Aftenen sagde hun:

Hvor faldt Du egentlig paa at købe det dyre Lommetørklæde, Mo'r! — jeg har jo saa mange.«

»Aa! Du kan jo gemme det, — det var slet ikke saa dyrt,« sagde Kammerherreinden og ledte efter noget i sin store Sykurv.

Der kom ofte saadanne Gaver, som Maud egentlig aldrig brød sig om. Tilsidst gik hun, trods Moderens Ønske, med i Butikkerne, for at hindre hende i at gjøre alle de mange, unyttige Indkjøb. Somme Tider glemte nemlig Kammerherreinden at betale, og naar der saa kom Regning, blev hun meget rød og vred og ivrig og paa-stod, hun havde betalt; — Maud tav og betalte Regningen.

»Ja Moder bliver gammel,« sukkede hun, og en kold, spøgelseagtig Haand, rædselsfuld i sin Styrke, greb om hendes unge varme Hjærte, — det var Ensomheden, der ventede hende, og som sendte hende sin første, forfærdende Hilsen. —

En Dag, hvor de var inde hos deres Handskemager, blev der gjort Alarm, fordi et Par franske Handsker med tolv Knapper var forsvundne.

Kammerherreinden vilde gaa, men Døren var aflaaet. »Det var uforskammet,« sagde Kammerherreinden, »at skulle regnes lige god med al den Slags, der kunde komme i saadan en Butik,« — og saa med de Ord paa en fattig Kone, der stod ved Døren; — i det samme fandtes Handskerne paa Gulvet ved Siden af Konen »naa!« sagde Kammerherreinden, og saa vredt paa Kræmmeren »Nej!« sagde han som Svar paa hendes Tanke, »den Kone kjender vi, det er en af vore Syersker, — aa! — Handskerne kan jo have hængt ved Kammerherreindens

Fryndser, — sligt hændes undertiden.« — Han hilste dem alvorligt, i det han lukkede Døren efter dem.

Maud blev greben af en rædselsfuld Angst. — Saa kom hun atter til Fornuft ved at se hen paa sin Moders kjendte, godmodige Ansigt med det kjærlige Smil.

Kammerherreinden skrantede atter. Maud var flyttet ind i hendes Soveværelse, fordi hun havde mærket, at hendes Moder laa og tændte Lys i Søvne. — »Hun drømte, hun skulde tælle sine Penge;« sagde hun om Morgenen og lo. — — Maud sov uroligt. — Undertiden talte Kammerherreinden i Søvne, og det saa vedholdende, at Maud kunde tænde Lys, staa ud af Sengen og gaa hen og tage sin Moders Haand, førend det stive Blik forandrede sig, og hun med sin naturlige Stemme sagde:

»Aa! nu ser jeg, hvem det er, — det er dog komisk, som jeg drømmer tydeligt —« hun klappede Mauds Haand — »jeg trode saamænd, Du var Din salig Fader, lille Musse!« — »Musse« var Mauds Kjæle navn fra Barndommen; i disse urolige Nattetimer huskede Kammerherreinden bedst det Navn.

»Var det for Faders Skyld, at Du græd?« spurgte Maud meget ømt og strøg det graa Haar bort fra sin Moders varme, svedte Pande.

»Aa! Du ved nok, de gamle Historier, — Din Fader var maaske ikke altid, som han burde være imod mig:« — — — — Maud klappede hende endnu kjærligere, saa havde hun altsaa dog lidt derunder, — stakkels, stakkels Moder, — og der løste sig nogle stramme, snærende Baand, som havde pint Mauds Sjæl fra hun var Barn; — hvad havde Taarer og Suk og Sorger at sige mod den dybe Jammer, at Savnet ikke havde været følt, fordi man sløv og feyg blev ved at slaa af paa Fordringen; — Savnet havde altsaa været følt.

»Men, — man maa virkelig ikke tage sig Livet saa nær,« sagde Kammerherreinden med en Selskabstone i Stemmen, som ikke længer narrede Maud; saa kunde hun slaa om i hele sin Moder Æmhed.

»Men nu skal Du i Seng Barn, hører Du! Du bliver forkjølet.«

»Aa! Snak« sagde Maud kort, og slukkede Lyset.

Maud blev nervøs. Denne Jagen i Butikkerne om Formiddagen var hende meget pinlig. Hun saa stadig Spøgelser, snart fordi hendes Moder lo tvungent, naar det opdagedes, at hun havde glemmt at betale ved Kassen, snart fordi Disken strax blev ryddet, naar de kom i Nærheden af

den; — det kan jo ogsaa være af Høflighed, tænkte Maud —.

Saa var disse Selskaber hende saa trættende baade hjemme og ude. Maud tænkte aldrig mere paa, om hun var smuk eller ikke, om hun blev gjort af eller ikke, om den eller den var forelsket i hende, — hun tænkte kun paa sin Moder og slap hende aldrig ud af Syne; »fordi Moder husker saa daarligt,« — sagde hun sig selv; — snart maatte Maud rette Kammerherreindens Talstørrelser i Beretningerne om: »hvor lidt de havde«, snart standsede Kammerherreinden hjælpeløst midt i en Anekdote, og Maud maatte da være ved Haanden for at fortælle Pointet og le, skjønt hun slet ikke fandt Anekdoten morsom eller i det hele havde Lyst til at le.

Og saa disse Nætter, disse urolige, angstfulde Nætter, hvor Maud Snese Gange vaagnede og trøde, der var noget paa Færde, og saa var der ingen Ting paa Færde, — hvor hun saa omsider faldt trygt i Søvn for at vækkes op i Forfærdelse ved at se Lyset brænde og sin Moder sidde oprejst i Sengen gestikulerende og leende; — — disse kolde Nætter, hvor Tænderne klaprede hende i Munden, mens hun hurtig løb hen til den stakkels forvildede, hvor hun maatte tale og berolige, selv angst og bekymret, — — — disse Nætter, som tit endte med, at Kammerherreinden

vaagnede rigtigt og sluttede Maud i sine Arme, hvor de begge græd og begge følte sig meget lykkelige ved hinanden.

Maud havde aldrig tænkt saa lidt paa sig selv som nu.

Kammerherreinden var meget svag, men vilde dog ud en Formiddag. De skulde købe en Fødselsdagsgave, og holdt udenfor en Guldsmed, der nylig havde begyndt sin Handel.

Et lyseblaat Emaill Armbaad havde hun Lyst til at tage, men det var for dyrt. En Herre saå paa det samme.

Mens Guldsmeden lagde den Broche i Æsken, som Kammerherreinden havde valgt, sagde Herren:

»Ja! saa hører De fra mig, jeg antager næsten jeg bestemmer mig for det, Farvel Hr. Ipsen« — han lod til at være en bekjendt, saa gik han

Guldsmeden leverede Kammerherreinden Æsken, og saå i det samme paa Disken:

»Ja! den Herre tog Armbaadet med sig,« sagde Kammerherreinden. Saa kjørte de hjem. — Kammerherreinden var usædvanlig oprømt, Maud havde aldeles ingen Spøgelser set.

Efter Bordet satte Maud sig paa en Skammel ved Kammerherreindens Fødder og saa paa Cokesovnen, der med sin glødende Rist saa ud, som om den viste Tænder ad de to Skikkelser dør foran den. Maud var saa mærkelig oplagt til at aabne sit Hjærte i Aften.

»Ved Du hvad Moder, jeg er egentlig glad ved at være kommen tilbage til Danmark,« sagde hun langsomt og monotont, mens hun med Øjnene fulgte den røde Aske, der lydløst faldt ned under Risten; hendes Træk, der belystes skarpt i det røde Skjær, havde voxet sig ud af den sidste Rest af de barnlige, runde, bløde Former; hun så klog og sluttet ud, mens hun opmærksom så paa Ilden, som var det af den største Interesse for hende. —

»Er Du, min Pige,« Kammerherreinden talte i en distrahit Tone; — Maud lagde ikke Mærke dertil, hun talte næsten kun til sig selv.

»Jo — disse smaa Forhold med deres Hygge; Hjemmet med de lukte Vinduer og Døre; det er, lige som alt hjalp til at samle en, — dæmpe — kan Du forstaa mig Moder! — og saa staar man ikke andre Mennesker saa fjærnt, fordi man bedre forstaaar ens Landsmænds Tænkemaade, end de fremmedes, — ikke sandt? eller ogsaa er det maaske, fordi jeg er bleven ældre, — — — — — jeg ved aldrig, at jeg har følt, hvor tungt Livet er for de aller fleste, som efter at jeg er kommen hjem, — jeg har aldrig før haft saa ondt af dem alle sammen som nu.«

Hun sukkede, som om hun tog sig selv med i disse »alle sammen«, og så aandsfraværende ind i Gløderne.

Pludselig drejede hun Hovedet, hun hørte sin Moder le sagte; saa så hun hende sidde og betragte et blaat Emaillé Armbaand, som hun holdt i Haanden.

Som ramt af Lynet før Maud op.

Bleg og rasende stod hun foran sin Moder.

»Mo'r!« skreg hun op, saa slog hun Hænderne sammen over Hovedet: »stjaalet!«

Man behøver ikke mere end et Minut til at styrte ned i en Afgrund og slaa sig ihjel; man behøver heller ikke mere end et Minut til at se den endeløse Fortvivlelse i hele sin Størrelse. Maud så den, mens hun stod stille foran sin Moder.

Der aabnede sig Schacht paa Schacht, Afgrund paa Afgrund for at isolere hende, det var, som om hun blev rykket bort til den fjærneste rædselsfuldeste Ensomhed, ingen turde jo følge hende i hendes Sorg og Skam, hun maatte leve for at skjule, lyve, dække, — aldrig sukke sin Fortvivlelse ud for en anden, — og det skulde blive ved til hendes Død, — og det vilde dog komme ud, — det var maaske allerede ude, — man sagde maaske allerede — »det er den Fru Vest, De nok ved, hende med de lange Fingre,« og saa lo man!

»Aa Gud!« sukkede hun, og Ordene klang underligt igjen inde i hendes Tanke tomme Hoved. — Hun sad stille, som skaaren i Træ, med begge

Hænder for Ansigtet. Og som det altid gaar i slige Øjeblikke, at Tankerne flakker om til det, som slet ikke kommer Sagen ved, lige som om Viljen skulde godkjende Faktum, inden Byrden sætter sig rigtig fast, saa tænkte hun, at hun havde sukket, »aa Gud!« — — et troende Menneske vilde sige: »Gud hjælpe mig,« — pludselig knugede hun sine Hænder sammen og hviskede: »Gud hjælpe mig!« — saadan som Læber undertiden hvisker, ganske sagte, for at Menneskene ikke skal høre det og le, men dog som det stakkels Hjertes eneste, sidste Haab.

Hun vakttes ved at høre sin Moder klynke:

»Hvad er der Musse, — jeg skal sige Dig, hvad vi kan gjøre, — vi lejer en Vogn, og saa kan vi kjøre hjem, — jeg ved heller ikke, hvad Du vil mellem alle disse fremmede Mennesker, — skal vi ikke heller kjøre hjem, — o! skal vi ikke?«

Hun rakte begge sine Hænder bedende op mod Maud, den ene holdt endnu Armbaandet, men Maud saa det ikke; hun såa kun det angstfulde, milde Udtryk, der var i Ansigtet, såa kun det stakkels forvildede Blik, saa strømmede hendes Øjne over af Taarer;

»Ja! ja!« sagde hun og lagde sig paa Knæ foran sin Moder med Hovedet ved hendes Bryst og Armene om hendes Liv.

Nu var altsaa Ensomheden der, den, der havde sendt hende saa mange angstfulde Varsler,

den, der for et Sekund siden, havde staaet i en utænkt rædselsfuld Skikkelse for hende, — nu var den her, haandgribelig, skjønt de var to i Stuen; — men den var kommen blidt og stille; en uendelig Medlidenhed, en inderlig sorgfuld Følelse af Kjærlighed var dens fredsommelige Følgesvende, — Rædselen var taget bort, førend Læberne havde faaet Ordene sagt: Gud hjælpe mig. —

— Saa rejste Maud sig, og mens hun tænkte, hvad der nu skulde gøres, — faa Bud efter Læge og Vaagekone naturligvis, — mens hun spurgte sig selv, om det var Feber, — og gyste ved, at hun jo kun kunde ønske, at det ikke var Feber, — mens hun stivede sig selv op med, at man da ogsaa kunde helbredes for en Sindsyge, — stod hun hele Tiden bøjet over sin Moders sløve Skikkelse, der sad og rokkede, — og saa opmærksomt paa hende, — — — — — og saa blev hun paa en Gang greben af en isnende uhyggelig Skræk ved at mærke, at hun kunde staa saadan og se paa sin Moder, uden at hun, hvad enhver anden vilde have gjort, spurgte: »hvorfør gjør Du det?« — instinktmæssigt løb hun ud af Stuen, hun var bange for at være der inde, men hun vilde ikke tilstaa det for sig selv; — ligesom Børn, der gaa ganske langsomt gennem den mørke Stue, som dog forskrækker dem, gik hun rolig ud for at sige

Tjeneren, at han skulde skaffe en Læge fat, saa hurtig som muligt, Kammerherreinden var meget syg.

Tjeneren hørte paa Maud med respektfuld Bekymring, og ilede bort; — da han i Gangen mødte Kammerjomfruen, kunde han dog ikke nægte sig den Nydelse at knibe hende i Armen; — hun fnisede, han tyssede paa hende; — — ak! hvor Maud var ene, — men hun tænkte ikke over det; — med rystende Haand og Hjærtbanken standsede hun et Minut foran Døren ind til Dagligstuen, — hun var bange, — bange for det ukjendte Væsen, skjult i den kjendte elskede Skikkelse, som ventede hende derinde, — saa aabnede hun rask Døren — men hvad var det! —

Maud skreg og løb hen til Vinduet. Hendes Moder havde aabnet det.

»Kom Musse«, sagde hun hurtig, »her fra kan vi springe ned i Gaarden og komme bort.« Maud slog begge sine Arme om hende, bad og skjændte, Moderen forstod ikke et Ord, rev og sled for at komme løs.

Til sidst maatte Maud raabe ud af det aabne Vindue, — men hvem kunde vel høre hende her, — langt fra Tjenestefolkene, langt fra Færdselen i Alléen.

Jo! der var en, der hørte hende, en der bode i den lille Lejlighed ovenover Stalden, en

der var meget kjærlig, og meget kejtet, — kort sagt Marie Vinter.

Hun var ved at lægge Rogert i Seng, og »det var bleven saa skammelig sent i Aften«; — pludselig standsede de travle Fingre og vevre Svingninger.

»Hvad er det?« sagde hun.

»Der er nogen, der skriger,« oplyste Rogert.

I næste Nu var han med resterende Strømpe og Livstykke smidt ned under Dynen; han fandt sig forpligtet til at brøle, fordi Marie resolut havde blæst Lampen ud; men uforstyrret lukkede hun Døren i Laas og ilede ned ad Trappen over Gaarden efter Lyden; — et Øjeblik efter styrtede hun, fulgt af Pigerne, ind til Maud og Kammerherreinden.

Kort efter kom ogsaa en Læge, en ung en med Briller og tynde, blonde Bakkenbarter, en, som bode længer nede ad Alléen, en, som havde været i Middagsselskab, en, som længe havde beundret Maud »par distance«, og som fandt det udsøgt opmærksomt af »den Gamle« at »gaa fra Samlingen«, just som han var kommen hjem.

— »Ja! man maatte se an, — — naa! de havde Bromkalium i Huset, ja saa to Spiseskefulde, — — — nej! i Aften var det for sent at faa en Vaagekone, men i Morgen skulde han skrive til »det røde Kors«; — — Frøkenen maatte virkelig skaane sig, — han havde længe

sèt, at hun så svag ud, — — — ja! han kjendte hende saa godt af Udseende, — et Smil og Salonbuk, — stakkels Fyr! han vilde saa gjerne være net.

Maud svarede ikke et Ord. —

»Naa! havde de nu faaet Patientten i Seng, — meget heldigt! — og hun havde faaet Bromkaliummet, — meget heldigt! — aa! de skulde se, hun vilde nok være skikkelig i Nat, nu havde hun brugt sig saa godt i Aften,« — han rømmede sig, — han følte, det sidste Udtryk var ikke rigtig heldigt valgt; — — »men Gud bevares, Frøkenen vaklede jo!« —

Ja! Maud sank sammen, da Moderen var kommen til Ro.

Da hun vaagnede, laa hun paa Sofaen med den blonde knælende foran sig, han holdt fast om begge hendes Haanded og bøjede sig tæt ned over hende for at se Patientens Ansigt-udtryk, rigtig paa priviliget Doctormaner, —

hun lukkede atter Øjnene og drejede træt Ansigtet fra ham, — han lugtede af Vin, — hun trak mat Hænderne til sig: ikke en Gang i dette Øjeblik kunde de lade hende være i Fred; — o! hvor hun var ene og forladt! — saa hævede hun paa en Gang de lukte Øjenlaage, forundret ved at høre en fremmed Stemme, det var Marie, som hun rent havde glemt, slet ikke lagt Mærke til.

Men Marie så, at »den Laban af en Læge plagede det stakkels Barn«, — derfor traadte hun frem med sin gamle falmende Kjole, med sine lange Guldørenringe og sin Brystsløjfe, — med sit lille undskyldende Smil — og sine kraftløse, røde, urolige Hænder.

Da hun, som hun selv sagde, altid havde haft »savoir vivre«, talte hun stille og langsomt, saaledes som hun mente, der taltes i »fornemme Huse«, og Kammerherreindens Hus stod for hende som det fornemste, der eksisterede; og hvad hun havde kunnet gjætte sig til af, hvad hun så gennem Vinduerne, og af hvad hun hørte af Tjenestefolkene, havde ogsaa kun bestyrket hende i denne hendes Anskuelse; — om man havde tilbudt hende Penge oven i Kjøbet, var hun aldrig flyttet fra sin lille Staldlejlighed, der gav hende Anledning til at sige til sin Vaskerkone:

»Kammerherreindens skifter nu Gardiner hver Maaned, men Gud bevares!, en Familie i den Stilling.«

Hun traadte altsaa frem og sagde, henvendt til Maud:

»Deres Lejer, Marie Vinter, Datter af afdøde Etatsraad Vinter.«

»Etatsraaden« fik den blonde op fra Gulvet.

»Jeg hørte Deres Raab. — jeg var ved at lægge ham i Seng, men han kan saa mageløst ligge alene, — jeg bliver her i Nat, med

Deres Tilladelse — Er der nogen Ordre for den Syge?»

Hun saa paa Lægen, der havde fundet sin Hat.

»Nej! det var der ikke, — ikke flere.«

Saa aabnede Marie Døren for ham. Mens hun gjorde det, forekom hun sig selv som en Helt, men da han var borte, blev hun dog bange for at have gjort noget galt.

Hun kikkede sky hen til Maud, men da hun saa hende strække Haanden ud, tog Marie den, klappede og kyssede den og sagde:

»Bliv nu bare liggende ganske stille, lille Ven, aa! De ved ikke, hvordan jeg kan med Syge.«

Der sad en Braad i Mauds Hjærte, foruden den store Smerte over Moderen. Det var ikke den blondes ømme Pleje af hende, hun vidste meget godt, at skjønt det hørte til det, Folk sagde, var »ingen Ting«, var der dog Grisseri paa Bunden, men hun var nu heller ikke bleven saa overordentlig fintfølende, at det generede hende, hvad den blonde følte eller ikke, nej! hvad der bed og sled i hende, var Erindringen om de mange Følelser, hun selv havde gjenlevet af den Slags, som »ingen Ting« var, som intet menneskeligt Øje eller Øre kunde pege paa og sige sit: skyldig om, men som hun nu vidste, og som hun egentlig ogsaa den Gang

havde vidst, var skyldig. Det kunde være et Blik, et Suk, en Tavshed, det flygtigste af det flygtige, og saa rummede det dog Sandseglæder, som ikke stod tilbage for de af hende saa forfulgte og foragtede Mænds, disse Mænd, med deres Fripas. — Det var ikke behageligt at tænke saadanne Tanker, og alligevel stod hun ligesom fastere, fordi hun en Gang havde erkjendt Sandheden i sit eget trodsige Sind; — saa fløj Tankerne ad de kjendte Veje til Harry, — han havde alligevel ikke Ret, — slet ikke, — han kjendte hende ikke, — vilde kun tage hende til Hustru, fordi han ellers ikke kunde faa hende, — — — — — naa! — naa! bort med de Tanker, — hendes Moder — hvordan skulde det gaa, — hvordan dog, — hun maatte op, ordne og indrette, — skrive efter Onkelen, skrive om Misforstaaelsen til Guldsmeden, at de vilde beholde Armbaandet, — — — — — men hun var saa dødmæt, kunde ikke røre en Haand; — saa gav hun sig til at se paa Marie.

Hun gik tavs omkring, lukkede Vinduet, lagde Cokes i Kakkelovnen, aabnede Døren til Kammerherreindens Soveværelse, hvor begge Piger sad i den døsiges Belysning, og hvorfra man hørte den Syges regelmæssige Snorke; kom med en Hovedpude og et Tæppe til Maud; fandt en Lampeskjærm til at skaane hendes Øjne,

og bad hviskende Pigen om et Glas Vin, som hun fik Maud til at drikke.

Da alt det var gjort, satte hun sig bort i et Hjørne af Stuen.

»De vilde vel ikke sætte Dem her hen ved Siden af mig,« hviskede Maud.

Marie kom strax.

»Det er sandt«, Maud fløj forskrækket op, »hvem er det, De lagde til Sengs?«

»Det var lille Rogert.«

»Ja! — men saa maa De ikke blive her!« Maud syntes dog, det var saa slemt at skulle af med hende, saa sagde hun prøvende, »maaske Deres Mand er hos Barnet?«

»Nej! der er ingen, jeg bør ganske ene med Rogert, — men jeg vil helst blive her, med Deres Tilladelse,« sagde Marie blussende rød.

»Saa skal Stuepigen gaa derover.« Maud kaldte og gav Ordre.

»Tak« sagde Marie »ja, man er jo altid ængstelig for saadan en lille en, — især naar det ikke er ens egen!«

Maud tænkte et Øjeblik paa dette »ens egen«, — men saa svandt det for de mange Tanker, der laa hende nærmere.

»Maa jeg holde Dem i Haanden?« sagde hun lidt efter.

Om hun maatte!

Marie knælede ved hendes Leje, holdt hende i Hænderne, klappede hende og kyssede hende, talte godt for hende og trøstede hende, — og Maud græd som et Barn og fandt Hvile. Til sidst såa hun op i Maries skikkelige, trofaste Ansigt, ind i hendes ærlige milde Øjne, som stod fulde af Taarer,

»hvor De er god« sagde Maud »men sæt Dem nu der i Stolen og læn Dem, — hører De, — ja, saadan!«

Og dèr sad saa Marie, til Morgenens kom.

Og det var den rigtige, gamle Marie fra de unge Dage, ikke hende, som Etatsraaden i sin Tid havde villet bortgifte, ikke hende, som under disse Etatsraadens og Maries egne Bestræbelser var bleven det, Kredsen kaldte: »morsom« — men hende, som under alle skiftende og fristende Omstændigheder aldrig helt var forsvunden, hende, som vidste om sig selv, fordi hendes Fader saa ofte havde fortalt hende det, at hun var dum og ubetydelig, og erkjendte villigt, at hun havde en sørgelig Mani for Chokoladegilder, moderne Hatte o. s. v., men som ikke anede, at der var nogen Anledning til at tale saaledes til hende som nu nylig Maud; — »hvor De er god« havde hun sagt — Herre Gud! — det var det, stakkels Harry ogsaa havde sagt. — Stakkels Harry! — hvor mon han var, — i et helt Aar havde hun intet hørt fra ham.

Hele det Aar havde Harry tilbragt i Frejburg i Schweits.

Han var bleven kastet derhen af Skæbnen. Værten i Pensionatet, hvor han bode, var en ivrig Havemand. — Harry havde hele sin Ungdom ovre i Amerika ogsaa været en ivrig Havemand; denne Interesse var den første Haand, der hjalp til at faa Harry trukken ud af den Apathi, som han var falden i. —

Det var en hyggelig Familje, hans Værts, og Harry viste sig derfor altid omgængelig og venlig.

Han læste Poesier for den voxne Datter Emmy. Og bestræbte sig for at »bevare hendes Uskyld for alt det, der nu for Tiden var oppe om Kvindesagen«; — han hadede Emancipations-Tanken, sagde han, og kunde blive helt exalteret, naar man modsagde ham i hans Angreb paa den.

Han følte sig som en gammel Mand og mente ogsaa, at han var det.

En Dag opdagede hans skarpe Blik, at Emmy rødmede, da hun saa ham, og at der var mere Varme i hendes Øjne, naar hun talte med ham, end naar hun talte med andre.

Han blev ilde berørt deraf. Men det interesserede ham at studere hende, — den Slags Studier interesserer de fleste, — dog holdt han sig altid passiv, han saa hende svirre om sig som en Myg om et tændt Lys.

Saa en Dag kom der en ung Møller fra Dalen i Besøg. Emmy mødte med røde Øjne hele Dagen. Hendes Fader lo og betroede Harry, at det var hendes Forlovede.

Der havde været en lille Kurre paa Traaden, hun havde forbudt ham at komme til hende, og »han havde været jaloux«, sagde Værten og puffede Harry i Siden med sin Albue, nu var alt godt, — han fortrød bare, at han ikke havde sendt Bud efter Mølleren allerede for en Maaned siden.

»Elsker hun ham da?«

»Ja! gu' gjør hun det; i Fjor, da han havde Kopper, vaagede hun sammen med Moderen over ham hver Nat, — og er der noget, Pigebørn er bange for, saa er det da den Sygdom. — De passer nu ogsaa saa brillant sammen. — Aa — dette her er nu ikke andet end saadan en Idè, — vi er alle Mennesker; nu har jo Fruentimmerne ikke, — og skal s'gu' heller ikke have — Lov til at slaa sig løs, — saadan som vi Mænd, medens vi er unge; — saa skèr der saadanne smaa Fejltagelser; — og fordi de nu er de velsignede Skabninger, som dog staar lidt mere oven over Jorden end vi, saa giver de saadant noget et pænt Navn, taler strax om at »elske for Evigheder« og »platonisk« oven i Kjøbet — Fanden tro dem«, — han lo og kneb det ene Øje til.

»Men se! det maa vi jo bære over med, de er jo dog saa trofaste og saa kjærlige, naar disse Ungdomsbølger træffer til at bære dem hen til ham, som de virkelig passer til og forstaar, og NB. kan faa — dèr ligger Knuden min Fa'r. — Se derfor er det nu godt, at saadan en Pige har sin Mo'r og Fa'r«, — Værten saa tankefuld hen paa Emmys Billede, der hang paa den stærkt ultramarinblaa Væg, — »for ellers maa hun selv føle sig frem, og enten slumper hun saa ind i et Ægteskab med en, hun slet ikke kan lide et halvt Aar efter, eller ogsaa gaar hun hen og bliver siddende, fordi vi Mænd jo som oftest vil have friske Varer, — nej! min Fa'r, de skal pine Død ledes, — til en Grad, til en Grad siger jeg bare, — det kan saamænd gjerne være, at vi om hundrede Aar, naar Mønsterskolerne har faaet opdraget et Par Generationers unge Piger, kan faa Døtre, der er saa Pokkers dygtige og praktiske, at de kan skjelne Aand fra Legeme, og staa paa deres egne Ben i Kjærlighedssager, — nu kan de det ikke, det ved jeg bare, — — — saa ved jeg nu rigtignok ikke, hvad Digterne skal faa at synge om, — — men det er sandt, De siger jo, at nu skrives der aldrig Vers, — ja! er det ikke mærkeligt, — er det en Fremgang? hvad!« — — — — — — — —
 — spurgte Værten, tillidsfuld overfor Harrys litteraire Kundskaber, som han havde en vis Til-

bøjelighed til at overvurdere, — men saa sejrede hans gode, sunde Natur, han kneb det ene Øje til, puffede Harry i Siden med sin Albue og sagde:

»Aa! De kan saagu tro, de begynder nok en Gang igjen at rime!«

Harry lo godmodigt, som en Mand ler over den Ungdom, han selv er ude over.

Senere stod han ved Vinduet og saa Emmy komme op gennem Haven. Hun gik rødmende og straalende og holdt Mølleren i Haanden. Ved Indgangsdøren stod hendes Fader, hun kastede sig om Halsen paa ham, saa at han tabte sin Pibe; — der blev megen Latter, baade af Værten, der kneb det ene Øje til og, over Emmys Hoved, der gjemte sig ved hans Bryst, nikkede hen til Mølleren, — og af Mølleren, der aldeles uventet følte sig foranlediget til at hvirvle sin Hat højt op i Luften, — højt op mellem det store Vald-nøddetræs knuppede Grene, — og af Emmy, der nu løftede Hovedet og saàs at finde, det klædte den unge Møller udmærket at kaste det blonde Hoved tilbage for at se, hvor Hatten blev af.

Harry syntes, det var et smukt Syn, og fik en fredelig Fornemmelse af det gode, der eksisterer i Menneskene — denne Fornemmelse, der er som en mild Foraarsvind, der blæser det kolde, visne Vinterløv bort fra Marken, inden der kan gro noget godt og nyttigt.

Han havde en Gang skrevet: »Menneskene er noget Kram« huskede han, — det var en Gang i hans Ungdom — — for længe siden — han smilede over, hvor han havde været ung, hvor han som et Siv havde taget Retning efter den Vej, Vinden blæste, — nu var han fæstnet, — i det samme lød Værtens Ord:

»De maa ledes, ellers sker der saadanne smaa Fejltagelser« i hans Øren, — den »fæstnede« Mand var dog ikke saa fæstnet, at de Ord var prellet af; — — — pludseligt steg et gammelt trættende kjendt Billede op for hans indre Syn:

en oplyst Korridor, en trodsig Skikkelse, der stod og haanede ham, og saa et hvinende Slag gennem Luften, hen i Retning af, hvor Skikkelsen stod, — — — — og hun havde været saa bleg, hendes stakkels lille Haand havde skjælveth, — han havde set det, da hun vilde løse Sløret, — — — — den Haand var det, som hun med et Skrig havde ført op til sin Mund; — — saa havde han ikke set mer.

— Et hvinende Slag! — Han hørte det atter suse gennem Luften, — »som hundrede Gange før«, — sagde han til sig selv, og gik fra Vinduet, for at bryde Tankerækken, — hundrede Gange før; — hvor han som Kavaller havde ønsket med sit Blod, at kunne gjøre den Fornærmelse ugjort, — han havde rigtig ikke vidst,

hvor nær hun stod, — vilde kun have kyst hende, —

— nej! — sagde saa noget andet i ham, han havde helst taget hende med begge Hænder, og løftet hende højt op, og saa kastet hende med al sin Kraft ned i Støvet for sig, — det havde han helst villet, —

det gjøs ham ned ad Ryggen, — han satte sig med begge Hænder for Ansigtet, — tænkte slet ikke, men havde en legemlig Følelse af, at en Klo greb ham om Hjærtet: — — — — —
»De maa ledes, derfor er det godt for saadan en Pige, naar hun har sin Mo'r og Fa'r«.

Det første, han tænkte paa igjen, var, underlig nok, det Brev, han havde faaet fra sin Ven i Rom, indeholdende Familjen Vests sociale Signalement. — Han søgte ivrigt efter det, — her var det! — Hvor underligt at læse igjen, hvad han en Gang havde læst i en saa ganske anden Sindsstemning. Han lagde det roligt sammen og gjemte det. I samme Mappe fandt han en Pennekniv, med afbrækket Blad; han stod og saa paa den og kunde ikke begribe, hvorfor han havde gjemt den Invalid; — saa huskede han den lille Ring med den blaa Sten, — Springringen, der havde været for stram til at aabnes, o. s. v., o. s. v.

Han blev staaende med Kniven i Haanden, — hvor han havde været godtroende og naiv

den Gang — naiv? — var han maaske dum, — Naivetet i hans Alder, det var vel Dumhed, eller i alt Fald Mangel paa Begavelse, — men fordi et Menneske er dumt, kan det elske lige varmt og trofast, bruste han op ved sin egen Beskyldning, — lige varmt og trofast, — hvad var det for noget Vrøvl, det var jo aldeles ikke Tanker, der hørte her hen, — — havde han været naiv den Gang, havde han virkelig? — nej! — men egenkjerlig; — han havde forlangt hende absolut, uden Tøven, uden Overvejelse, og forlangt, at hun skulde være just, som han nu vilde have, hun skulde være, — var det da ikke Kjærlighed, han havde følt? — var det kun det, naar man ikke elskede fordi det og det, men trods det og det, — — — der kom et varmt frigjørende Pust gennem hans Sjæl;

saa elskede han hende dog!

nej! — Snak — vist ikke, men — han tog sin Gammelmandsmine paa, de skulde ledes, — det var virkelig en god Bemærkning.

Saa tændte han en Cigar og gik ud. Men han var aandsfraværende. Da Værten talte til ham, hørte han det ikke, og ude paa Gaden hilste han en Dame, som han aldeles ikke kjendte.

Han tyggede paa Cigaren, bed det bløde af, spyttede det ud, tyggede igjen, bed af, — saa smed han den hele bort, men han gik stadig hastig videre, han mærkede, at det blev koldt

og knappede sin Frakke, men gik bestandig, — saa begyndte det at regne; med det samme gjorde han omkring og gik lige saa hurtigt, lige saa taktfast hjemad.

Han bad om at faa sin Aftensmad op paa Værelset, saa klædte han sig om, spiste og drak, og vilde gaa til Ro, sagde han til Pigen, og trode det ogsaa selv, men han blev siddende ved det vaklevorne Hotelbord, og stirrede ind i Lysene. Da de var brændt ned, slukkede han dem betænksomt, det ene efter det andet, vædede Fingrene og kneb omhyggelig paa Tanden, — som om det var en Ting af Vigtighed for ham; — men han blev alligevel siddende, kun med den Forskjel, at han nu saa ud af Vinduet, hvorfra der kom et Lysskjær.

Saa snart det blev Dag, pakkede han sin Kuffert, saa med sit gjennemborende Blik saa længe og eftertrykkelig paa hvert Stykke, han lagde ned, at Støvler og Sokker blev helt undselige og var glade ved at putte sig ned i et Hjørne af Kufferten, — de havde ikke Forstand nok til at indse, hvor distrahit han var.

Han havde betalt sin Regning, og Omnibussen blev mældt.

I Porten stod Værten og bukkede smilende, der skjød et lyst Glimt op i Harrys Øjne, han gik hastig hen til ham, og i det han med en

Finger prikkede ham paa Skulderen, saà han ham alvorlig ind i Ansigtet og sagde:

»Men hvem skal gjøre det?«

Værten betænkte sig et Sekund.

»Portieren tager Billetten, og indskriver »grande vitesse« — ikke sandt?«

»Nej!« sagde Harry utaalmodig »jeg mener naturligvis, hvem skal lede dem?«

Da Værten stadig saa hjælpeløst paa Harry, tilføjede han:

»Herre Gud! Menneske — dem, — Kvinderne!« — Der gled et andet Udtryk over Værtens Ansigt, han blev i et Nu forvandlet fra Vært til Menneske og Fader, Harry saà, at han var med.

»For De mener vel ikke, at vi Mænd kan det, vi, der alle sammen har været dør nede i Skarnet!«

»Aa! hvorfor ikke Mændene lige saa godt? — den, der vil det, kan det, og den, der kan, skal det s'gu, — god Morgen og lykkelig Rejse«.

Der var kommen en gjærende Uro over Harry, derfor vilde han bort, hjem til Amerika eller Danmark, træffe Mennesker, han kunde tale med, modsiges af, stole paa, — han vidste ikke hvad, kun at han vilde bort.

Det havde lydt saa behageligt i hans Øren dette? de skal ledes, det var jo stik modsat Emancipations Tanken, som »han hadede«.

Han havde været praktisk nok til at spørge, hvem skal lede dem? — »den der vil?« — men nu om Stunder er der jo ingen, der forstaar at ville, siger Sindssygelægerne, — hvormange Kvinder har Fædre, Brødre eller Elskere, der formaar at ville lede dem, — han sukkede, — hvorfor skal de ogsaa ledes mere end de unge Mænd, der bliver smidt ud midt i Strømmen, de maa skjøtte dem selv, naar de skal blive til noget, siger man, — hvorfor skal der altid gøres det Væsen af de Fruentimmer — — — — — naar nu Maud var bleven ledet! — — — Gud bevares, hvor det maatte være vanskeligt at lede saadan en ilter, trodsig en som hun, — hun vilde naturligvis kaste sig bort til det forbudte, kun fordi det var forbudt.

Han ærgrede sig over hende, og saa var der dog saa megen overbærende Glæde ved at tænke selv paa hendes Fejl.

Nej! hende skulde man have vist Livet, som det var, med Sol og Skygge; saa havde nok hendes egen gode Forstand indset, — indset — set — ja! de skulde selv se, —

han stod forundret overfor den forhadte Tanke, — var der dog noget i den?

Men hun havde jo netop set alt, vidste alt, havde hans Ven skrevet, — ja! hvad vidste hun, — at hun var smuk, — at hun blev greben efter af mange smudsige Hænder, — at det var sødt at blive bedt om et Kys og endnu sødere at give det, — at det var forbudt at give sig hen, og derfor netop saa daarende at puste til den ulmende erotiske Glød, som man begge saa, baade han og hun, — puste til den, nære den, indtil høje, himmelrækkende Flammer slog ud, afbrændte alt og saa sved og pinte, — men det var ikke saadan, hun skulde have set, —

— hm! hun var egentlig talt blevet mishandlet — fristet, — ogsaa af ham — han sukkede, —

— ja! men der gaves dog Kvinder saa rene og fuldendte af Karakter, at de aldrig lod sig friste, at de lod sig »lede« til den, som de »passede til og NB. kunde faa« — som Værten havde sagt — — men det var disse Amfibier, disse »søde Piger«, som han altid havde afskyet —

Mauds Karakter var ikke saa ren og fuldendt, — nej! men saadan som hun var, brusende og hæftig, var det, at han elskede hende; det gjorde ham formelig godt at tilstaa det for sig selv, — han elskede hende med alle hendes Fejl, — — skulde »de« da ikke ledes, skulde ogsaa »de« kastes ud i Strømmen? — ja! — men med en Ballast af Frihed og Ansvar, Menneskepligt og Menneskerettig-

heder, — Frihed som Kvinde, — men Ansvar
som Menneske — —.

Naar Folk har en Byld i Øret eller en Tjener
der stjæler, eller er bleven hjemsøgt af Ildsvaade,
skal det aldrig slaa fejl, at de træffer en hel
Bunke Personer, der har haft to Bylder i hvert
Øre eller en hel Husstand af Tyve, eller som
bliver forfulgt af Ildsvaade, saa at det næsten er
ængsteligt for deres gode Navn og Rygte; saa
ender det med, at man siger:

det er da underligt, som det er almindeligt,
— det har jeg aldrig før lagt Mærke til.

Sagen er, at der er saa meget af alle Slags,
hver tager sit, og »sit« bliver det først, naar man
selv bliver Part i Sagen, enten det nu er ved
Bylder, ved utro Tjenere, — eller som her hos Harry
— ved en Tanke, der slaar ned, og sætter sig fast.

Han mødte denne Tanke over alt!

I de Aviser, han læste, i de Samtaler, han
hørte paa, i Ventesalens Bogudsalg, i Scener,
han nu med sit skærpede Syn og sin finere
Hørelse forstod. — Og jo nærmere han kom
Danmark, jo oftere mødte han den; — — — —
jo koldere blev det ogsaa.

I Nyborg maatte han blive, der holdt Taal-
modigheden Styrkeprøve, mens Istransporten var
erklæret.

Og saa var der dog Foraar i Luften, syntes Harry, — han, der havde ventet grøn Bøgeskov om en Maanedstid.

»Aa! det kan faa det pludseligt«; sagde en gammel Drager paa Stationen; — der var ellers livligt nok; alle stævnedes sammen i Ventesalene ved det mindste Rygte om, at Overfarten var mulig. —

I anden Klasses Ventesal var Gassen tændt, Kakkelovnen buldrede, Luften var tyk af Tobaksrøg. Paa Bordet stod Øl og Vin, om Bordet sad Herrerne og skvadronerede. Overtaget havde et par nordiske Kunstnere og Literater.

Man talte for Friheden, — for fri Religion, fri Kjærlighed, — for Kvindernes Udløsen »af Aarhundreders Trældom«, af »Arven gennem de tusend Slægtled: Frygten for, Afhængigheden af den Stærkere, — det var meget kjønt, — man var begejstret, stod op paa Stole og traadte Rørsæderne igjennem, var rørt, lo, og drak.

Der var dem, der blev reven med, — der var dem, der med studeprangeragtig godmodig Seighed sad og smilede og:

»so po de her Komediantere«
der var dem, — ja! det var nok kun Harry, — han sad tavs og nippede til sit Glas. Atter Tanken, der mødte ham; — meget Skryderi, meget latterligt, — men den var der. For Resten fandtes der et fornuftigt Menneske til, en Høj-

skoleforstander; med ham talte Harry om Tjenestepigehjem, Børnehjem, Lindevangshjem, og Gud ved alle de Hjem og Stiftelser og Foreninger, alle fortræffelige, menneskekjærlige, alle med gode Resultater, men alle med Pengetrang.

»De har dog alle nogen Kapital?«

»Ja?«

»Og dygtige Forretningsførere?«

»Saamænd ja! — med den bedste Vilje!«

»Hm!« sagde Harry kun.

Han rejste sig og gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet, — der var saa varmt herinde, — og han var saa varm om Hjærtet, — han tænkte paa, at hans Fader havde kaldt ham et Handels-genie; hvad om man nu gav sig til noget, hvorom Verden vilde sige »han er ingen Ting« men som Samvittigheden gav ham Ret i! — hvad om han nu gjorde det til sin Mission: ad mange, bugtede Veje at hjælpe til at skaffe Kvinden den Ballast, som er nødvendig, naar hun ikke skal gaa under i Strømmen, som hun jo maa ud i. —

Saa vilde han aabne Døren, for at faa lidt Kjølighed.

»Nej holdt«, raabte man, »der sidder nogen der inde!«

»De stakkels tredje Klasser kan da ikke tage Skade af at faa lidt af vor overflødige Varme«.

Han saa der ind. Der var temmelig koldt og mørkt. Nogle Bunker Tøj sad paa Bænkene.

»Nej! nej! luk!«

Saa lukkede han.

»Det er et Par Damer fra Jylland«.

»Naa!« sagde Harry. Det faldt heller ikke ham ind, at disse »Damer« kunde qualificere sig til en enkelt af alle de Behageligheder, man før lovede »Kvinden«. — Saa stor er Vanens Magt.

For den, der ellers vil gjøre sig den Ulejlighed, er det pudsigt at lægge Mærke til, hvor udtryksfulde de forskjellige Benævnelser af Hunkjønnen er.

Ordet »Fruentimmer« er i Danmark en Haan og bruges enten sammensat med -Sludder, -Maner o. s. v. eller ogsaa i de Øjeblikke, hvor Manden føler sin Overlegenhed:

»fordi et Fruentimmer falder paa o. s. v.; — siger man »Fruentimmeret« er det gjerne Retsprog.

Ordet »Dame« er ved at blive gammeldags, men bruges endnu, — foruden som en Betegnelse for alt, hvad der gaar med Hat og Overstykke, — kun i smaa Salonskjærmydsler, hvor Herrerne gaa angrebsvis til Værks. Det bruges da i Flertal, og med »god« »kjær« eller »æret« foran:

»De gode Damer maa nu undskylde«.

Endelig bliver Ordet »Kvinde« oftest brugt i Enkeltal og det baade i Tale og Skrift,

i Prosa og høj Stil. Hvor er »Kvinden« ikke med i vore Dage, og hvor bliver hun ikke behandlet med Opmærksomhed, det er jo bornert og gammeldags ikke at gjøre det.

Men »en Dame« lader man rolig staa bag paa Sporvognen, ingen tænker paa, at hun maaske er »en Kvinde«, der træt og nervøs kommer hjem fra Slidet for det daglige Brød.

Og her i Nyborg lod man Damerne sidde i den kolde tredje Klasses Ventesal paa de umage- lige haarde Træbænke; — men saa kom der Melding om, at Vinden atter havde vendt sig, — i Aften var Overfarten umulig, og saa trak alle hen paa Gjæstgivergaarden.

Efter at der var gaaet en Maanedstid og Kammerherreindens Tilstand vedblivende var en stille, men decideret, Aandssløvhed, hvori hun dog stadig kjendte Maud, og tillige kunde tale saaledes, at fremmede mente, det var fornuftigt, mens Mauds Hjærte blødte ved at forstaa, det ikke var det, — efter denne første sørgelige Maaned, hvor Livet dannede sig nye Falser, som det faldt ned i, og nu gik jævnt i, erklærede en Dag Lægen, — ikke den blonde, men deres gamle Huslæge — at saaledes vilde det for- modentlig vedblive, — bedre blev det i alt Fald ikke, hun kunde maaske nok komme op og ud

i Luften, men ene maatte de aldrig lade hende være. —

Det var en sollys Formiddag. Sneen var hist og her smeltet, og Paaskeliljer og Vintergjække stak forsøgsmæssig lidt grønt frem over Jordskorpen; — Stæren med sin urimelig korte Hale sad og saå paa det, han var tavs og gnaven, for Solen bagte ikke rigtig, — han hvæssede sit Næb og syntes, det blev til Vrøvl, han havde endnu ikke set en ærlig Orm.

I den tæppeklædte Stue stod de Støvnug, der havde været med til at se, hvad man i Vinter havde lidt og lært herinde, stille og vibrerede henrykt i den brede Solstribе, der faldt ind af hvert Vindue, — Maud gik med korsede Arme op og ned ad Gulvet, — det var altsaa hendes Fremtid! — fy! det var rigtig egenkærligt tænkt; — hendes stakkels, stakkels Moder!

Men ene blev hun, det kunde hun dog ikke undgaa at tænke over. — Hun sukede.

Hendes Blik strejfede to Billeder, der hang paa det samme Staffeli: Forum romanum og Vesuv; — ja hun havde ganske vist drømt om noget andet — hvor det var længe siden, hun havde levet, som hun levede dèr, tænkt, som hun tænkte dèr; — aa! det var Forholdene; — Forholdene! nej! det var det ikke, de havde jo hidtil været væsentlig ens; — men hun var bleven ældre — et Aar, lidt over, — hun syntes

ikke det var saa meget, — ikke at hun var ret gammel endnu, — men hun havde faaet saa meget andet at tænke paa, det var det, — hendes Moders Sygdom ja — men der var mere, — hvad var det? — aa! hun blev forrykt over alle de Spørgsmaal; —

hun smed sig paa Sofaen; — saadan havde hun ligget saa ofte i gamle Dage, — og længtes! — saa ubeskriveligt — efter hvad?, — aa hun vidste det ikke, aldrig efter ham eller ham, som hun just havde været forelsket i den Gang, — han blev hende netop saa flov og fersk i de Øjeblikke;

»jeg elsker Dig!« havde hun saa hvisket »elsker — elsker — elsker« — hun havde haft en underlig Følelse i Armene, hun maatte presse dem ind mod sig selv, — lige som nu — — — hvorfor lød det pludselig inde i hendes Tanker, som om en sagde:

»Harry!« — — hun sprang op og slog vredt med Haanden i Sofaarmen — hun ringede.

»Spørg Frøken Vinter, om det var hende belejligt at komme lidt her over«; hun vilde bort fra de Tanker.

Marie kunde altid komme. Hun saa stedse efter Tjeneren, naar han gik ned ad Kammerherreindens Kjøkkentrappe, i det Haab, at han skulde komme over og hente hende, — og ofte kom han ogsaa.

Hun havde ingen anden at betro sin Glæde og Stolthed derover end »Bagerens hende paa Hjørnet«; alle andre havde trukket sig tilbage fra hende; — men Bageren hilste hende ogsaa mere ærbødig, siden hun kunde tale saa familiært om »Kammerherreindens«.

Hvorfor havde man trukket sig tilbage fra Marie? — aa! hun vidste det nok!

Hun vidste det allerede det første Aar, det saa man, naar hun i Mørkningen satte sig foran Kakkelovnen med lille Rogert i Armene, med hans Hoved ved sit Bryst, naar hun hurtig tørrede de beredvillige Taarer bort, for at de ikke skulde falde ned paa hans røde runde Kind, og vække ham.

Hun vidste det, da hun yderst forsigtigt og yderst forfjamsket i et Brev til Harry spurgte, om det var hans Mening fremdeles at skjule, hvem der var Rogerts Fader og Moder, og Harry kun svarede, at dersom Rogert generede hende, kunde hun jo anbringe ham et andet Sted i Pleje, saadan som han havde ment fra først af, hun maatte undskylde, han følte sig ikke forpligtet til at anerkjende ham; ikke for hans eget Rygtes Skyld, men fordi det var ham en modbydelig Tanke at give »en elsket Faders« Rolle, naar Drengen blev stor nok til selv at kunne tænke.

Hun havde altsaa intet Valg, og med en lille trodsig Mine lærte hun ham da at kalde

hende »Moder« — hvad brød hun sig om den Snak, Barnet maatte da have en Moder.

Ærlig talt havde hun ikke tænkt sig, at alt det vilde komme over hende, fordi hun tog Barnet til sig og rødmende erklærede til Tante Fine, at hun ikke turde nævne Forældrenes Navne, og kejtet søgte at bøde paa Mistanken, ved at forsikre, det var af Venskab for Faderen, at hun gjorde det, og blegnende maatte sætte sig, mens hendes Knæ rystede, da Tante Fine talte om det »mærkværdig lange Besøg«, hun havde aflagt i Jylland 2—3 Aar før hendes Fader døde; — men nu var det der, — og, som sagt, der var jo intet Valg, — men endnu havde hun ikke glemt, hvorfor hun blev fornægtet; det saå man, naar hun nu atter sad med Rogert paa Skjødet, — han var bleven en stor Dreng, der gik i »Børnehavn«, — og hun saa spurgte ham:

»Hvad er Du Rogert?«

»Mo'rs Glæde i dette Liv«, — det havde hun lært ham at sige, men han havde selv lagt Kyssene og de bløde Arme om hendes Hals til Lærdommen, — hun vimsede saa pludselig ud for at se efter Vandet til Te, og havde uhyre travlt med at pudse Næsen, og kom tilbage med et Æble til Rogert.

Og hun vidste det, naar hun ikke kunde falde i Søvn om Aftenen, fordi hun tænkte: naar skal det siges ham? — og skal det siges

ham en Gang i Tiden — eller skal han virkelig tro det andet, — han vil jo høre det af Drengene i Skolen, — høre det alle Vegne, — skal min Dreng tro det om mig, gaa ind i Livet, klog paa dets Synd og Skam ved at tro paa en Løgn om mig, der helt har ofret mig for ham, — skal han tro, at jeg er saadan en — — — — og den gamle Jomfru rødmede trods Mørket.

Naar Marie var hos Maud, var hun altid glad.

Ofte talte Maud meget; fortalte om Fortiden, morede sig over Maries Forfærdelse ved hendes raske, kaade Ytringer og Bekjendelser, — gjorde sig langt fra bedre, end hun havde været; eller hun klagede over Nutiden og ængstede sig for Fremtiden.

Imens sad Marie stille ved sit Haandarbejde og tænkte sit, og det var altid meget uklart, men meget kjærligt; — og da Maud pinte og plagede hende for, at hun skulde sige sin Mening, fik hun den ogsaa frem, stodrende og kejtet, men saaledes, at Maud, der var et godt Hoved, dog forstod den.

Og undrende saa hun da gennem de smaa Latterligheder og Forfængeligheder ind i Maries rene Sjæl, — undrende fik hun Troen i Hænde paa, at der kan gives saa megen Uskyld, saa megen Selvfornægtelse, saa megen Sandhed, saa megen ubevidst Visdom i saadan en ubetydelig gammel Piges Tanker.

»Er De Kristen?« spurgte en Gang Maud og saå forskende paa Marie.

»Ih! Du store, trode De, jeg var en Jøde?«

Maud forklarede hende, hvad hun mente »for jeg er det ikke«, sagde hun. — Marie saa mildt over paa hende,

»kjære Barn, det ved De slet ikke endnu!«

Maud kunde siden godt lide at tænke paa de Ord.

Saa var der andre Dage, hvor Maud var tavs. Med Hagen støttet mod Haanden kunde hun sidde og se paa Maries travle Fingre. Saa snakkede Marie op ad Vægge ned ad Stolper — for »at muntre« hende.

»Hvad kalder De det, De dør gjør«, sagde Maud trevent og lod Munden ene om det, mens Tankerne var tusende andre Veje.

»Filere! — kan De ikke filere?« —

»Jeg kan slet ikke noget af den Slags!«

»Nu har jeg aldrig i mit Liv kjendt Mage«.

Marie blev for første Gang gram i Hu mod den stakkels Kammerherreinde, »det var dog virkelig for galt, som Maud var forsømt«.

»Kom nu her!« Marie tog sin værdigste Mine paa, og tvang Maud til at lære Arbejdet.

»Naa«, sagde Maud »nu kan jeg det, og hvad saa, — hvad skal det nytte mig til?«

Nu blev Marie hed.

»Nytte! — det skal nytte, at De faar nydelige Smaating til at pryde Hjemmet med«, Marie saa sig om i det moderne Hjem, hvor alt sligt var banlyst, — »at tænke sig, at der ikke er det, der ligner af hvide Stykker her! — naa, og saa er det en smuk Present.«

»Mo'r har aldrig villet have saadant noget, og jeg har ingen at give Presenter«, — nu var Maud gnaven.

»Naar De ikke har nogen at give noget til, saa er det Deres Fejl«, sagde Marie lidt skarpt, »ja, med Tilladelse, at jeg siger det saa ligefrem,« føjede hun undselig til — »og saa kan jeg jo rigtignok ikke forstaa Kammerherreinden, — aa! det er nu saa morsomt, jeg synes aldrig, jeg er ene i Stuen, naar jeg har mine Filets og Broderier omkring paa Stole og Puder, — Gud!»

Hun lagde Hænderne et Øjeblik i Skjødet og saa ud af Vinduet. —

»Der er nu Vindruklasen, — det er et meget smukt Broderi paa en Stol, — saadan som jeg maa tænke paa en vis Aften, naar jeg ser paa en Gren, der er syt skjæv; — — og den Aften, Fader døde om Natten, satte jeg Fryndser om det store Filet med Hjorten, det glemmer jeg saamænd heller aldrig — aa! og saadan i det uendelige,« —

Maud sad længe stille.

»Ja! der er ogsaa Poesi i Haandarbejde, — naturligvis — det har jeg aldrig kjendt før.«

»Ja!« sagde Marie glad uden rigtig at forstaa Benævnelsen Poesi — »ja ikke sandt, og saa er det en uskyldig Ting at beskjæftige sine Tanker med, det skader ingen, og er man færdig med saadant et Arbejde, er man altid ligesom lidt tilfreds med sig selv, — og det er dog den mest mageløse Følelse, — — ja det lyder maaske egenkjærligt,« føjede hun betænksomt til.

Om Kjærlighed talte de ogsaa.

»Hvad siger De nu om Kys, de patenterede til Slægt og Venner fraregnede, naturligvis.«

Maud sagde det for at drille, men Marie svarede forbavsende stilfærdigt:

»Ja! det ved jeg nu ikke, Mændene kysser jo saa ofte en Tjenestepige, og derfor er de lige gode.«

»Finder De?« sagde Maud kort.

»Ja! det siger de da selv!«

»Og naar en Kvinde gjør det, er det saa en Dødssynd?«

»Det ved jeg ikke, — alt det har jeg aldrig hørt noget om, — nej! det er det ikke, Herre Gud — et Kys — nej! — — — men Maud!« — i højtidelige Øjeblikke kaldte Marie Maud ved Fornavn — »men Maud! døm fra Dem selv, er det Dem ikke alligevel en modbydelig Tanke,

naar De ser en ung sød Pige, at hun skulde gaa om med en indvendig Lyst til at kysse Mandfolk; — Lysten, der har vi det,« sagde Marie, glad som om hun havde snappet en Mus, »Lysten til at kysse, det er det, der er ækelt.«

Mand rejste sig tavs. Lidt efter sagde hun:

»Men naar hun nu elsker eller indbilder sig at hun elsker?«

— »Aa«, sagde Marie overlegent og rystede paa Hovedet, saa at de lange Ørenringe dinglede, »Kjærlighed kjendes ikke paa Lyst til det Kysseri!«

»Hvad da?« Mand saa spændt paa hende.

»Paa Glæden!«

»Hvad vil det sige?«

»Glæden ved at se, han holder af en.« — Maud smilede.

»De er en rigtig Optimist, Marie, men naar han nu ikke holder af en? — skal man saa kjende Kjærligheden paa Sorgen?«

»Ja!« sagde Marie, i det hun gik til Bunds efter sin Filetpind; og med Hovedet nede mellem Bord og Stoleben fortsatte hun:

»Men der er ogsaa nok Glæde ved at elske, selv om han ikke holder af en, naar man bare ikke er indbildsk — noget skal man jo altid have at længes efter, — hvad skulde der ellers blive af Paradiset.«

Det sagde Marie med noget af det flotte Tonefald, hun havde haft saa meget af i gamle Dage, naar hun havde slaaet Kandidat Brun over Fingrene med sit Hækleskaft.

Det første, som Maud selv mærkede, at Marie havde hjulpet hende med, var noget, hun tidligere havde fundet meget aandsfattigt og intetsigende.

Hun hjalp hende med, trods Sygdom og Sorg, at faa Hjemmet kjærere. — Hun havde hidindtil stadig levet sit Liv med dets Sorger og Glæder potenseret, stadig i comprimeret Luft. Hun havde altid benyttet sig af Feuilletonist Jargon, naar hun forklarede sig selv sine Stemninger og Oplevelser.

Enten var de »knugende tunge« — eller »der sænkede sig en dødlignende Tomhed ned over hende« — eller »Tanke jog Tanke, Næseboerne udvidedes, hver Nerve dirrede.« —

Hun havde altid i sine exalterede Forelskelser staaet uden for sig selv, nydt sin egen Skjønhed, sin egen Lidenskab, sin egen Smerte; — hun kjendte kun sit Hjem som det Sted, hvor hun døsede Tiden hen mellem de stærke Udslag af Sindsbevægelse, — tænkte kun paa Begrebet Hjem, naar hun læste de evindelige Beskrivelser

om Lyset fra Kaminen, der »brød« sig i de allestedsnærværende forgyldte Rammer og »sortblanke« Flygelben og saa tabte sig i dunkle Tæpper og Drapperier.

Nu kunde Marie en ganske nøgtern Graavejrsdag udbryde: »hvor her er mageløst hyggeligt og smukt,« og saa udpege, at det var Hjørnesofaens Skyld eller Møblernes Betræks Skyld, eller det »dejlige« Bordtæppes Skyld; »det var for Resten lidt støvet, men det blev det jo saa let;« — fremhæve at dé Blomster var sjælden smukke, men ogsaa dyre — »glem ikke, at de skal have meget Vand;« — bemærke at »ægte »Eau de Cologne« var jo mageløst, men Rosenrøgelse var ogsaa mageløs, — ih! kjendte hun ikke det, — nej! i Rom — naturligvis —, jo! hos Bentzon kunde man faa det;« — og det Særsyn indtraf, at Maud fik en hyggelig lille Streg af Støvsyge, at hun begyndte at pusle med Blomsterne og selv at passe Kakkelovnen, for at den ikke skulde blive saa varm, at den brændte Røgelsen.

Saa kom der en Dag, hvor Lægen sagde: »I Morgen kan vi jo forsøge paa at staa op.«

Maud var bleven saa ubeskrivelig vemodig ved at høre om denne »soi disant« Fremgang;

men Marie slog Hænderne sammen, »nej! det var da dejligt — tænk hvor hun vil blive glad, det beder hun jo altid saa bønligt om, den kjære Stakkel;« — og Marie var helt rørt og løb ind i Sygeværelset, hvor hun opvartede Kammerherreinden med en Masse Livlighed, som denne aldeles ikke forstod Meningen af.

Da saa Tiden kom, at Maud med Maries Hjælp skulde lede Moderen ind i Dagligstuen, hvor hun ikke havde været siden hin forfærdelige Aften, var Maud nær ved at bukke under i Sorgen, men da Kammerherreinden sagde: »Hvor her er rart« og Marie, stolt som en Moder, hviskede: »der kan De selv se, Maud!« saa kvalte Maud Graaden og lo til dem begge, hun syntes om sig selv, at hun spillede Komædie, for disse to gamle, som ikke kunde følge med Bruset inde i hendes varme unge Sjæl, — men hun vilde overvinde sig, vilde, at de skulde se hende glad, — det var jo ogsaa en Glæde, at hendes Moder var kommen op, — hun havde i dette Øjeblik en uendelig god Vilje til at lære den Kunst, Marie kunde til Fuldkommenhed: at glæde sig ved lidt.

Og da der var gaaet nogen Tid, og den opfindsomme Marie hittede paa »et let lille Haandarbejde, som ikke trættede Kammerherreinden« — eller raadede Maud til at spille lidt Hanrej med sin Moder, »det er virkelig ikke saa

kjedeligt« — eller anbefalede hende at synge og spille i Mørkningen og læse lidt højt om Aftenen, »Deres Moder kan jo tage sig en lille Lur, naar hun er træt, aa! Gud hjælpe os, naar man tænker sig, saa mange som der sover i Vor Herres eget Hus!« — Saa endte det med, at Maud af og til glemte, at hun havde mistet sin Moder; — — — hun lærte at søge Lys-siderne, og glædede sig over dem, om de saa var nok saa smaa.

»Tænk!« sagde hun en Formiddag, da Marie, efter at have fulgt Rogert til Børnehaven, som sædvanlig kom for at være hos Kammerherre-inden, mens Maud gik sin reglementerede Tur, — »Tænk! hun spurgte, hvad vi skulde have til Middag; da hun saa fik at vide, det var Bøf, siger hun: husk paa, at Du siger til Juliette — det var vor Pige i Rom, den Fejltagelse laa jo nær — at Du siger, jeg vil have den uden Løg; — tænk! var det dog ikke mærkeligt!«

»Mærkeligt?« sagde Marie overlegent, »det er jo hvad jeg altid siger, det gaar stadig fremad;« men da Maud nynnende gik ned ad Trappen, og Marie havde nikket til det søde, smilende Ansigt dernede i Haven, saa sukkede hun dybt! — hun sagde ganske vist altid, at det gik fremad, men hun trode det rigtignok aldeles ikke; — — men dersom nogen tror, at Marie selv lagde Mærke til sine kjærlige Tanker eller

virkningsfulde Smaaløgne, saa tager de aldeles fejl, hun anede ikke, at Mauds Nynnen og Smil var hendes Værk.

»Maud glemte af og til, at hun havde mistet sin Moder;« undertiden endogsaa altfor godt; — hun kunde sidde ved Lampen om Aftenen og fortabe sig i Snak og sige: kan Du ikke huske Moder, — og pludselig se op fra sit Arbejde og saa møde et sløvt, aandsfraværende Blik, saa kunde hun briste i Graad, lægge Armene paa Bordet, og Hovedet igjen paa dem og hulke ret af Hjærtens Lyst og se alt det sorte lige saa sort, som det var, — hun kunde saa synes, at hun havde haft det, og endnu havde det saa ondt i Verden, — kunde synes, at hun var saa besudlet, — hun græd over sin Hidsighed den Aften nede i Neapel, over hans Fornærmelse, over at han jo paa en Maade havde Ret, over at hun dog med sig selv vidste, han havde ikke Ret, — at han og alle Mænd havde Skyld, stor Skyld, — ogsaa mod hende, — slet ikke den mindste Ret til at dømme hende, — men hun dømte sig selv, fordømte sig selv; — hun græd over, at hun endnu var saa ung med saa megen Bølgegang, saa megen Længsel inde i sit Sind, — men først og sidst 'græd hun, fordi hun var ene, haabløs, jammerfuld ene.

Men det fik Marie aldrig at vide.

Maud vidste, saa vilde der komme For-
maninger og Prækener, og »dem gad hun virkelig
ikke høre«, sagde hun sig selv; men inderst inde
vidste hun: saa blev Marie bedrøvet, — det
maatte hun ikke blive, — saa overvandt Maud
sig, — og det var en ganske ny Kunst for hende.

Dagen efter at Harry var kommen til
Kjøbenhavn, gik han ud til Marie. Da han
ringede paa, gik Døren saa meget op, som
Sikkerhedskjæden tillod, og han saa en Kvart
af Maries Ansigt; da hun gjenkjendte ham, ud-
stødte hun et Glædes Skrig, — aabnede Døren
helt og løb foran ham ind i Spisestuen, hvor
hun øjeblikkelig snappede Rogert, der sad og
legede; Ungen gav sig forskrækket til at brøle;
med et fagmæssigt: »vær saa god!« aabnede
Marie rask Døren ind til en lille Dagligstue,
hvor man øjensynlig kun opholdt sig til Stads,
mens hun selv forsvandt ind i Sovekammeret
med den forskrækkede Rogert; — baade Drengen
og hun selv maatte dog »hejes« lidt.

Harry gik op og ned i den lille Stue, —
hvor det var underligt for ham, dette Øjeblik,
hvordan mon det skulde gaa, — naa! der stod
Etatsraadens Stol fra gamle Dage. — — —

Marie vilde naturligvis snakke op som sædvanlig og saadan vilde alle ubehagelige Forklaringer undgaas. — — — —

☐ Herre Gud! der hang det opstillede Portrait af hende; — han kunde nu egentlig nok have Lyst til at se paa det Barn, — hans Barn, — han, der var saa ene, kunde nok have Lyst til at tage ham paa sine Arme og kysse ham, — han var jo dog den eneste, han ejede paa Jorden. — — — —

— Snak! han var en fremmed for ham, det havde han jo selv valgt at være, — det var bedst, han blev ved at være det, — han fortjente jo heller ikke mer; — — der paa Konsolen stod den Lampe, som Marie hin Aften havde dækket med en Skjærm, — hin Aften, hvor han havde besluttet at løbe sin Vej. — hm! — nej! det var naturligvis bedst at glide over det, — holde rørende Scener med Barnet, mens Marie stod og saa til, — væmmeligt! — naar han saa var gaaet, vilde Drengen sige: »hvem var det, Mo'r?« — han kaldte hende jo Mo'r — — »en, som ikke bryder sig om Dig,« kunde jo saa Marie svare med Føje. ➤

Han stirrede melankolsk ud af Vinduet, han hørte ikke Døren gaa, — pludselig drejede han sig, han syntes han mærkede noget pusle, — det var Rogert, der stod lige bag ved ham, han

rakte sig op paa Tærne og satte Munden frem, rede til Kys.

Hurtig smed Harry sin Hat, som han havde holdt i Haanden, og løftede Barnet op paa sine Arme.

Rogert lo ved den hurtige Fart, og mens Harry lagde sin Haand paa hans Pande og stirrede ham ind i Ansigtet, sagde Drengen: »er Du Fa'r?«

Harry studsede. »Ja!« sagde han halvt forlegen og skjulte Ansigtet inde ved Drengens Bryst. Han mærkede Drengen sparke.

»Vil Du ikke blive hos mig, Rogert?«

»Jo! — for jeg skal sige det til Mo'r!«

»Hvad skal Du sige?«

»At Du er Fa'r!«

Harry slap ham. »Hm! — det vilde hun først vide, — og var selv bleven borte — det var underligt, hun kom altid let over den Slags Skjær,« — i det samme kom Marie ind ad Døren.

Han saa ikke hendes lidt falmede og gammel-dags Pynt, ikke hendes røde, lidt spidse Næse, ikke de graa Stænk i hendes smukke brune Haar; han tog hendes to stakkels, magre, røde Hænder, trykkede dem atter og atter, kyssede dem og lagde dem paa sine Øjne, saa fik han omsider frem: »tak Marie, o! tak — De ved ikke, hvor jeg er lykkelig i dette Øjeblik!« —

»Hvorfor har De dog ikke skrevet i al den Tid, Harry, — (snart halvandet Aar?)« — det var det første rigtige Spørgsmaal, der kom frem efter det sædvanlige Virvar ved et Gjensyn.

Nu havde Harry, som bekjendt, siden Marie sidst saa ham, først været en tør Forretningsmand, saa en glødende Elsker og et retskaffent Ægteskabsæmne, saa var han bleven en gammel og skeptisk Mand, og endelig havde han grebet en Tanke og valgt den som »sin Mission«. Alt det vidste han med sig selv; — mens han, som en Alvorsmand, gik her ud ad Fredriksberg Allé, havde han holdt sit Liv i sin Haand og set paa det, som paa en Billedbog, — han havde glemt en god Del deraf, da han trykkede Rogert ind til sig, men nu, da han stod med Maries Hænder i sine, og selv sagde, han var lykkelig, kom der ved hendes Spørgsmaal: »hvorfor har De ikke skrevet?« saa meget op i ham, saa mange sorgfulde Minder, — saa megen Længsel efter Lykke, — saa megen Varme ved det kjærlige Blik, der mødte hans, — saa megen Anger over, at han ikke før var tyet her hen, hvor der var Kjærlighed at finde ogsaa for ham, den Ensomme, — at han til Maries Forundring udbrød:

»O! Marie, jeg er saa ulykkelig!«

Rogert blev sendt ind i Spisestuen, Marie anbragte Harrys Stok og Hat i Entréen og ham

selv lige over for hendes Sybordsplads, hun lukkede et Vindue, hvorfra det kunde trække paa ham, og sagde saa, i det hun tog sit Strikketøj:

»Fortæl mig, hvad det er, Harry, tror De ikke nok, det vil gjøre Dem godt?«

Imidlertid havde Stemningen været nær ved at gaa over hos Harry, han saa paa Maries lille vevre Person, paa hendes milde, noget intet-sigende Ansigt og tænkte: »det er ogsaa en at betro sig til!«

Han begyndte meget reserveret, for at det ikke skulde blive altfor intimt, han var bange for at miste noget af sin Værdighed: ja! han havde følt sig ene og utilfreds, — han var jo i de Aar, hvor Mændene plejer at stifte Familje, — med det for Øje havde han nærmet sig en ung Pige nede i Neapel, — og — og — ja! hun havde skuffet ham.

Da Harry kom til det Punkt i sin Fortælling, var det ham kjærere at fortælle løst og fast end at holde paa sin Værdighed, og saa fortalte han løst og fast.

Marie sad maalløs.

At en ung Pige kunde tale og handle saaledes, — at Harry havde slaaet efter hende med sin Ridepisk, var hende som et Æventyr; men det hele Billede, som han rullede op for hende: Livet paa et stort Hotel, i den fremmedartede

By, — Ridetur i Maaneskin, — Varmen, Farver, Lys, Mørke var hende saa æventyrligt, at det ene passede til det andet, hun tog det som en af hendes Romaner og ønskede kun brændende, at hun selv havde været med, — der kunde ogsaa godt have været lidt Gift og Dolk i Fortællingen, syntes hun.

— Saa tav Harry, og hun vaagnede til Bevidsthed om, at det var den Harry der i hendes egen Stol, Rogerts Fader, ham, hvis Skjorteknapper hun mange Gange havde syt i, som havde oplevet alt det.

Men inden hun fik det helt klaret, var han gaaet, og hun sad ene.

Hun hørte Rogert tumle inde i Spisestuen. Men hun gik ikke der ind; hun var, maaske for første Gang i sit Liv, opfyldt af en inderlig Medlidenhed med sig selv; — hvor hun havde det smaat og tarveligt, — hvor hendes Liv var kjedeligt og ensformigt, — hvor hun var ene! —

Saa rev hun sig løs, hun havde ikke Stunder til at sidde og fange Griller. — Men endnu længe efter, mens hun stod ude i Skorstenen og lavede Øllebrøden til, foresvævede der hende vexlende Billeder.

Hun saa sig selv »elegant og moderne, lystig og vittig«, saaledes som hun mente at have været, da Harry kom til hendes Hjem første Gang. Og dette Hjem saa hun ogsaa,

med Dørpladen, hvorpaa der stod »Etatsraad«, — med Tjenestepige og god Mad, — med Chokoladegilder for Tanter og Kusiner, hvor hendes lækre hjemmebagte Kager blev roste, — og Aftenselskaberne hos Tante Sine såa hun; saa havde hun haft sin salig Moders omsynte blaa Damaskes Silkekjole paa, og Vifte i Haanden, og Kandidat Brun havde »vist hende Opmærksomhed«, som det hed i hendes Sprog. — Hun saa Kameliaen, som Harry havde foræret hende, — ak ja! — saa huskede hun paa en Gang en Aften, som hun mange Gange havde tænkt paa, — — — der havde lugtet af Petroleum, fordi hun havde pustet Lampen ud, — hun havde set ham staa i den aabne Dør ud til den oplyste Entré, — Lygteskjæret faldt svagt ind ad Vinduerne til hende, der stod i Dagligstuen, iført Kaabe og Kyse for at gaa hen til hendes »Fætters«, — det var hendes gamle Aftenkaabe, hun huskede pludselig, at den havde været for kort i Ærmerne, — den Aften havde hun moret sig saa »mageløst« henne hos hendes »Fætters«, skjønt der ingen fremmede var, — og da hun kom hjem igjen, hvor Pigen, der lukkede hende ind, saa havde haft et rart og skikkeligt Ansigt, — det huskede hun saa tydelig — hun huskede, den Aften var det, at Harry, da han stod i den aabne Dør ud til Entréen, havde sagt:

»Herre Gud! — skal De nu piske ud igjen!«
— og med et Suk, halvt sorgfuldt, halvt tilfreds-
stillet, som en gammel Roué, der siger:

»Ja! jeg har ogsaa været med«, slog hun
Øllebrøden op i Terrinen med et Svup og kaldte
Rogert til Bords.

Der var ikke Tale om romantiske Møder
med Maud, skjønt Harry ofte kom ud til Marie,
han kom nemlig altid om Aftenen: saa havde
han bedst Tid — sagde han, og saa var det,
at Maud sad trofast og kjæmpede med de lange
Timer, — det var kun en sjælden Gang, at Marie
fik hende overtalt til at gaa lidt ud mellem andre
Mennesker.

Naar Harry kom, var Rogert som oftest i
Seng.

»Maa jeg se ham?« — ja det maatte han
naturligvis.

Saa sad han ved Sengen og talte med Marie,
og glattede lidt paa Lagenet, og trak hemmeligt
i hans lille Skjorte for at faa ham vaagen;
naar saa Rogert slog de søvnige Øjne op og i
Natlampens svage Belysning kjendte Harry, naar
han, i det han atter lukkede Øjnene og puttede
sig ned, hviskede: »Fa'r!« — saa var Harry
lykkelig; det lille tarvelige Sovekammer med den

gule Tremmeseng og de fantastiske Skygger af Kakkelovnslaagens gjenembrudte Arabesker, bag hvilke Natlampen stod, blev ham meget kjært.

Harrys lidt fantastiske »Mission« syntes at skulle lykkes over Forventning. — Det lille Kontor, — en Mellemting af Fæstekontor og Skriftestol, — som han efter Samraad med de første af vore Filantroper havde etableret, blev snart overfyldt af bedende og raadspørgende, og fortvivlet stod han over for et Herkulesarbejde; han maatte begrændse sig, fastslaa Tider, bestemme Summer, indrette Møder, forelægge Love, — fik en ordnet Virksomhed og fandt snart, at de sværmeriske, spidsfindige Tanker om Arv og Skyld o. s. v. traadte i Baggrunden for denne ligefremme Ting: »at klæde nøgne Kroppe og fylde sultne Maver.«

Han syntes ikke, han kjæmpede for den ideale Tanke, der havde vakt ham, men han kunde simpelt hen ikke bringe over sit Hjærte at nægte sin Hjælp; de var jo alle Parthavere i Nøden, baade Mænd og Kvinder, Børn og gamle, baade skikkelige Folk og Halunker.

Og naar han saa var træt om Aftenen, tog han ud til Marie og Barnet, — han kunde godt være kommet, mens Solen stod paa Himlen, — han turde ikke, — fejs som altid overfor, hvad der kunde komme ind under Begrebet Skandale, vilde han ikke risikere, at nogen saa ham gaa derind.

Han var misfornøjet med sig selv derfor, misfornøjet med sin Gjerning, og saa var han saa ubeskrivelig træt. Alt, hvad han foretog sig, sagde, tænkte, skulde nemlig først med Magt tvinges gennem et Slør, som laa over hans Sjæl, et Slør, som fulgte ham, hvør han gik og stod, og fangede alle hans Tanker; det var dette: — var det ikke Maud, der sad i den Vogn, — var det ikke Maud, der gik dèr, — var det ikke Maud dèr i Parkettet? — hun var jo dog vel i Kjøbenhavn! — han blev helt kold af Skræk, — skjønt han ikke vilde se hende, skjønt hun aldrig skulde faa hans Gjerning at kjende, var det dog som hele Drivkraften stoppede ved Tanken om, at hun maaske slet ikke var her i Byen.

Et Par Gange havde nok Marie omtalt »den stakkels svagho'dede Kammerherreinde der ovre« — men det gled forbi Harry. Desuden kom han ikke her ud for at høre, men for selv at tale.

Som de unge Piger, der maa have en Fortrolig, til hvem de kan tale om »ham«, saadan maatte han have Lov til en Gang imellem at kunne sige: »hendes Haar var nu sjelden smukt blond« eller »hun var meget ophidset, da hun svarede »maaske« til min Bemærkning om, at mange havde taget hende i Armene saadan som Franskmanden:« — — —

»Ja! de Franskmænd!« sagde saa Marie for at fornøje ham.

»Ja!« bruste han op, »det er noget rigtig Kram altsammen,« — saa kunde der komme et smerteligt Træk ved hans Øjenbryn, og han lagde stille til — »aa! de er ikke ene om det, naturligvis.« — — —

»Og hvordan lever den kjære Familie?« spurgte Harry en Gang.

»Tak! godt!«

Saa talte han atter om sig selv, sin Mission o. s. v., mens Marie sad stille og tænkte.

Der var et, hun syntes, hun burde sige, men hun kunde ikke, hun havde ikke Mod til at gjøre ham opmærksom paa, at af alle de fader- og moderløse, som han tog sig af, var Rogert ham nærmest, — hun havde ikke Mod dertil, fordi hun var angst for at miste Drengen, — en Gang vil det jo dog ske, — sukkede hun, — naar han gifter sig med hende der nede fra eller en Anden.

Saa en Aften kom Harry nervøs og exalteret ud til Marie; — han havde set hende paa Gaden, men uden selv at blive set, — heldigvis — sagde han, men mente det ikke, — hun havde set bleg og syg ud, — det angreb ham saadan, — hun havde for Resten tabt sig en Del, — det sagde han flot, — og imens blødte hans Hjærte, som en Moders kan det ved at se sin Datter overstraales af andre Skjönheder, og han syntes, han elskede hende saa uendelig højt, just med dette lidt falmede Præg. — Det var saa trist, — sagde han, —

at han ikke turde se hende i Øjnene; altid skulde han være bange for at møde den Dame, han havde fornærmet saaledes. —

»Jeg vilde i Deres Sted sige hende det.«

»Hvad skal jeg sige hende?« — Harry fløj op og gik hurtig frem og tilbage.

»Det, De siger mig, — at De angrer det.«

— Angrer, — ja vist angrer jeg det som Kavaller, men det kan naturligvis Pigebarnet ikke begribe, — saa betragter hun det vel atter som sin Ret at sparke mig bort lige som sidst.« —

Lang Pause.

»Ja,« sagde Marie, »jeg kan nu ikke rigtig forstaa det, De altid taler om med den Skyld og Arv og alt det, — jeg synes, det er rigtig udmærket, at De hjælper paa alle disse Hjem og Skoler, — det ved Gud, og der er nu ogsaa Bagerens hende paa Hjørnet, deres næstældste, Karoline, det er den sødeste Pige af Verden, og Rogert formelig elsker hende, — se, kunde hun komme ind i saadant et Hjem? — det spurgte Bagerens om, de sidder saa smaat i det.« —

Marie glemte aldeles, hvor hun var begyndt.

Harry fik strax Komitemedlems Ansigt paa og sagde alvorlig og dæmpet:

»Er der noget i Vejen med den unge Pige?«

»Gud! Harry, hun er et uskyldigt Barn.«

»Hm,« sagde Harry, »nej, det kan hun ikke.«

— Han havde ligesom saa ofte før faaet en

Spand koldt Vand ned ad Ryggen ved at mærke Maries vidunderlige Mangel paa Begreb.

Dog, der var nu noget, som Marie vilde have frem, for nu begyndte hun igjen:

»Nej! det kan jeg ikke forstaa med den Skyld og Arv; fordi Deres Bedstefader og Fader maaske har været lidt løs paa Traaden — Herre Gud! — der var nu min Oldemoder, hun rendte saamænd væk med en Officer, — og jeg, ja! jeg har saamænd aldrig lidt for den Ting, — men« — nu kneb det, »De blev vred paa den unge Pige i Neapel, og jeg finder ogsaa, hun maa have været løjerlig, men De tog det ikke pænt, Harry, og det angrer De, det forstaaer jeg saa godt, og nu vil De vise hende, hvor højt De elsker hende« — Harry sprang op og gik hen til Vinduet — »ved at være god mod Piger, som det er gaaet meget slemt, og som det kan komme til at gaa meget slemt, — det er poetisk og smukt.« —

Marie fik lidt af den Klang i Stemmen, hvormed hun i gamle Dage havde sagt: »Brun og jeg kom til at tale saa alvorligt.«

»Men jeg synes ikke, det kan faa nogen rigtig Art, før De har tilgivet hende og bedet hende om ogsaa at gjøre det.« — —

Marie flerede i Tavshed, Harry gik op og ned ad Gulvet.

»Jeg elsker hende ikke, det ved De jo overmaade godt, Marie, — De ved jo, at jeg har alvorligere Ting i Hovedet.«

»Naa — nej! naturligvis!« sagde Marie skammelig fejj, og lod som om hun mente det. »Jeg synes bare, at De ikke kan gjøre for, hvad Deres Oldefader gjorde!«

»Men for hvad jeg selv har gjort!« fortsatte Harry, og saa paa sine Støvler, mens han gik op og ned ad Gulvet, — »De taler som en Bog!«

En Timestid efter, da Harry skulde gaa, sagde han flygtigt:

»De synes, jeg skulde gjøre hende en Undskyldning?«

»Ja!«

»Men kjære Marie,« brød Harry løs den næste Aften, »De kjender hende, hun bør jo her, Maud, Frøken Vest!«

Marie blev til en Støtte, »hende!« — men hun havde faaet Verdenserfaring i Aarenes Løb, hun var angst for at skade Situationen med, hvad hun saa end sagde, derfor tav hun med den Ros, der laa hende paa Læberne, og sagde kun:

»Jeg holder meget af hende, — men — —« hun vilde som sædvanlig have tilføjet sit: men det er »kun mig« — det, mærkede hun, kunde ikke gaa, saa sagde hun »unægtelig« som en

lille Tvivl om hendes egen Smag. — Hun var bleven meget bevæget, hun saa hele Fremtiden ligge for de to, og for Rogert med, — ak ja! —

Nu rakte Harry hende et Brev.

»Hør!« sagde han henkastet, »tjen mig i at læse det, før jeg sender det af!«

Hun aabnede det og begyndte; han sad og vogtede paa hende, det gik fortvivlende langsomt, Marie havde aldrig været stiv i at læse Skrift, — der faldt et Par rebelske Taarer ned paa Papiret — »aa, om Forladelse!« sagde hun, og saa forskrækket hen paa ham, — der gik et Stik gennem hende, — hvor hans Øjne var mørke og udtryksfulde i dette Øjeblik, — hun følte sig flov, som naar man bliver greben i at se ind over andre Folks Havegjerde.

»Synes De, det kan gaa an?«

»Ja udmærket, men, jeg ved ikke — det er ikke saa nemt for Maud at faa Tid til at skrive, det er ogsaa »generet« for saadan en ung Pige, — og Brevet er nu ogsaa grumme koldt, — naar man har gjort nogen noget ondt, Harry,« — hun saa paa ham med al den Varme, der kunde ligge i hendes Blik, — »Maud er slet ikke glad!« —

»Naa! hvad er det, De vil? — hvad er det?« sagde Harry utaalmodig,

»Der staar Blækhuset!« sagde hun resolut, »skriv og spørg, om De maa gjøre hende en

Visit som Tegn paa hendes Tilgivelse, — jeg skal nok gaa derover, saa at I ikke er alene.«

Uden at sige et Ord skrev Harry. —

»De kan vel for Resten nok begribe, at hun siger nej! — Fruentimmer har ingen Begreb om at tage saadan noget, — mellem to Mænd vilde det være ganske anderledes, — naa! er De saa glad?« han skubbede Brevet over til hende. »Hvad er det egentlig, De vil, — der er noget bagved!« han forstod det saa godt, men han vilde gjerne høre det, han vilde helst blive ved med at tale om Maud, — det var ham saa kjært.

Marie satte Hovedet lidt paa skraa og korsede sine arbejdsomme Hænder med en Rest af Damen, saa sagde hun med et let Anstrøg af Overlegenhed, stolt over at være raadgivende:

»Ja! jeg synes unægtelig, at det var det ædleste, om De giftede Dem med hende, der er saamænd mange gode Hustruer, der har været lidt raske paa det som Piger.«

Harry saa opmærksomt paa hende, — »og det siger De, den reneste, den ydmygste, den elskeligste Kvinde, jeg nogen Sinde har kjendt!«

Det varede lidt, inden Marie kunde svare, det fløj hende gennem Hovedet: hvorfor kan han saa ikke elske mig, — men i det Samme fandt hun sig selv uhyre indbildsk.

»Aa! jeg har aldrig haft Lyst til at være anderledes,« sagde hun naivt, halvt som en Und-

skyldning; »men« — hendes Hænder begyndte at famle, og Munden at vibrere, men det kom dog frem, — »det vilde maaske ogsaa blive til Lykke for Drengen,« hun kjendte Maud og stolede paa hende.

»Jeg kjender ogsaa Maud, -- gjør Dem ingen Fantasier om, hvad denne rent conventionelle Visit vil kunne føre til.« — Saa sagde han Farvel.

»Kjære Marie,« skrev Harry to Dage efter, »Frøken Vest vil modtage mig i Dag Kl. 12, vær saa efter Aftale hos hende, — der maa for Guds Skyld ikke være Anledning til nogen Rørelse.« —

Da Marie havde læst det Brev, sagde hun til Rogert:

»Nu skal vi i Skoven, der er saa dejlig grønt og friskt der ude.«

Marie havde i de Aar, Rogert havde været hos hende, levet meget oeconomisk, — kun brugt ganske lidt af de Penge, Harry sendte hende, sat Resten op i Sparekassen til Rogert; »man kan jo aldrig vide, hvad der vil ske« — sagde hun. Men i Dag tog hun sex Kroner i Lommen.

Hun og Rogert skulde en Gang have det »elegant«, mente hun.

»Hvorfor skal vi være saa fine!« sagde Rogert, da han saa Forberedelserne.

»Jo!« sagde Marie, denne de travle Mødres sædvanlige Forklaring paa deres videbegjærlige Børns Spørgsmaal.

Saa begravede hun sine Hænder i et Par altfor store Handsker, drejede Nøglen to Gange om i Døren, stak den med et eget Udtryk i Lommen og gik bort med den lyksalige Rogert.

Hun tog en Droschke for at komme til Jernbanestationen og sad med en Mine af uendelig Elegance og lænede sig i Hjørnet; hun tog Billetter til 2den Klasse, og mente at imponere de Medrejsende ved at minde Rogert om alle deres tidligere Skovture, og hun endte med at more sig lige saa godt som Barnet der ude mellem Anemonerne og under de gamle Bøge med det unge Løv.

Men hun tog ind med et af de sidste Tog, skjönt Rogert var træt længe før, — hun opsatte at tage hjem og gjøre Ende paa denne glade Dag, — hvo ved, — maaske den sidste med hendes Skat. —

Hun sukkede ofte og lod Haanden glide gennem hans blanke Haar. —

Der eksisterer saa beskedne Mennesker, at naar det, de stille haabede, brister, finder de, at det var tosset haabet, — og naar Sorger rammer dem, at det kun er lidt, mod hvad andre maa bære.

Mens Marie lod sin Haand glide gennem det blanke Haar, tænkte hun, at det dog var umaadelig tosset af hende, at hun virkelig endnu undertiden havde Drømme om Stabler af Linned, omvundne med røde Baand, og om sirligt Kjøkkentøj i et sirligt Kjøkken, — og mens hun snakkede og lo med Rogert og trak i hans ny, — men nu, maalt med andre Maal, tarvelige — Bluse, tænkte hun, at det dog var en lille og let Sorg, at hendes Dreng skulde faa en Fader og Moder, et rigt Hjem, »elegante Dragter af dem hos Vessel«, og en lys Fremtid, — og hun kunde naturligt komme til dem, naar hun vilde, — hun skulde saamænd ikke beklage sig, — — — — — og dog syntes Livet endog hendes seje Taalmodighed at være meget tungt den Aften og Nat.

I Harrys Brev til Maud havde der staaet: »i saa Fald har min Kusine, Marie Vinter, lovet at ville indføre mig hos Kammerherreinden.«

Maud forstod strax, hvad de Ord: »min Kusine, Marie Vinter«, betød, — de betød, at det var en Affaire, der skulde overstaas, ingen Tilnærmelse. — Han havde skrevet meget smukt, baade kristeligt og kavallermæssigt, — hun havde strax svaret, koldt og roligt, — at dybe Sorger havde trængt alle Minder tilbage; naar han øn-

skede det, vilde hun være hjemme paa Tirsdag Kl. 12.

Saa blev Brevet sendt af, — og saa begyndte Mauds Kamp.

Gid hun ikke havde skrevet! — hvad vilde han tro; — at han nu kunde komme og byde hende flere Fornærmelser, — han havde naturligvis ventet et Brev med ja! til hans Bøn om Tilgivelse, men nej! til Visitten, — han trode formodentlig, at hun vilde indlade sig i noget, — hvad det saa var; — hvor det dog var fortvivlende! — — — hun kunde jo sende nok et Brev, hvori der stod, at hun var bleven syg; — — saa bildte han sig formodentlig ind, at hun var forelsket i ham og ikke turde se ham, — — men alligevel! — —

Det var Timer, fulde af de mest vekslede Grunde til Sorg og Angest, Forbitrelse og — Glæde, — ja! for til sidst glædede hun sig til ved sin Ro og Venlighed at vise ham, hvor ligegyldig han var hende.

Tirsdag Morgen, da hun vaagnede, havde hun, før hun kunde samle sine Tanker, den Følelse, — »hvor jeg er glad! — hvorfor — hvad er der i Dag!« — aa! Harry skulde komme, det var den græsselige Stund, der ventede hende; — ingen Glæde. —

Hun gik urolig om og gned de kolde Hænder, — saa! endelig blev da Klokkeren tolv; —

de kom ikke, — fem Minutter over, — ti Minutter over, — hendes Hjærte bankede i stærke dunkende Ryk, — saa meldte Tjeneren:

»Hr. Harry Vinter.«

»Lad ham komme.«

Maud tænkte ikke et Sekund paa, at Marie ikke var med.

Han bukkede lidt stivt og takkede, fordi hun tillod ham at komme.

Maud hilste taust.

Saa drejede han sig rundt paa Hælen med en Bestræbelse for at synes ugenert, og satte sin Hat paa Klaveret.

Mauds Øjne fulgte ham; det gav et legemlig følt Stik i hendes Hjærte, da hun saa den Bevægelse, hvormed han satte Hatten fra sig, og nu skubbede den Stol frem, som han vilde sætte sig paa; — hvor hun gjenkjendte de Bevægelser; hvorfor mon netop det Menneske var hende saa bekjendt, at den mindste Ejendommelighed hos ham gjorde hende baade glad og vemodig, saadan som gamle kjære Minder gjør en, — hun kjendte ham jo ikke nøje og havde ingen glade Minder fælles med ham.

Alt det fik hun tænkt, mens hun satte sig lige over for ham og tog et Arbejde i Haanden; hun vidste, det var ikke conventionelt at arbejde,

medens der var en Visit, men hun kunde ikke sidde og se paa ham.

Der blev spurgt til Kammerherreinden; der blev talt om Marie, som Harry ventede at træffe her, og Maud trode var fulgt med ham; der blev talt om Boligen, Haven og Foraaret, — de kunde lige saa godt have ramset Alphabetet op eller talt til hundrede, de tænkte lige meget ved det, de sagde.

De saa ikke gjerne paa hinanden, de talte begge langsomt med en blød, dæmpet Klang i Stemmen, som skulde gaa i Forbøn hos den anden om Glemsel, Glemsel af hendes Trods, hendes Letsindighed, — hun havde aldrig angret den som i dette Øjeblik, — Glemsel af hans brutale, hæslige Vrede. —

Hun havde tilgivet ham, det viste hun jo ved at sidde og tale taalmodig med ham, men han vilde have langt mere, — han sukke og stjal sig til at se paa hende, — langt mere; — — — — — men alle de Tanker var der jo kastet Muld paa.

Han sad og spekulerede paa, at nu skulde han gaa; — saa fandt han en Tinsoldat paa Gulvet.

»Hvad er det for en Fyr!« sagde han, i det han tog den op.

»Aa! det er lille Rogerts!« Maud broderede roligt.

»Naa! han kommer her over,« Harry rømmede sig lidt anstrængt.

»Ja! det er en sød lille en, — han har det saa trist, det stakkels lille Skind, — han ser bogstavelig aldrig andre end sin Moder,« — Pause.

»Det er ogsaa forunderligt, som Marie har trukket sig tilbage; da jeg sidst var i Danmark, var hun midt inde i en aldeles rivende Selskabelighed.«

Maud tav først lidt, saa sagde hun: »aa! det er jo det gamle!«

»Hvorledes?«

Med et lille mat Smil svarede hun, at det var jo ikke værd at komme ind paa det Omraade igjen, — han maatte jo kunne forstaa det selv, — han, der kjendte Kredsen langt bedre end hun, der kun havde hørt den og Maries Skæbne omtale paa anden, tredje Haand. Marie havde aldrig nævnet den Ting for Maud, men alligevel havde Maud forstaaet, hvor meget hun havde lidt derunder, — hun var en stor Sjæl, det var ikke mange, der i saadan en Filisterkreds havde vovet som hun at anerkjende sit Barn og leve hele sit Liv for det, ofre alt andet! —

Harry var gaaet hen til Vinduet, der stod han og trommede med Fingrene paa Ruden. —

Hang det saadan sammen, — han havde mishandlet denne kjærlige, taalmodige, beskedne

Sjæl, — han havde røvet hendes gode Navn og Rygte, — kastet Skarn paa det eneste fuldstændig rene og uskyldige Væsen, han kjendte, —
 — — — — — hvad skulde han gjøre!
 — — — gifte sig med hende! — hun gjorde det ikke, hun var altfor sand til at ville det; — nej! han maatte vedkjende sig Rogert, nævne hans Moders Navn, — naturligvis — — — derfor behøvede jo Maud ikke at faa det at vide, — han kunde jo betro det til Familien; — naar han paalagde dem at tie, maatte de da for Pokker kunne det.

Maud undrede sig over Harrys Tavshed og drejede sig mod Vinduet for at se efter ham, i det samme kom han hen mod hende, — Lysskjæret faldt stærkt paa hende; han saa det lidt svage og nervøse Udtryk, der var kommet i hendes Ansigt, — han mødte for første Gang igjen hele hendes Blik; der var kommet noget nyt deri, noget mildt og ydmygt. —

Hvor han elskede hende! — han vilde tale, men han kunde ikke, han trak i sin Halslinning, det hjalp ikke, han gav sig til at gaa frem og tilbage, han kunde ikke bekæmpe det, han strøg sig gennem Haaret, rev Handsken af og smed den med et Dask ned i sin Hat, alt til ingen Nytte; — — — det havde været mer, end han kunde holde ud, for første Gang at møde et ydmygt Blik i hendes Øjne i samme Stund, hvor han

kun ønskede at kunne spytte sig selv i Ansigtet og kalde sig en Usling; — hvor han elskede hende! —

»Maud!« hun rejste sig spændt, »kjære, kjære Maud!«

Uvilkaarlig strakte han begge Hænder ud mod hende. Maud saa, det var ingen Kjærligheds Erklæring, der laa ham paa Læberne, angst for, hvad hun saa ham lide, rede til at hjælpe ham, rakte hun ham sin Haand.

Han klemte aandsfraværende den lille kolde Haand og saa hende fast ind i Øjnene.

»Det er ikke Maries Barn, Maud! — det er mit Barn!«

Hun trak sig forskrækket lidt tilbage, men lod ham dog beholde sin Haand, og blev ved at se ham ind i det bevægede Ansigt; men før hun fik spurgt, begyndte han at fortælle, rivende, stormende, sandfærdigt. Og mens han lagde sit Liv frem for hendes Øjne med alle Skuffelser og Savn, med al Egenkjærlighed og Fejghed, som det nu viste sig, at han saa forbavsende godt vidste Besked med, holdt han fast paa hendes Hænder, snart greb han dem begge og knugede dem med sine »store trofaste«, — som Maud en Gang havde kaldt dem, — snart holdt han paa hendes ene og klappede den sagte med sin anden Haand, — snart tog han en af hendes smaa i hver af sine store og rystede dem for at gjøre

det, han sagde, mere indtrængende; — — han talte ogsaa om, hvad han havde lidt for hendes Skyld, — hun maatte ikke misforstaa, at han sagde det, — det hørte med til hans Historie, — hun vilde jo tro, at han ikke nærede en eneste bitter Tanke mod hende, fordi han en Gang havde lidt meget for hendes Skyld, — det vilde hun jo nok tro — vilde hun ikke!

Hun hævede sine Øjne og mødte hans forunderlig straalende, varme, dybe Blik, »Ja!« — han trykkede kun hendes Hænder endnu fastere.

Saa takkede han hende for denne Time, — fordi hun havde tilgivet ham alt det onde, han havde gjort hende baade i Kjærlighed og i Vrede, og bad hende ikke at mindes ham med Bitterhed, ikke dømme ham for haardt for hans store Egenkjærlighed og Uretfærdighed, — vilde hun love ham det? — trode hun, det var muligt for hende at gjøre det? —

»Ja!«

»Tak! — Tak! —« han blev ved at gjentage Ordet langsomt, hviskende, næsten kjærtegnende, — »De forstaaar jo, at jeg ved, det er ufortjent, — ikke sandt?«

Hun saà op paa ham, han brød sig ikke om andet Svar. — Han saà hende for sidste Gang ind i Øjnene, længe — længe, — saa længe, at hun sagte begyndte at trække sin Haand ud af

hans. Saa slap han den næsten forskrækket, han vidste knapt, at han havde holdt paa den.

Han vendte sig fra hende og gik det Par Skridt hen til Klaveret for at tage sin Hat.

Maud fulgte ham med Øjnene. Hun opfattede det lidt karakterløse ved hans Ryg, hun vidste jo nu, det talte sandt; hun opfattede det taalmodigt besluttede i Maaden, hvorpaa han knappede sin Frakke og gjemte Lommetørklædet, hvor med han som en Afslutning havde tørt sin Pande; hun mødte hans Blik, da han atter stod foran hende for at sige Farvel, hun vidste:

Det Menneske, der staar dér foran Dig, har givet Dig det bedste i ham; — trods hans Skrøbeligheder, som hun saa uden at skræmmes, vidste hun: »jeg elsker ham«, hun følte sig rig og stolt ved hans Kjærlighed, hun, der selv — mon — mon hun turde sige det. —

Saa lagde hun stille sin Haand paa hans Arm og sagde, i det hun saa paa ham:

»Jeg vilde være meget lykkelig, i Fald De fandt mig god nok til at være Deres Hustru.«

Hun sagde det tydeligt, men da han tog hende i sine Arme, og hun følte, hvor skjærmende de var, saa græd hun saadan, som enhver ung Pige vilde have gjort, selv om hun ikke havde været saa ensom som Maud.

Rogert havde faaet Fløjels Bluse paa. Han stod og trak ud i den foran for selv at kunne beundre den. —

Harry havde foræret Marie »en kostbar og elegant Silkekjole«, som nu Madam Hansen hjalp hende med at faa paa. Rogert stirrede paa hende, nu skulde hun have det ny Skindslag paa — Rogert havde kun tænkt sig Dronninger i en saadan Pragt, — havde det været i gamle Dage, da Kredsen havde slaaet en Klo i hendes beskedne Sjæl, havde vist Marie anbragt Blomster og Baand baade her og der, og spejlet sig en hel Del mere, — nu nøjedes hun med respektfuldt at tale om »det mageløse Stof« og se beklemmt ned ad sig selv i Bevidstheden om de Pletter, der truede hendes Dragt.

»Der er Vognen,« raabte Rogert, der laa med Næsen presset mod Ruden. — Ganske tavse, men begge med røde benauede Kinder, tog de hinanden i Haanden og stavrede ned ad Trappen.

Det var en stor Begivenhed. Harry gjorde Gilde for hele Familjen i »Angleterre.« Det havde været Maries Drøm, lige fra hun som ung, haabe-fuld Mø kom til Byen, at opleve en Fest i »Angleterre,« — mon Harry havde tænkt paa det?

»Hør« sagde Harry, der modtog dem ved Vogndøren, »det er slet ingen Skade til, at den kjære Slægt venter lidt paa os, saa forstaar de, at vi er de vigtigste. De har jo endnu ikke set

Mauds og min Villa; nu er den netop færdigt udstyret; kunde det ikke mere Dem at kjøre der hen, det er jo bare et Par Skridt?»

Det kunde det naturligvis. Marie og Rogert gik med hinanden i Haanden, det var blevet deres Vane i den sidste Tid, det var som Tanken om den Adskillelse, hvorefter hun endnu intet vidste, men som hun sikkert haabede vilde komme, som om den Tanke blev mindre følelig, naar hun havde hans lille, varme Barnehaand i sin. — De besaa og befølte og beundrede alt.

Nu kom de ind i den Tilbygning, som var arrangeret til Kammerherreinden; — den stakkels Kammerherreinde, der ikke kunde forstaa Mauds Lykke, men smilte saa fornøjet, naar hun saa Maud smile, der blev svagere og svagere baade paa Sjæl og Legeme, og snart vilde svinde helt ud af Tilværelsen, — d'ér var »dejligst« — syntes Marie — tykke tyrkiske Tæpper og »Gud! der er Citrontræ i Spisestuen« — Fruens Linned og Garderobe var allerede flyttet der hen i store Skabe, og hendes private lille Kjøkken og Spisekammer straaled af nyt sirligt Kjøkkentøj, en lille Terne knixede venligt, da de kom der ud, — »Ih! Gud! — Bagerens Karoline fra Hjørnet, det var da velsignet, naa! saa Du har faaet Pladsen.«

»Sovekamrene, — De ved Plejersken følger med, — er ikke rigtig færdige« sagde Harry, i det han gik forbi uden at aabne Dørene.

Da de kom ud i Entréen, sagde Rogert uopfordret: »Tak Fader!«

Harry tog ham op i sine Arme, og kyssede ham og sukkede, som hans Bryst skulde sprænges, — saa brød han ud i en umotiveret Latter, Rogert stemte i med, og i en Fart kom de alle tre ind i Vognen, Klokken var skrækkelig mange.

Uden for Døren til Salen, hvor Gjæsterne samledes, mødte Maud dem med en stor Buket, som hun overrakte Marie; Maries Haand skjælvede, saa at hun næsten ikke kunde holde den fast.

Nu bød Harry hende Armen, med den anden Haand holdt han Rogert, og Dørene blev lukket op ind til den oplyste, menneskefyldte Sal, hvor nu alt blev tavst, da Hædersgjæsten traadte ind. —

Det var en [Aften, som Marie aldrig i hele sit øvrige Liv vil glemme, hundreder af Smaating bliver stadig trukket frem og gjenfortalt til de mangfoldige Venner, Tanter, Kusiner o. s. v., der nu atter er opdukkede, — men Glandspunktet var Talen.

Da Champagnen var skjænket om, rejste Harry sig og sagde:

»Naar jeg har bedet Dem komme her hen, er det kun for at bede Dem om endnu mere, — bede Dem om paa alle Maader, nu og altid at hjælpe mig med at hædre den Dame, jeg har

den store Ære at føre til Bords i Dag. — Hun er det bedste og ædlest Menneske, jeg kjender, — og jeg kjender en hel Del Mennesker, kan jeg forsikre Dem om.»

Han gjorde en Pause, alle de af Kusinerne og Fætrene, som havde slaaet til Væds om, at Gildet skulde være en Deklaration af Harrys og Maries Forlovelse, gjorde Tegn til hinanden. — Harry fortsatte:

»Hun har været en opofrende Moder for min Moder-løse Søn dèr« —

Der lød en svag Mumlen, Knagen af stramt snørte Silkemidjer og Knald af stivede Skjortebryster, — alle vilde se Rogert, der, intet anende, sad og spiste Kompot.

»Jeg beder hende herved ikke nogensinde at glemme dette: han har ingen anden Moder, end den, der tog ham i sine Arme, da han som et forladt lille Væsen kom her til Evropa.«

Alle saa ned paa deres Talerkener, som naar der bliver læst Bordbøn i en dertil uvant Kreds. — At Marie græd, er en Selvfølge, det hjalp ikke, at Maud trykkede hendes Haand og hviskede hende en Mængde kjærlige og lystige Ord i Øret, hun rystede kun paa Hovedet, smilte og græd og kunde knap faa frem: at det var alt — alt for galt!

Harry blev ved:

»Hun er et ganske mærkeligt Menneske; for den, der betror sig til hende, er hun lige saa god som en Assurance-Anstalt for Tilfredshed, — jeg raader Dem til at prøve hende, — men først skal hun leve!«

Med den Tanke: var det det hele! brølede man sine Hurraer; men disse i Forening med Klirren af Glas, Skraben af Stole og private smaa angerfulde Replikker af de mest varmhjærtede truede med at gjøre det ganske af med stakkels Maries »*savoir vivre*«.

Forlovelsen skulde være hemmelig; — der var jo kun et Par Dage igjen, inden det stille Bryllup skulde holdes. — De gik altsaa den Aften i »Angleterre« og spillede fremmede for hinanden.

Det var længe siden, at Maud havde været mellem saa mange Mennesker: Feststemningen, Blomsterduften, de mange Lys, hendes egen, nu uvante, Følelse af at være i »*grande toilette*« — alt bragte hende som et Pust fra gamle Dage; Uroen, det Uforklarlige, som hun i al den tunge Tid havde lært at fordømme, stod op fra de døde og forfærdede hende, der saa gjerne vilde elske Harry »af et rent Hjærte,« — hun saà ikke paa ham, hun vilde ikke, at han skulde læse det gamle i hendes Øjne.

Hun gik ind i en Stue, hvor hun var ene, hen ved Vinduet, hun vilde kjøle sin Pande, — se lidt op til Stjærnerne. Saa hørte hun hastige Trin over Tæppet, — det var Harry — han var bleg og saa underlig afficeret ud, — Maud syntes, at han aldrig havde set saa smuk og ung ud. —

Hurtig greb han hende og sluttede hende tæt ind til sig, han lukkede Øjnene, hvilede sin Kind ned paa hendes bløde Haar, og hviskede en hel Mængde ned over hende, — — — — — senere paa Aftenen, naar de saa sig om mellem de andre, syntes de sig selv saa forunderlig unge, og dog saa erfarne og vise; hun havde faaet en Dissonans til at gaa op i fuld Harmoni. Hun mindedes sine Ord hin Gang om at fornægte det, der var skjønt og godt, og som Gud havde givet os, — det forlangtes ikke længer af hende, — og dog stod hun ren og kysk, — det var saa vidunderligt!

Mens Harry sad i Vognen for at kjøre Marie og Rogert hjem, tænkte han paa, at han nu havde Lyst til at tage sig noget ordentligt for, representere »Huset« her i Danmark, saaledes som det havde været hans Faders Drøm — den kjære Fader, ja det vilde han! — — — — — men Missionen; han rokkede lidt urolig paa

Sædet, — den vilde han rigtignok ikke opgive! — naturligvis! — men maaske virke mere underordnet, f. Ex. ved rigeligere Pengehjælp og mindre personligt Arbejde, — dette laa alligevel ikke rigtigt for ham, — der var mere Sandhed og Sundhed i hans tidligere Virksomhed, — han smækkede Vogndøren op.

»Du godeste Gud« udbrød Marie, »han kører jo galt, og Barnet, der i den Grad trænger til at komme i Seng!«

De holdt udenfor den elegante Indgang til Mauds og Harrys Villa. Men han kørte ikke galt. Sidebygningen med de tyrkiske Tæpper, med Citrontræ o. s. v. var ikke til Kammerherreinden og hendes Plejerske, men til Marie og Rogert. Det har vi naturligvis længe vidst, — det var kun Marie, der ikke forstod det, — hun med denne mærkelige Mangel paa Begreb, som saa ofte havde ærgret Harry; men — Herre Gud! — hun var jo ogsaa »et ubetydeligt Menneske«.

RETTELSER.

- S. 54 Lin. 2 f. o. læs: vrissede ad sig selv.
- 86 - 13 - - - jeg tror, De er gal!
- 97 - 15 - - - ad Paludan-Müllers
- 164 - 6 og 13 - - - Maud
-
-

RECEIVED

of the
of the
of the
of the

